

Ôn Mộc Thành Lâm

Contents

Ôn Mộc Thành Lâm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	48
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	68
26. Chương 26	73
27. Chương 27	77
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	102
33. Chương 33	105
34. Chương 34	109
35. Chương 35	113
36. Chương 36	116
37. Chương 37	119
38. Chương 38	123
39. Chương 39	126
40. Chương 40: Phiên Ngoại 1 nhật Ký Thầm Mến/lễ Cưới Nhỏ	131
41. Chương 41: Phiên Ngoại 2 miếng Ngọc Thạch	135

Ôn Mộc Thành Lâm

Giới thiệu

Editor: Eché Kì Diệu Tình trạng bản gốc: Hoàn (39 chương + 2 phiên ngoại) Thể loại: lạnh lùng thâm tình công X đương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/on-moc-thanh-lam>

1. Chương 1

Ôn Mộc thay quần áo phục vụ, cảm thấy khá mới mẻ, Ôn Minh ngồi trên ghế salông trong văn phòng nói: “Cháu nhất định phải ở chỗ chú hai tháng?”

“Đạ!” Ôn Mộc cúi đầu kéo kéo tạp dề bên hông, cười nói: “Chú Hai chú yên tâm đi, cháu cảm thấy cháu có khả năng mà.”

“Đâu ra tự tin thế? Già đầu thế này đã vào bếp bao giờ chưa?” Ôn Minh đốt điếu thuốc, thổi ra vòng khói, “Đến lúc đó đừng khóc lóc than mệt, chú không phải ba mẹ cháu mà thương cháu đâu.”

Ôn Mộc chỉnh nơ trên cổ, nói khoác không biết ngượng: “Đừng có xem thường cháu, hai tháng sau cháu sẽ để chú nhìn cháu với cặp mắt khác, đến lúc đó chú muốn giữ cháu lại cháu cũng xem thường.”

“Ừ ời, cứng miệng thế.” Ôn Minh cắn điếu thuốc đứng lên, “Đi thôi, dẫn cháu đi tham quan.”

Hai giờ chiều, dưới lầu vẫn chưa có ai, Ôn Mộc đi theo sau chú Hai nhìn chung quanh, cậu năm nay mới vừa tròn mười tám, trước đây chưa từng vào quán bar, Ôn Minh bàn giao: “Ba mẹ cháu không muốn cháu tới đây, ở đây loạn lăm, ngư long hỗn tạp loại người gì cũng có, nhưng dù gì cháu cũng lớn rồi, không thể cứ làm công tử bột mãi được, nếu như có vấn đề gì thì phải gọi điện thoại cho chú, đừng chủ động gây sự, trước tiên phải học được cách chịu thua, không phải xảy ra chuyện chúng ta không giải quyết được, nếu như cháu sứt đầu mẻ trán, người đau chỉ có cháu thôi.”

Ôn Mộc nghe lời gật đầu.

Chú Hai dẫn cậu tới quầy bar, ban giám đốc nhìn thấy có người tới, nhanh chóng lại hỏi thăm: “Ôn tổng.”

“Cháu tôi, nghỉ hè tới làm thêm, giao cho cậu.” Ôn Minh giơ tay cầm giới thiệu, “Quản lý Trần.”

Ôn Mộc gật đầu: “Quản lý Trần chào anh, em tên Ôn Mộc.”

Quản lý Trần sớm biết việc này, cháu trai của ông chủ nên không dám thất lễ, tiểu thiếu gia nhà giàu không biết dân gian khó khăn trước khi lên đại học tới đây trải nghiệm cuộc sống, quản lý Trần cười ha hả nói: “Gọi anh Trần là được.” Lại hỏi Ôn Minh, “Học pha chế rượu với Đại Lưu hả anh?”

Ôn Minh kéo cái gạt tàn thuốc trên quầy bar lại để dập thuốc, hai hàng lông mày hơi nhíu lại ra vẻ cân nhắc: “Dã tâm lớn lắm.”

“Muốn rửa chén.”

Khóe miệng quản lý Trần co rúm, không hiểu nổi lòng con cái nhà giàu muốn trải nghiệm cuộc sống khó khăn, nhưng mà rửa chén thì không được, làm rơi vỡ không quan trọng, không nên để Ôn Mộc làm mấy việc tay chân, Quản lý Trần nghĩ tới nghĩ lui vẫn để cho Ôn Mộc cùng Đại Lưu học pha chế rượu, rượu đẹp dễ còn mang phong cách tây, nghĩ Ôn Mộc sẽ thích. Ôn Minh không thường đến quán bar, dàn xếp xong xuôi cho cháu trai liền đi, đến buổi tối bốn, năm giờ, nhân viên phục vụ của quán bar bắt đầu lục tục đi làm, quản lý Trần dẫn Ôn Mộc dạo qua một vòng, sắp xếp cho cậu một cái tủ trong phòng thay quần áo, rồi tập hợp rồi tập hợp mọi người lại để giới thiệu Ôn Mộc.

Cái nơi ngày ngủ đêm bay này, đến khi phở lên đèn mới thấy náo nhiệt, Ôn Mộc đứng ở trong quầy bar nghe âm nhạc đình tai nhức óc, giúp Đại Lưu đặt xô đá lên bàn, hỏi: “Anh Đại Lưu, nơi này mỗi ngày đều náo nhiệt như vậy sao?”

“Chứ còn gì.” Đại Lưu hai mươi tuổi, ánh đèn lập lòe trên đỉnh đầu, mặt lớn eo thô, hình tượng bình thường tay nghề số một, hần lắc lắc cái bình pha chế rất điệu nghệ, “Em vừa tới nên chưa quen, từ từ sẽ quen thôi.”

Ôn Mộc nhìn chằm chằm động tác lắc rượu liên tục than thở, đột nhiên nghe có người giục đơn: “Margarita bàn 703.”

Nghiep vụ của Ôn Mộc còn chưa thành thạo, vội vàng tìm Đại Lưu lấy rượu, theo âm thanh đó mà ngẩng đầu, tay còn chưa đưa ra, lại đột ngột choáng váng. Người bên ngoài quầy bar hình như cũng chú ý tới cậu, con mắt đen đặc chỉ dừng lại trong giây lát, liền chột lóe lên, cầm lấy rượu đặt lên khay rồi quay người đi.

Là Cố Thành Lâm.

Ôn Mộc không ngờ sau khi rời khỏi trường lại còn có thể gặp được anh.

Buổi chiều đầu tiên đi làm, bận đến ba giờ sáng, mí mắt Ôn Mộc đánh nhau tới tấp, Đại Lưu nói đây là chuyện bình thường, quen là được thôi, lại hỏi: “Em ở ký túc xá à?”

Ôn Mộc nói: “Em ở chung cư đằng sau quán bar, em muốn phòng ở đó.”

Đại Lưu thu dọn quầy bar: “Vậy em về trước đi, cũng không còn chuyện gì đâu, lão Trần nói giờ làm việc với em chưa?”

“Dạ rồi, chiều nay năm giờ.”

“Ừm, vậy em đi đi.”

Ôn Mộc liền giúp Đại Lưu rửa hai cái ly, vừa mới đi ra khỏi quầy bar mới sực nhớ quần áo của cậu vẫn còn nằm trong văn phòng Ôn Minh, cậu chạy lên lầu thay quần áo trước, rồi để gấp gọn đồng phục đặt ở trong tủ, xong hết mới đồng hồ, đã ba giờ rưỡi, giờ đang là giữa hè, Ôn Mộc từ phòng thay quần áo theo lối đi của nhân viên ra ngoài, phát hiện sắc trời đen kịt giờ đã xám trắng. echkidieu2029.wordpress.com

Cậu đứng ở cửa không đi, mãi đến khi có người lên tiếng, mới phản ứng được “À” một tiếng.

“Tôi nói tránh ra.”

Ôn Mộc nhanh chóng nghiêng người, rồi lập tức ngăn lại, hơi lo lắng chào hỏi: “Cố... Cố Thành Lâm.”

Cố Thành Lâm tay phải kẹp điều thuốc, tay trái mang theo găng tay plastic màu đen, anh không đặt điều thuốc trong miệng, mà tùy ý để lửa đốt cháy một đoạn, bụi rơi trên mặt đất.

“Cậu làm việc ở đây à.” Ôn Mộc hỏi một câu phí lời.

Cố Thành Lâm mặt mày sắc bén, tướng mạo lạnh lùng, anh còn nói một lần nữa: “Tránh ra.”

Ôn Mộc lúc này mới ngượng ngừng đi ra ngoài cửa, nhìn theo Cố Thành Lâm đi vào từ lối đi nhân viên.

Anh ấy mới vừa đi ra vứt rác à... Ôn Mộc đi tới thùng rác dưới đèn đường, nhìn thấy một túi rác lớn mà Cố Thành Lâm đeo găng tay vừa mới ném xuống, thử dùng một tay nhấc lên.

Nặng thật, Cố Thành Lâm khỏe thật, Ôn Mộc ra kết luận, ghi nhớ ở trong lòng.

2. Chương 2

Ngày thứ hai, Ôn Mộc ngủ một giấc đến bốn giờ chiều, cậu rất ít khi thức đêm, vô cùng buồn ngủ, mở mắt lấy điện thoại di động nhìn thời gian, hơi hoảng hốt, tỉnh táo năm phút đồng hồ rồi xuống giường rửa mặt.

Ôn Mộc đang chậm rãi đánh răng, đột nhiên lại nhớ tới điều gì đó liền đẩy nhanh tốc độ, lau mặt sạch sẽ chạy ra ngoài.

Bình thường trong ngành dịch vụ trước khi làm việc đều có mười phút họp, Ôn Mộc hôm nay đứng ở trong đội ngũ nhân viên, muốn tìm kiếm bóng hình quen thuộc.

Nhưng không có, buổi họp ngày hôm qua cũng không có, nếu không thì không phải đến lúc bị giục đơn Ôn Mộc mới phát hiện. Là đến muộn sao? Nói mới nhớ, Cố Thành Lâm khi đi học cũng hầu như là đến muộn, tuy rằng thành tích rất tốt, nhưng vẫn là một học sinh hư.

Quy trình công việc của Ôn Mộc chủ yếu là giúp Đại Lưu lấy đá lấy rượu, những lúc không bận rộn Đại Lưu sẽ dạy cậu pha chế rượu và nhận biết rượu.

Đợi một buổi tối cũng chưa thấy Cố Thành Lâm, Ôn Mộc hoài nghi ngày hôm qua do bản thân mình hoa mắt.

“Lúc lắc phải chú ý dùng sức, phải dung hợp tất cả nguyên liệu, như vậy mùi vị mới thơm ngon được.” Đại Lưu nói đưa bình lắc cho Ôn Mộc, “Thử xem.”

Ôn Mộc nhận lấy, đầu tiên là lắc bằng một tay, Đại Lưu nói lực chưa đủ, cậu liền dùng cả hai tay, đá lặn vào rượu và chạm vào bình inox, không thể không nói, âm thanh rất dễ nghe, mãi đến khi Đại Lưu nói được rồi mới thả tay xuống, Ôn Mộc đang muốn thỉnh giáo Đại Lưu, đột nhiên nghe tiếng gầm giận dữ phá tan tiếng nhạc âm ỉ, vọt vào lỗ tai cậu.

“Mày là cái thá gì?!”

Ôn Mộc và Đại Lưu đồng thời ngẩng đầu, cách đó không xa bên cạnh sân khấu có một người phục vụ, người khách gào thét đang mắng người kia, sau đó cầm ly rượu lên, hất hỗn hợp đá lặn rượu vào mặt anh.

Ôn Mộc đứng xa nhưng vẫn có thể thấy rõ, người kia đúng là Cố Thành Lâm mà cậu đã tìm cả một buổi tối.

Cậu run lên một cái, cầm lấy khăn mặt trên quầy bar định chạy đến, Đại Lưu kéo cậu lại: “Đừng tham gia trò vui.”

“Không phải, em đưa khăn mặt cho anh ấy.” Ôn Mộc sốt ruột giải thích.

Đại Lưu đã nghe quản lý Trần giáo huấn, ngăn Ôn Mộc tham gia những chuyện thế này, liếc mắt nhìn Cố Thành Lâm: “Cách cậu ta xa ra, tên đó là một thằng chó điên.”

Ôn Mộc còn định nói tiếp, Cố Thành Lâm vẫn chưa lau mặt đã hòa vào dòng người không thấy đầu nữa, cậu cúi đầu nhìn khăn mặt trên tay, âm thanh lặn vào bối cảnh âm ỉ, phản bác không rõ ràng: “Anh ấy không phải như thế...”

Đại Lưu không nghe thấy, tiếp tục dạy Ôn Mộc pha chế rượu, trong quá trình làm phát hiện nguyên liệu cần thiết không đủ, nói với Ôn Mộc: “Em xuống hầm rượu giúp anh lấy hai bình tequila, biết hầm rượu ở đâu không?”

“Hầm rượu” cũng không phải hầm rượu thật, chỉ là một phòng chứa thôi, ngày đầu tiên đến đây quản lý Trần đã dẫn Ôn Mộc đi xem rồi, Ôn Mộc cầm chìa khóa mở cửa, tìm tới giá tequila, lấy ra hai bình, rồi quay lại, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Cố Thành Lâm bị người khách kia mắng, cũng không biết Cố Thành Lâm thế nào rồi.

Lúc đi ngang qua phòng thay quần áo nghe thấy bên trong có động tĩnh, Ôn Mộc quay đầu, vừa vặn thấy có người thay đồ, từ lối đi nhân viên đi ra ngoài.

Ôn Mộc nhận ra bóng lưng, cầm rượu vội vã đưa cho Đại Lưu, rồi mượn cớ đi vệ sinh trở lại phòng thay quần áo, cậu cũng không biết tại sao mình lại chạy đến tìm Cố Thành Lâm, an ủi anh ấy à? Nhưng vào lúc này, làm bộ không nhìn thấy mới là niềm an ủi to lớn nhất đối với Cố Thành Lâm.

Ôn Mộc không bước tiếp, hơi lùi lại, cậu bí bách không đúng lúc, đột nhiên nghe một tiếng “phục”, là âm thanh của bật lửa.

Bên ngoài lối đi nhân viên là một con hẻm nhỏ, nam bắc đều thông, có rất nhiều khách cũng sẽ đi lối này, ra giao lộ có thể đón xe.

Lúc này quay về đã chậm, Cố Thành Lâm cả thân quần áo đen dựa vào tường, trong miệng ngậm điều thuốc với vừa nhả nhem lửa, trên tay mang theo một chai bia, mắt như chim ưng, nhìn chăm chú vào Ôn Mộc.

Ôn Mộc nhất thời không biết nên nói gì, nhìn đèn đường rồi lại nhìn mặt đất, muốn nói câu thời tiết hôm nay đẹp thật, kết quả hơn nửa đêm một vì sao cũng không có. echkidieu2029.wordpress.com

“Cố Thành Lâm cậu tan tầm sớm vậy à.” Ôn Mộc suy nghĩ vài giây, nỗ lực mở miệng, đi tới.

“Đứng đó.”

Ôn Mộc lập tức đứng lại: “Tớ...”

Cố Thành Lâm hít vài hơi thuốc, tiện tay ném xuống đất đập trong lòng bàn chân, vân vê dập tắt đốm lửa, còn nói: “Cách xa tôi ra.”

Khóe miệng Ôn Mộc khẽ nhúc nhích, trong mắt mất mát, lui hai bước: “Xin lỗi, tớ không biết cậu làm việc ở đây.”

Cố Thành Lâm không để ý tới cậu, liếc mắt ra đầu phố, lúc này đã hơn mười một giờ, Ôn Mộc định chạy vào trong nói tạm biệt với Cố Thành Lâm, liền nghe có người hùng hùng hổ hổ từ một nơi không xa đi tới, là khách đi bar định đi đường này về nhà, Cố Thành Lâm ngồi dậy, hướng về phía người khách say rượu chạy lên đón tiếp.

Người khách say xỉn ngã trái ngã phải, bên cạnh có một cô gái đỡ, cô gái trang điểm lòe loẹt huyết gió với Cố Thành Lâm: “Ôi anh đẹp trai, lại gặp nhau rồi.” Nói xong định dùng móng tay màu đỏ tươi chạm vào mặt Cố Thành Lâm.

“Biến.” Cố Thành Lâm phun ra một chữ.

Người đang say rượu chính là cái người hất rượu vào mặt Cố Thành Lâm, nguyên nhân khá đơn giản, cô gái đi với gã nháy mắt với Cố Thành Lâm, cơn giận này không nuốt trôi, tùy tiện tìm một lý do để làm nhục Cố Thành Lâm, lúc này đi ra lại đụng độ, càng tức giận hơn.

Gã này lúc thường không cứng như thế, nhưng rượu vào thì gan to hơn, cái gì thô tục cũng làm được, Cố Thành Lâm bỗng nhiên lại gặp phải, tay trái hất mấy cái móng tay dài của cô gái kia ra, chai bia trên tay phải nhanh chóng nện vào đầu gã này.

“Rầm ——” một tiếng, chai bia vỡ nát, màu lúa mạch của bia trộn với máu của gã từ đỉnh đầu chảy xuống, người khách bị đánh liền tỉnh táo: “Con mẹ mày! Ui da ——” nói còn chưa dứt lời, lại thêm một tiếng ngấn gối gào lên đau đớn, bụng đau nhức, thiếu chút nữa cả mặt, cô gái thấy Cố Thành Lâm xuống tay, rít gào kêu cứu, quản lý Trần dẫn theo người vội vã từ cửa chính vòng qua, chỉ thấy Cố Thành Lâm đập từng cú một vào vị khách say xỉn kia.

“Cố Thành Lâm!” Quản lý Trần chạy nhanh tới trước kéo lại, đỏ mắt lên mắng, “Con mẹ mày lại gây chuyện cho tao!”

Cố Thành Lâm buông cổ áo gã ra, ném người xuống đất: “Tôi không động thủ trong quán, cũng không có mặc đồng phục.”

“Mày!” Quản lý Trần nhanh chóng cúi đầu quan sát gã sâu rượu bị đánh máu me đầy mặt, nói với cấp dưới đi theo: “Nhanh chóng đưa đến bệnh viện.” lại mắng Cố Thành Lâm: “Tiền thuốc thang tự mày trả! Để tao xem mày chứng nào thì có thể tích đủ tiền học đại học.”

Quản lý Trần thu dọn tàn cục, đột nhiên nhìn thấy Ôn Mộc đứng ở lối đi nhân viên, nghĩ thầm tiêu rồi, đây là cháu trai của ông chủ.

Quản lý Trần nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày tức chết tao!” Ngoài miệng nói vậy, vẫn đi nhanh lên đến bên cạnh Ôn Mộc, “Chuyện này, cậu Ôn.”

Ôn Mộc vội vàng lắc đầu: “Anh Trần, gọi em Ôn Mộc là được.”

“Được, Ôn Mộc, em mới vừa tới làm đã phải để em thấy mấy chuyện này, Cố Thành Lâm là nhân viên của quán chúng ta cậu ta đánh khách việc này anh sẽ trừ lương cậu ta, cũng sẽ bảo cậu ta chịu trách nhiệm, có thể dùng để Ôn tổng biết...”

“Là gã kia chọc Cố Thành Lâm trước.” Ôn Mộc nói.

“Hả?”

“Là gã hát rượu vào người Cố Thành Lâm trước, không phải lỗi của Cố Thành Lâm.”

3. Chương 3

Ôn Mộc rõ ràng không có ý muốn cáo trạng, quản lý Trần thở phào nhẹ nhõm, mà Cố Thành Lâm cũng hồ đồ, quản lý Trần đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng giáo huấn: “Mẹ mày, không thể nhẫn nhịn chút được sao? Sớm muộn cũng có ngày chịu khổ!”

Cố Thành Lâm xoa xoa cổ tay, mặt mày lạnh nhạt: “Tôi chẳng liên quan, nhịn gì mà nhịn.”

Quản lý Trần cạ lời, nhíu mày nói: “Mau đi đi, rửa hết mấy cái ly rượu trong nhà bếp.”

“Thêm tiền tăng ca?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Thêm thêm thêm, thêm cho mày! Mày sấp vút đi rồi còn đòi tiền lương?”

“Không phải đang sống sờ sờ đây sao?” Cố Thành Lâm quay người trở lại lối đi nhân viên, Ôn Mộc vẫn đứng ở cửa, Cố Thành Lâm lách qua, không nói gì đi vào.

Ôn Mộc đợi mấy phút, cũng đi vào theo.

Hai tiếng nữa là tan làm, quán bar cũng dần dần yên tĩnh lại, Ôn Mộc rửa sạch sẽ mấy cái ly trên quầy bar, Đại Lưu khoá tủ rượu rồi nói với cậu: “Về nhà đi, hết việc rồi.”

Ôn Mộc lau khô tay, tạm biệt Đại Lưu, giả bộ vào phòng thay đồ thay quần áo, vào cửa liền thấy một cánh cửa tủ đang mở rất tùy tiện, Ôn Mộc đi tới giúp đóng lại, thấy trên bảng tên là Cố Thành Lâm.

Ôn Mộc và Cố Thành Lâm bạn học cấp ba, học chung một trường công chất lượng tốt, Ôn Mộc lúc thi đậu từng nghe nói đến tên Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm được thi được thủ khoa, trường giành về từ một trường trung học dạy nghề, không chỉ miễn toàn bộ học phí, còn cung cấp học bổng, Ôn Mộc cảm thấy anh rất lợi hại, rất muốn làm quen với anh.

Nhưng khi đó Ôn Mộc dùng sai cách, nghĩ anh là học sinh nghèo vượt khó, không biết lấy lòng làm sao, nhiều lần làm chuyện thương hại người nghèo.

Cố Thành Lâm làm gì cần mấy thứ này...

Thay xong quần áo, Ôn Mộc không đi qua lối đi nhân viên, mà đi ra cửa trước, vòng tới nhà bếp, nhà bếp của quán bar cũng không lớn, đầu tiên không nhìn thấy người, trên đất, trên bàn có cả trăm cái ly rượu và mấy đĩa thức ăn, trên đất còn có hai cái vại vỡ, loang lổ vết máu.

Đằng sau tủ lạnh sau thỉnh thoảng phả ra mấy vòng khói, người bị bắt rửa chén đang dựa vào phía sau hút thuốc, Cố Thành Lâm nghiện thuốc lá rất nặng, một ngày một bao, thậm chí nhiều hơn, một ngày làm ba công việc, chủ yếu là để nâng cao tinh thần.

Không chết được thì phải sống, sống sót thì phải kiếm tiền, Cố Thành Lâm cả ngày nghĩ nếu đang đi bộ có một chiếc xe lao tới đâm anh thì tốt, mà nếu quả thật có người dám đâm, anh sẽ hít một hơi, bò lên lấy gạch đập nát cửa sổ xe người đó.

Mẹ nó mâu thuẫn thật, Cố Thành Lâm nghĩ. echkidieu2029.wordpress.com

Hộp thuốc lá hết rồi, Cố Thành Lâm từ dưới đất đứng lên, không để ý trên ngón tay bị thương, định làm việc tiếp, đột nhiên thấy một túi nhựa đặt trên bàn, trên đó viết hiệu thuốc 24 giờ, chỗ này Cố Thành Lâm biết, cách quán bar không xa, chạy qua chạy lại tầm mười phút.

Cố Thành Lâm mở ra, bên trong đầy đủ các loại thuốc, thuốc đỏ trị thương, băng dán bông gòn, nên có đều có.

Không cần nghĩ cũng biết là ai, Cố Thành Lâm không cảm xúc gì rút ra hai miếng bông thấm thuốc rồi dán lên miệng vết thương, cảm thấy Ôn Mộc vẫn thích quẩn máy chuyện vô bổ của anh như trước kia.

Bây giờ là bốn giờ sáng, Ôn Mộc nằm lỳ ở trên giường ngủ không được, cậu kéo màn cửa sổ ra, lại nằm dài trên ban công.

Ban công có thể nhìn thấy cửa sau quán bar, không biết lúc này Cố Thành Lâm xong việc hay chưa, Ôn Mộc không dám tùy tiện giúp anh, sợ anh không thích.

Tình cảm Ôn Mộc đối với Cố Thành Lâm không phức tạp, bắt đầu là vì tự cho là giúp đỡ mà cảm thấy áy náy, tuy rằng Cố Thành Lâm chưa bao giờ cần cậu áy náy thậm chí không cần cậu tới gần, bất tri bất giác liền chuyển thành yêu thích, thích một người không khó, hướng chỉ là trong thời gian dài quan sát một người đang nỗ lực sống.

Mãi đến tận sáng sớm, Cố Thành Lâm mới từ quán bar đi ra, thay đổi một bộ đồng phục khác, đi đưa sữa.

Ba năm cấp ba Cố Thành Lâm chẳng đi làm nhiều, mà thành tích vẫn đứng đầu, Ôn Mộc vì muốn thi cùng trường đại học với anh, không dám lơ là ôn tập, mà Cố Thành Lâm sở dĩ học tập chỉ là vì kiếm tiền, dù sao toàn bộ học phí đều được miễn, còn có học bổng.

Chờ bóng người đi xa, Ôn Mộc mới từ ban công về phòng, vốn tưởng rằng hai tháng sau đến lúc khai giảng mới có thể nhìn thấy Cố Thành Lâm, không nghĩ tới ra phòng thi mới mấy ngày liền gặp.

Ôn Mộc trong rất vui.

Nhưng cậu cảm thấy mình ngu ngốc, không biết làm sao để nói chuyện với Cố Thành Lâm.

Chẳng lẽ chia sẻ cách đánh nhau sao? Cậu chưa từng đánh nhau. Hay là chia sẻ cách rửa chén? Thật ra cậu rửa cũng không quá sạch. Hay là... Đưa sữa cũng được, nhưng cậu chỉ biết uống. Ôn Mộc ủ rũ, nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ.

Ban đêm, Cố Thành Lâm vẫn như trước chín mười giờ mới đến quán, anh còn có một công việc khác vào buổi chiều.

Cố Thành Lâm lại tới giục đơn, Ôn Mộc nhìn thấy bông băng trên tay anh, sửng sốt vài giây, còn tưởng rằng Cố Thành Lâm sẽ ném luôn chứ.

Quản lý Trần rất thiên vị Cố Thành Lâm, ly thủy tinh và đĩa thức ăn đều ấn định trả tiền theo số lượng, quán bar nhà họ Ôn trả thù lao hào phóng, Cố Thành Lâm có thể nhận được hai phần tiền lương thật ra không phù hợp quy định, thế nhưng quản lý Trần bí mật trả tiền cho anh không phải một ngày hai ngày, cô rửa chén sau khi từ chức thì không tuyển thêm nữa, công việc này vừa bẩn vừa mệt, không có người trẻ tuổi nào giành làm.

Trùng hợp ngày hôm nay lúc tan làm trong quầy bar không có nước rửa chén, Ôn Mộc liền bưng ly vào nhà bếp. Cậu nghĩ Cố Thành Lâm chắc còn ở đó, cậu phải mở màn thế nào đây nhỉ?

Cố Thành Lâm, anh cũng đang rửa chén hả? Thật trùng hợp, em cũng thế!

Thực sự là quá ngu ngốc, Ôn Mộc nghĩ.

Đi vào nhà bếp, Cố Thành Lâm quả nhiên đang ngâm điều thuốc rửa ly, trong tay chỉ còn mấy cái, thoát nhìn chắc là sắp rửa xong rồi. Ôn Mộc đi đến bên cạnh chiếm một bồn nước, bỏ ly vào, hỏi: “Tay cậu có khá hơn chút nào không?”

Cố Thành Lâm không để ý, Cố Thành Lâm không để ý tới cậu là chuyện thường, luôn không để ý tới cậu, đa số mọi người anh đều không để ý.

Ôn Mộc cúi đầu rửa ly, lại nói: “Nghe nói cậu thi đậu đại học A.”

“Tớ cũng thi đậu, sau đó chúng ta sẽ là bạn học, còn nhờ cậu chỉ giáo nhiều.”

“Nghe nói đại học A có rất nhiều chỗ chơi, nếu như cậu có thời gian...” Ly rất trơn không biết làm sao bị nứt, Ôn Mộc không chú ý, bị quệt một đường, máu từ ngón tay theo miệng ly hòa vào nước, hỗn hợp chuyển thành màu hồng nhạt.

Ôn Mộc vội vàng để ly xuống, rửa chất lỏng trên ngón tay, Cố Thành Lâm trước sau vẫn không phản ứng đến cậu liền liếc mắt một cái, tiện tay ném mấy thứ đồ Ôn Mộc mua ngày hôm qua.

Ôn Mộc nói tiếng “Cảm ơn”, tìm miếng băng ịn lên ngón tay. Tay vẫn ẩm ướt, miếng băng cũng không dán chặt, bị ướt nước thì không dán được nữa, Ôn Mộc chỉ có thể ném xuống rồi lại lấy một cái mới, kết quả vẫn là quên lau tay, cậu sốt sắng đứng bên cạnh Cố Thành Lâm, càng muốn chuẩn bị tốt, càng luống cuống tay chân.

“Cậu rót cuộc đầu thai thành thứ ngu ngốc gì vậy?” Cố Thành Lâm thấy cậu lãng phí ba miếng băng, rót cuộc mở miệng nói chuyện.

“Tớ...” Ôn Mộc bị anh mắng đến sững sờ.

“Lau tay trước.” Cố Thành Lâm nói.

“Hả, ồ được.” Ôn Mộc kéo đại một cái khăn lau bên cạnh bồn rửa, định lấy lau tay.

“Dừng, ” Cố Thành Lâm ném cái ly trên tay xuống, “Leng keng” một tiếng liền vỡ nát, 20 đồng bay mất, Cố Thành Lâm nhúc nhối, “Đó là khăn lau, dùng tạp dề của cậu đi.”

Ôn Mộc đáp lời, ném khăn lau qua một bên, dùng tạp dề xoa xoa tay, rồi lấy một miếng băng khác dán lên, làm xong hết, mới đối mặt với Cố Thành Lâm nói một tiếng: “Cảm ơn.” Do dự một chốc còn nói, “Tớ không phải đầu thai thành đồ ngu ngốc.”

Trên tay Cố Thành Lâm kẹp thuốc lá, cổ tay áo sơ mi quấn hai vòng, anh cao hơn Ôn Mộc khá nhiều, râu mắt đã thấy cậu.

“Lần đầu tiên tớ đi làm, rất nhiều chuyện không để ý, huống hồ hôm qua cậu cũng để bị thương...”

“Cậu mắng tôi.”

“Hả?” Ôn Mộc choáng váng.

Cố Thành Lâm phun khói thuốc, phả hết lên mặt Ôn Mộc, Ôn Mộc bị sắc cổ họng lạnh lẽo, phản ứng lại ho khan vài tiếng, biện giải: “Tớ không mắng cậu, cậu đừng không nói đạo lý như vậy.”

Cố Thành Lâm rửa xong cái ly cuối cùng rồi hỏi: “Cậu thấy tôi giống đang nói đạo lý à.” Nói xong quay người ra khỏi cửa.

4. Chương 4

Thứ Sáu trước khi đi làm, Ôn Mộc gọi video cho ba mẹ, đầu tiên là dẫn bọn họ tham quan một vòng căn phòng mình thuê, rồi kể nội dung làm việc mỗi ngày, ba Ôn đau lòng con trai thức đêm, mẹ Ôn nhìn thấy vết thương trên tay con trai càng muốn đem cậu về nhà nuôi.

Ôn Mộc đỡ khóc đỡ cười, nhanh chóng cúp máy rồi vội vã rửa mặt ra ngoài.

Ngày nghỉ nên có rất nhiều người, so với thường ngày thì bận rộn hơn một chút, hôm nay còn chưa đợi được Cố Thành Lâm, quản lý Trần đã đến tìm Ôn Mộc nói: “Lát nữa chừng mười giờ thì em cứ tan làm trước đi nhé.”

Ôn Mộc không rõ.

Quản lý Trần nói: “Chiều nay có một đoàn đến diễn, cần phải thay ca, hôm nay em tan làm sớm, ngày mai 12 giờ quay lại, hỗ trợ đồng thời chuẩn bị một chút.”

Ôn Mộc lúc này mới nhớ ra, ngoài cửa quán bar dán một tấm áp phích quảng cáo, vừa lúc là ngày mai, hình như là một ban nhạc underground, cũng không phải minh tinh gì.

Thứ Bảy, Ôn Mộc hơn mười một giờ mới thức dậy, mặt trời lên đỉnh mới ra ngoài, nhiệt độ thành phố B lên đến bốn mươi độ, giờ này ra ngoài đúng là cực hình, may mà quán bar cách nhà rất gần, ra khỏi chung cư, mấy chục mét là tới, Ôn Mộc không nghĩ tới giờ này còn có thể nhìn thấy Cố Thành Lâm, anh đang dựa vào bức tường đối diện lối đi nhân viên, cùng một người tóc dài nói chuyện.

Xem dáng người thì là đàn ông.

Ôn Mộc không cố ý nghe, mà giọng gã kia cũng không nhỏ.

“Anh Thành Lâm, coi như tôi van cậu đó, giúp tôi một lần có được không?”

Cố Thành Lâm đốt điếu thuốc: “Tôi mười tám, anh hai mươi lăm.”

“Em Thành Lâm! Em là em trai ruột của anh!”

“Tôi là cô nhi.” Cố Thành Lâm không hề bị lay động.

Người đàn ông tóc dài vén tóc lên một cái: “Sao cậu củi gạo dầu muối gì cũng không cần vậy?”

“Cần chứ, chân chạy tám trăm, hỗ trợ hai ngàn, tiền vé tự trả.”

“Sao ác dữ vậy? Bọn này diễn một lần có năm nghìn cho cậu hai nghìn tám, còn lại sáu người chia ra bao nhiêu? Một người ba trăm sáu thì làm được cái gì?”

Cố Thành Lâm gật đầu: “Số học rất giỏi.”

“Con mẹ cậu...”

“Ba trăm sáu còn có thể thấy tiền, không muốn thì cách xa tôi ra.” Cố Thành Lâm cảm thấy gã này bắt đầu phiền rồi.

Ôn Mộc đi tới cửa thấy rõ tướng mạo của tên đàn ông tóc dài, hơi quen mặt, liền nhớ lại tấm áp phích quảng cáo trước cửa quán, hình như tên Hồ Tu, là đội trưởng ban nhạc.

Hồ Tu cũng nhìn thấy Ôn Mộc, thấy cậu đi lối đi nhân viên thì nhanh chóng vẫy tay, Ôn Mộc nhìn hai bên một chút rồi chỉ chỉ chính mình.

Hồ Tu nói: “Là cậu đó, tới đây.”

Ôn Mộc đi tới, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cậu là nhân viên quán bar hả?” Hồ Tu hỏi.

“Ừm.”

“Có bằng lái xe không?”

“Có.”

Hồ Tu thoả mãn, từ đâu đó móc ra chiếc chìa khóa xe đưa cho Ôn Mộc: “Cậu giúp anh một chuyện, lái xe chở Cố Thành Lâm một chuyến, anh để đồ ở nhà cậu ta, chuyển tới đây.”

Cố Thành Lâm liếc mắt Ôn Mộc một cái, lại hỏi Hồ Tu: “Tôi đồng ý chưa?”

“Cho cậu tiền! Hai ngàn tám!”

Cố Thành Lâm dập tắt điếu thuốc: “Được thôi, tôi đồng ý.”

Mãi đến khi Ôn Mộc nắm lấy vô-lăng, cũng còn chưa biết rõ là chuyện gì, xe Hồ Tu là một chiếc xe việt dã, không phải xe hàng hiệu, mà nhìn khá có phong cách, Cố Thành Lâm dựa vào trên ghế phó lái, quay cửa xe xuống, thuận miệng nói địa chỉ.

Ôn Mộc không biết vị trí, lấy điện thoại di động ra xem bản đồ, thấy chỗ đó nằm ở phía nam thành phố.

Ở thành phố B này, giàu nghèo phân chia hết sức rõ ràng, bình thường ở phương Bắc đều là dòng dõi người có tiền nghìn vạn trở lên, ở phía nam đều là thị dân nghèo khó và nhân khẩu lưu động.

Ôn Mộc đi theo bản đồ, lái gần một tiếng đồng hồ, đứng ở bên ngoài cái hẻm nhỏ hẹp, kiến trúc nhà ở bốn phía rách nát cũ kỹ, hoàn cảnh vừa bẩn vừa loạn, dây điện quấn cả nùi trên không trung, như một cái mạng nhện to lớn, thùng rác không ai dọn, ruồi đầu xanh biếc “ong ong” bay loạn.

Ôn Mộc và Cố Thành Lâm xuống xe, không biết nói gì.

Trong đường hẻm đi tới một già một trẻ, cô bé tóc ngắn cầm trên tay một cái kẹo que, nắm chặt tay người già lưng gù bên cạnh, ngõ hẻm không đủ để bốn người đi song song, Ôn Mộc không thể làm gì khác hơn là dừng lại, nghiêng người nhường đường, mà Cố Thành Lâm không chỉ không nhường, còn đi ngang qua một bước, chắn ở trước mặt hai người.

Cô bé ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh mắt nhìn anh, nghi hoặc mà nhìn về phía Ôn Mộc.

Cụ già vội đầu muốn tiếp tục đi, chân còn chưa bước tiếp, liền bị Cố Thành Lâm giơ tay kéo cổ áo ép ngừng đầu, Ôn Mộc nhìn chăm chú, người Cố Thành Lâm ngăn lại vốn không phải người lớn tuổi, mà là một người đàn ông trung niên mắt nhỏ mũi nhỏ.

Người đàn ông trung niên lôi cô bé không buông tay, trong miệng phát ra tiếng phở thông không đúng tiêu chuẩn: “Đừng có mà quản việc không đâu.”

Cô bé vẫn ngơ ngác liếm kẹo trong miệng, Ôn Mộc phản ứng vài giây, mới ý thức được, người trung niên và đứa bé này hình như cũng không có quan hệ thân thuộc, Cố Thành Lâm không nói nhảm, trực tiếp nhắc chân đạp vào bụng gã trung niên, người kia buông lỏng tay, Ôn Mộc tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng kéo cô bé vào lòng mình.

Bé gái vẫn đứng ăn kẹo que.

Cố Thành Lâm thân thủ gọn gàng, gã trung niên đánh không lại, đã trúng mấy quyền, từ trong quần móc ra một cây dao nhỏ, vẩy vẩy lung tung nói: “Cút đi!”

Ôn Mộc vội vàng nói: “Cẩn thận!”

Cánh tay Cố Thành Lâm bị rạch một đường nhỏ, hung mãnh đoạt lấy dao, sấp đến hõm vai gã kia, tàn nhẫn nói: “Cảnh sát khu Nam đều là bọn bỏ đi, còn có thể để mày chạy à?” Ôn Mộc vốn định báo cảnh sát, nhưng Cố Thành Lâm lại đánh gã bị thương, cậu lại sợ cảnh sát làm khó dễ Cố Thành Lâm, vội vàng xác nhận với anh: “Là bọn buôn người sao?”

“Ừm, báo cảnh sát.” Cố Thành Lâm nói.

Cảnh sát chạy đến cấp tốc, bên này trị an vốn không tốt, chỉ có mấy cái đồn công an, cảnh sát nhìn như rất quen Cố Thành Lâm, vui cười hơn hờ nói câu cực khổ rồi đồng chí Tiểu Cố, rồi dẫn tên buôn người đi.

Cô bé ăn xong kẹo, bắt đầu chui vào lòng ngực Ôn Mộc, ra vẻ như sợ hãi lắm.

Ánh mắt Cố Thành Lâm quét tới, nhìn dữ dằn, tóm chặt gáy cô bé, xách nhỏ từ trong lòng Ôn Mộc ra, cô bé gào khóc với Ôn Mộc: “Anh ơi cứu em với!”

Ánh mắt Ôn Mộc vẫn nhìn chăm chăm vết thương vừa rồi của Cố Thành Lâm, thấy không nghiêm trọng lắm, mới yên lòng, liền an ủi cô bé đang đầm đìa nước mắt nước mũi: “Không sao đâu, tên buôn người đã bị bắt rồi.”

Cô bé khóc rất to, nghe như một đứa con trai.

Cố Thành Lâm xách nhỏ như xách con gà con tới trước mặt: “Gan to nhỉ.”

Cô bé vẫn nhìn chăm chăm Ôn Mộc, giãi bày: “Anh ơi... Anh ơi cứu em...”

“Cầm la.” Cố Thành Lâm tăng cao âm lượng.

Cô bé sợ đến run một cái, lập tức dừng âm lượng, nhỏ giọng nức nở.

“Tên này lừa em mấy lần rồi.”

Cô bé không nói lời nào.

“Mấy lần.” Cố Thành Lâm lại hỏi.

“Ba, ba lần...”

“Mẹ nó óc em là óc chó hả?”

Cô bé nói: “Em không phải óc chó, em có thể chạy mà.”

“Chạy cái đầu!” Vừa đi vừa dạy dỗ, “Em mới mấy tuổi hả, trốn được người lớn sao?” Cô bé cúi đầu không dám nói lời nào.

Ôn Mộc theo ở phía sau tiếp tục đi về phía trước, cuối hẻm là một khu nhà chung cũ nát, một lầu tận mấy chục hộ, trên dây phơi nào là áo quần vỏ chăn quần cộc áo ba lỗ, treo kín cả khu.

Cố Thành Lâm vút cô bé ở trong sân, nói với Ôn Mộc: “Cậu đứng ở đây chờ một chút.” Nói xong chui qua một tấm drap trải giường bị gió thổi tung, tiến vào một gian phòng.

Cô bé thấy người đi rồi, tìm một bậc thang ngồi xuống, liền ngửa đầu nhìn Ôn Mộc hỏi cậu: “Anh ơi anh là ai vậy?”

Ôn Mộc ngồi xổm xuống, giúp nhỏ lau lau mặt, cười nói: “Anh tên Ôn Mộc.”

“Nhìn anh ngầu quá đi.” Cô bé nhe răng cười.

“Em cũng rất dễ thương.” Ôn Mộc nói.

Cô bé lắc đầu: “Em cũng ngầu.” echkidieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc giải thích cho nhỏ: “Thường chỉ có con trai mới dùng từ ngầu, nhưng mà cũng có những cô gái rất ngầu.”

“Em là con trai đó!” Sợ Ôn Mộc không tin, vén quần lên, “Em có chim nhỏ nè!”

Ôn Mộc sưng sốt hai giây: “Vậy sao em mặc váy?”

Đứa bé trai siết giấy gói kẹo trong tay, mắt to lóe sáng: “Bởi vì tên buôn người muốn lừa gạt bé gái, nên em mặc váy, ổng sẽ cho em ăn kẹo, em biết ổng là người xấu, nhưng em cũng muốn ăn kẹo.”

“Nhưng mà, ổng định bán em đi đó, em cũng không sợ sao?”

“Không sợ đâu, em chạy được mà, hơn nữa em còn biết cắn người, nếu như bị bắt thật, anh Thành Lâm cũng sẽ cứu em, tuy anh ấy rất dữ.”

Ôn Mộc không thể hiểu được tâm lý của một đứa nhỏ chỉ vì muốn ăn kẹo mà đến cả bọn buôn người cũng không sợ, cậu từ nhỏ đến lớn muốn cái gì liền có cái đó, chưa hề biết ăn một cục kẹo có thể làm cho một đứa bé mạo hiểm như vậy.

Cố Thành Lâm từ gian phòng đi ra, thấy trong sân không có ai, đợi năm phút đồng hồ, Ôn Mộc dẫn một đứa bé trai mặc váy từ đầu hẻm đi vào, trong tay cậu cầm một cái túi nhựa, còn cầm theo một hộp kẹo, nhìn thấy Cố Thành Lâm chờ, đưa kẹo cho thẳng nhóc, bàn giao vài câu, liền đứng lên.

Cố Thành Lâm nhíu mày, dẫn Ôn Mộc lên lầu hai, đứng ở gian cửa thứ sáu, lấy chìa khóa ra, vào cửa trước rồi Cố Thành Lâm mới lạnh nhạt hỏi: “Cậu có thể mua cho nó cả đời à.”

Ôn Mộc ngẩn ra.

“Nếu như không thể, thì đừng để nó ném trái chút ngon ngọt này.”

5. Chương 5

Ôn Mộc mang theo túi nhựa, tay cậu nắm thật chặt, cùng Cố Thành Lâm đi vào gian phòng.

Gian phòng rất nhỏ, không có phân chia phòng khách phòng ngủ, một phòng vệ sinh nhỏ hẹp ở bên phải cửa ra vào, bên trong là một chiếc giường đơn, một cái bàn học và một tủ quần áo đơn giản.

Cũng không bẩn thỉu như con trai sống một mình, sạch sẽ lại gọn gàng, còn có một cánh cửa sổ tạo thêm ánh sáng.

Cố Thành Lâm không bảo Ôn Mộc ngồi, bởi vì cũng không có chỗ nào để ngồi, anh đi tới bên giường, xốc lên miếng vải đen che đờ, Ôn Mộc đi tới, nhìn thấy một dàn trống đã được dỡ ra.

“Cái này, chuyển xuống trước đi.” Cố Thành Lâm còn chưa cúi người xuống, liền nghe Ôn Mộc nói: “Đợi một chút.”

Cố Thành Lâm quay đầu nhìn cậu.

“Tay cậu có vết thương, tớ mua thuốc rồi, cậu băng bó lại trước đã.”

“Không cần.” Cố Thành Lâm liếc mắt nhìn vết thương, không đáng kể.

Ôn Mộc mím môi, dừng lại vài giây, nghĩ đến cái gì đột nhiên nói: “Vây thôi, thuốc cũng không quá tốt, chỉ có hai mươi tệ, hiệu quả chắc cũng không cao.” Nói xong nhìn nhìn xung quanh, hình như là tìm trong phòng này có thùng rác hay không.

Cố Thành Lâm chớp lấy, vắn chai thuốc ra đổ bột thuốc vào vết thương do dao rạch.

Trong túi còn có băng gạc, thực ra không cần băng lại, thế nhưng Ôn Mộc mua đầy đủ quá, đến cả kéo nhỏ cũng mua rồi, lúc Cố Thành Lâm xoa thuốc cho mình, Ôn Mộc liền ở một bên cắt băng, Cố Thành Lâm thoa xong, Ôn Mộc đưa băng gạc lên: “Tớ băng giúp cậu.”

Ôn Mộc này, trong ấn tượng của Cố Thành Lâm chính là thích xen vào chuyện của người khác, trong mười tám năm ngắn ngủi của cuộc đời từng đụng phải rất nhiều người thích quản mấy chuyện vô bổ của anh, Ôn Mộc không đặc biệt gì.

A, cũng không phải không đặc biệt gì, lông mi rất dài, Cố Thành Lâm rũ mắt, trùng hợp nhìn thấy dáng vẻ Ôn Mộc nghiêm túc băng bó.

Cuối cùng còn ngây thơ buộc cái nơ con bướm, rất ấu trĩ.

Một chuyến qua lại, hai người chuyển dàn trống Hồ Tu ký gửi lên xe, giờ diễn là bốn giờ chiều, từ nhà Cố Thành Lâm trở lại quán bar đã ba giờ hai mươi. echkidieu2029.wordpress.com

Chiếc chìa khóa trả lại cho Hồ Tu, Ôn Mộc đi đến phòng thay quần áo thay đồng phục, lúc trở ra, đã có khách cầm vé lục tục đi vào.

Ôn Mộc xem qua rất nhiều buổi biểu diễn, buổi hòa nhạc, sân khấu hoa mỹ ánh đèn rực rỡ, mỗi một khung cảnh trong đó đều rất mãn nhãn, lần đầu tiên nhìn thấy ánh đèn giản dị thế này cũng có thể tạo nên cảm giác tươi đẹp thần bí, cảm nhận rất khác.

Đúng bốn giờ, quán bar tụ tập một nhóm khán giả, thật ra cũng không có nhiều người, nhưng lúc Hồ Tu lên sân khấu vẫn có một tràng tiếng hoan hô, Hồ Tu buộc mái tóc rối tung lên thành đuôi ngựa, mặt vừa dài vừa nhỏ, hăng giọng, giới thiệu tên mình.

Ôn Mộc sau khi trở lại thì không thấy Cố Thành Lâm, còn tưởng rằng lại phải đợi đến tối, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người, cùng thành viên trong ban nhạc Hồ Tu cùng nhau lên sân khấu, ngồi ở đằng sau dàn trống đem về hồi trưa.

Cố Thành Lâm đội mũ lưỡi trai, trên cánh tay vẫn còn băng gạc nơ con bướm, trên cây gậy đánh trống còn có một bông hoa, vành mũ thấp cùng với đường môi mỏng tạo thành một đường thẳng, Ôn Mộc thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng dấp lúc này của anh, đôi mắt đen láy kia, nhất định rất rực rỡ.

Cả buổi diễn rất náo nhiệt, Hồ Tu có một cái cổ họng tốt, hát rất khá cũng biết kéo bầu không khí, nhưng Ôn Mộc từ đầu đến cuối chỉ để ý đến tiếng trống vang dồn, đánh rất nhanh, kỹ xảo rất thử thách các tay trống, thỉnh thoảng thêm nhịp điệu không phải nghệ sĩ chuyên nghiệp cũng có thể nghe được. Đường cơ bắp trên cánh tay Cổ Thành Lâm rất rõ ràng, băng gạc theo nhịp điệu rộn ràng không ngừng nhảy lên, vừa kết thúc, anh đột nhiên ngừng đầu, mồ hôi kết thành giọt, theo sườn mặt chảy vào trong áo thun màu đen, ánh mắt bén nhọn xuyên thấu đoàn người, vừa vận đối diện với ánh mắt si ngốc của Ôn Mộc.

Buổi diễn thành công viên mãn, Hồ Tu lôi kéo Cổ Thành Lâm đứng một bên chia tiền, Hồ Tu nói: “Bằng không cậu theo anh đi diễn đi, không chừng ngày nào đó anh được ra mắt, đi hát với anh, cậu sẽ không còn mệt như vậy nữa.”

“Chơi trống rất mệt.” Cổ Thành Lâm đếm tiền.

“Vậy cậu mỗi ngày làm nhiều việc như thế không mệt à?”

“Đều rất mệt.” Cổ Thành Lâm cất tiền vào túi.

“Ngoài miệng nói mệt, vậy mà kiếm tiền hăng say góm.” Hồ Tu nói không nổi anh, liền từ đâu đó móc ra hai trăm tệ, “Nhà nhóc Ông Đình Đình thế nào rồi.”

“Còn sống.”

“Mua đồ ăn cho nó.” Hồ Tu đưa tiền cho anh.

Cổ Thành Lâm không lấy, sờ sờ hộp thuốc lá trống không trong túi: “Giữ lại cho tên què nhà anh đi.” Không nói thêm nữa, đi đến phòng thay quần áo.

Ôn Mộc đứng ở trong quầy bar, nhìn thấy Hồ Tu và người trong ban nhạc ngồi trên ghế dài ở cách đó không xa uống rượu, vị trí là quán bar, rượu là tự mang, xem như là tiệc mừng công đơn giản, chờ mãi không gặp Cổ Thành Lâm, đến tận lúc tan tầm, đi ngang qua nhà bếp, mới nhìn thấy anh thay đồng phục, ngâm thuốc lá rửa ly.

Sắc trời đã tờ mờ sáng, Cổ Thành Lâm mang theo túi rác lớn đi ra ngoài, mới xoay người, liền thấy một người đứng dưới đèn đường, trong tay mang theo một túi bia, cười hỏi: “Có muốn chúc mừng một chút không?”

Cổ Thành Lâm hỏi: “Chúc mừng cái gì.”

Ôn Mộc nói: “Chúc mừng cậu kiếm được hai nghìn tám.”

Cái này đúng là đáng giá chúc mừng một chút, Cổ Thành Lâm gật đầu: “Tôi đi thay quần áo.”

Lúc này nhiệt độ vừa phải, không nóng không hanh, Cổ Thành Lâm dẫn Ôn Mộc leo lên tầng cao nhất của quán, khung cảnh nhìn từ tầng cao nhất cũng không trống trải, dù sao cũng chỉ có ba tầng, nhưng cũng tính là một nơi có thể uống rượu chúc mừng.

Lúc ở trường học, Ôn Mộc vẫn luôn lặng lẽ để ý Cổ Thành Lâm, yên lặng đi theo anh quan tâm anh, Ôn Mộc thậm chí còn nghĩ tới, coi như cả đời không nói cũng không sao, ngược lại Cổ Thành Lâm cũng sẽ không thích cậu thậm chí không nhìn cậu, cậu chưa bao giờ giống như hôm nay, tâm lý nhàn nhạt yêu thích như là đột nhiên nổ tung, như hồng thủy mãnh thú nhào nhào tập kích, cây gậy đánh trống trong tay Cổ Thành Lâm mỗi lần hạ xuống cũng giống như là đập vào trong lòng cậu, đập muốn vỡ tan lồng ngực cậu, mãi đến khi cả người bị cuốn vào vòng xoáy biển sâu, mới hoàn toàn bình ổn lại.

Ôn Mộc đột nhiên hiểu được lòng đứa bé trai bí quá hóa liều, Ôn Mộc, đổi ý.

Hai người chúc mừng trầm lắng lại vô vị, Cổ Thành Lâm đứng lan can bên rút ra gói thuốc mua ở cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Ôn Mộc cầm chai bia đứng ở bên cạnh anh nói: “Không ngờ cậu lợi hại như vậy.”

Cổ Thành Lâm không khiêm tốn “Ừ” một tiếng.

“Cậu học lâu rồi sao?” Ôn Mộc hỏi.

“Không lâu lắm.”

“Thực ra tớ không hiểu nhạc cụ lắm, khi còn bé từng học violông, nhưng không có nghị lực nên từ bỏ.”

Cố Thành Lâm quay người dựa lên lan can, nhìn Ôn Mộc.

“Khi tớ còn bé đã từ bỏ rất nhiều chuyện, cũng không có chấp nhất ham muốn hay theo đuổi.”

Cố Thành Lâm gầy tàn thuốc, ánh mắt không thay đổi.

Ôn Mộc bị anh nhìn đến chột dạ, liền uống vào mấy ngụm bia, đánh bạo, lấy hết dũng khí nói: “Nhưng mà tớ phát hiện, tớ vô cùng thích cậu, tâm tình này lần đầu tiên xuất hiện, tớ, tớ có thể theo đuổi cậu không?”

Cố Thành Lâm không kinh ngạc, Ôn Mộc ánh mắt của anh quá mức rõ ràng.

“Tôi là violông à.”

“Hả...”

“Tất cả những sở thích cậu đã từ bỏ trước đó, cậu đã từng thật lòng thích chúng chưa?” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc suy nghĩ một chút: “Có cái thích, có cái không.”

Cố Thành Lâm nhếch khóe môi, cười khinh bỉ: “Cậu còn bỏ được những thú vui mà mình thích, làm sao có thể bảo đảm sau khi thích tôi sẽ không bỏ tôi.”

“Trước tiên không nói đến vấn đề từ bỏ, tôi nhớ nhà cậu rất giàu có phải không?” Cố Thành Lâm hít một hơi thuốc lá, nhẹ nhàng phun ra, “Nhà tôi cậu cũng tới rồi, cậu rốt cuộc là bị chạm cái dây thần kinh nào mà định theo đuổi một người lẩn lộn trong vũng bùn như tôi? Cuộc sống thoải mái quá muốn tìm chút kích thích hả, hay là vì muốn trải nghiệm cuộc sống của xóm nghèo?”

Ôn Mộc bị nói có hơi tức giận nắm tay thành nắm đấm, cậu tuy rằng gia giáo rất tốt, nhưng nhiều ít vẫn còn mang theo một ít tính khí được cưng chiều quá độ.

Cậu thích Cố Thành Lâm không có nghĩa là có thể bị oan uổng như thế, lại còn uống bia, ngữ khí ngày càng nặng: “Tớ chỉ đơn thuần là thích cậu, không phải là vì trải nghiệm cuộc sống.”

“Thích ngủ trong vũng bùn với tôi?” Cố Thành Lâm hỏi.

Sắc mặt Ôn Mộc nín đến đỏ bừng: “Tớ không thể kéo cậu từ vũng bùn ra à?”

“Can đảm lắm.” echkidieu2029.wordpress.com

“Tớ muốn thử xem sao.”

Cố Thành Lâm phả ra một vòng khói thuốc: “Cậu cảm thấy tôi sẽ cho cậu cơ hội sao?”

“Bộp” một tiếng, chai bia rơi trên mặt đất, Ôn Mộc trừng Cố Thành Lâm, âm thanh tăng cao: “Cậu có cho hay không tớ cũng muốn thử! Tớ nói cho cậu biết, tớ thích cậu! Tớ muốn theo đuổi cậu! Cậu cũng không phải violông! Tớ cũng sẽ không từ bỏ cậu!” Nói xong giận dỗi đi xuống lầu dưới.

Cố Thành Lâm nhìn trên chai bia lăn trên đất: Tính khí cũng không vừa.

Bia rượu, đúng là có thể khiến gan người ta lớn hơn, Ôn Mộc vốn là định uống chút bia để tỏ tình với Cố Thành Lâm, thế mà Cố Thành Lâm thực sự quá khinh người, độc miệng! Lạnh lùng! Không nói đạo lý! Thái độ ác liệt! Hết thuốc chữa!

Nhưng mà lại vẫn cứ thích anh ấy, càng ngày càng thích anh ấy, Ôn Mộc cảm thấy bản thân cũng hết thuốc chữa.

Khu nhà chung khu Nam.

Chừng mười giờ sáng, mặt trời nóng rát, có một đứa bé trai ngồi ở giữa sân, tên Ông Đình Đình.

Ông Đình Đình ngày hôm nay không mặc váy, mà mặc một bộ quần ngắn áo ba lỗ hình con vịt ngồi ở trên bậc thang, con vịt nhỏ sau lưng bị giặt đến bạc màu, nhưng vẫn vùng cánh há mỏ, giống như đang kêu quạc quạc.

Cố Thành Lâm tan tầm trở về, nhìn thấy Ông Đình Đình ngồi dưới ánh nắng chói chang, trong tay cầm một cục kẹo.

Trước mắt Ông Đình Đình tối sầm lại, nhóc ngẩng đầu lên: “Anh Thành Lâm anh tan làm rồi hả?”

“Ừm.” Cố Thành Lâm hỏi, “Có cần anh mua bột thìa là không?”

“Tại sao lại phải mua bột thìa là?” Ông Đình Đình ngây thơ.

“Rắc lên người em.”

“Sao lại phải rắc lên người em?” Ông Đình Đình sợ hãi.

“Nướng em thêm chút nữa sẽ chín, đợi em chín rồi, anh sẽ xiên em thành xúc xích dê, đem đi bán.” Cố Thành Lâm nói ra vẻ nghiêm túc lắm.

Ông Đình Đình bĩu môi: “Anh cứ dọa em.”

“Đi vào nhà, say nắng không ai quan tâm em đâu.” Cố Thành Lâm không nói nhảm nữa, bắt đầu nghiêm túc thật.

“Em đang suy nghĩ chuyện gì vậy ta.” Ông Đình Đình ra vẻ phát sầu.

“Nghĩ cái đầu em, cút vào nhanh lên.”

“Ai da anh chẳng hiểu trái tim trẻ nhỏ gì cả! Chỉ có anh Ôn Mộc mới hiểu!” Ông Đình Đình năm tuổi cầm kẹo, nhìn vật nhớ người.

Cố Thành Lâm mặc kệ nhóc quay người muốn lên lầu, liền thấy Ông Đình Đình chạy tới ôm đùi: “Anh Thành Lâm, anh nói em phải làm sao đây.”

“Không biết.”

“Em còn chưa nói mà anh đã không biết.”

Cố Thành Lâm muốn kéo nhóc quỳ này lên, kết quả Ông Đình Đình ngày hôm nay mặc bộ quần áo này có hơi không tiện, vì vậy nói: “Có rắc mau thả.”

“Em hơi muốn ăn kẹo.”

“Thì ăn đi.”

“Nhưng mà anh Ôn Mộc nói với em, phải chờ đến khi em vô cùng vô cùng muốn ăn thì mới có thể ăn.” Ông Đình Đình oan ức, “Bởi vì anh ấy nói không thể thường đến thăm em, cho nên bảo em phải ăn tiết kiệm, còn bảo em giữ lại sau đó nếu như bọn buôn người lại dùng kẹo lừa gạt em, để em nhớ lại hộp kẹo trong nhà, vị gì cũng có, tốt hơn bọn buôn người nhiều lắm luôn, bây giờ em chỉ hơi muốn ăn, không phải vô cùng vô cùng muốn ăn.”

Cố Thành Lâm vốn tưởng rằng Ôn Mộc chỉ là tùy tiện mua một hộp kẹo, không ngờ lại còn nhắc nhở nhiều với thằng nhóc này như vậy.

Ông Đình Đình cũng nghe lời, thay bằng một đĩa không hiểu chuyện sẽ không xoắn xuýt nhiều như vậy, thật là ngây thơ.

Cố Thành Lâm nghe nhóc nói xong gật gật đầu: “Anh biết rồi.” Dứt tiếng, trong tay Ông Đình Đình sạch trơn, viên kẹo trái cây trong nháy mắt đổi chủ, “soạt soạt soạt” giấy gói kẹo bị bóc ra, theo hơi gió nóng bay tới dưới chân Ông Đình Đình.

Đợi đến khi Ông Đình Đình phản ứng lại, Cố Thành Lâm đã lên lầu hai, khóc rung trời vang vọng từng nhà, Ông Đình Đình gào thét: “Cố Thành Lâm anh bắt nạt con nít! Anh trả kẹo lại cho em!”

“Aaaaa anh trả kẹo lại cho em! Anh không phải anh Thành Lâm của tui, tui muốn anh Ôn Mộc!”

Có thể là tâm hồn bé nhỏ của Ông Đình Đình thật sự bị tổn thương, cũng có thể là tiếng khóc non nớt đánh động một vị thần tiên nào đó đi ngang qua.

Sang hôm sau, “anh Ôn Mộc” mà nhóc gọi kéo theo vali, xuất hiện trước mặt nhóc.

6. Chương 6

Hôm qua Ôn Mộc liên hệ người ở đại lý, phòng cũng chưa xem, tan tầm thu dọn một chút liền đón xe đi tới khu nhà chung.

Có hai phương diện, một là bởi vì đầu óc bị rượu bia kích động, hai là muốn chứng minh bản thân mình sẽ không từ bỏ.

Ông Đinh Đinh còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, từ bậc thang nhảy xuống chạy đến bên cạnh Ôn Mộc: “Anh Ôn Mộc! Sao anh lại tới đây!”

Ôn Mộc có ấn tượng rất sâu với đứa nhóc này, ngồi xổm xuống cười với nhóc: “Anh muốn phòng ở khu này.” “Hả?! Có thật không?” Mặt to Ông Đinh Đinh tròng tròn xoe.

“Thật đó.”

Được khẳng định, Ông Đinh Đinh vui vẻ chạy một vòng quanh sân, lúc trở lại liền ngược đầu hỏi: “Anh ơi anh ở phòng nào vậy! Em giúp anh khiêng hành lý!”

“Hình như là lầu hai.” Ôn Mộc lấy điện thoại di động ra, tìm tin nhắn người bên đại lý gửi tới, dẫn Ông Đinh Đinh cùng lên lầu, phòng của cậu là phòng đầu tiên ở ngay cầu thang, Ôn Mộc cúi đầu mở cửa, không dám nhìn sang nhà Cổ Thành Lâm.

Hôm qua cậu quảng chai bia xong, mặc dù chỉ là căng thẳng nên trượt tay, nhưng cũng không thể nghi ngờ làm cậu to gan hơn, thoát nhìn rất phấn khích.

Chỉ có Ôn Mộc tự mình biết, cậu chẳng có chút sức lực nào, sau khi trở về chỉ lo Cổ Thành Lâm chán ghét mình, mãi đến tận ban đêm đi làm, thấy Cổ Thành Lâm không có phản ứng gì đặc biệt mới yên lòng.

Cũng đúng, hồi còn ở trường, Cổ Thành Lâm nhận được rất nhiều lời tỏ tình, anh sớm đã tập mãi thành quen, nghĩ như vậy Ôn Mộc lại có chút mất mát, yêu thích một người thật đúng là mâu thuẫn và rối rắm.

Mở cửa phòng, cảnh tượng rách nát vẫn khiến Ôn Mộc ngơ ngác, vị khách trọ lúc trước đi rất vội vàng không có dọn dẹp sạch sẽ, bên công ty đại lý cũng không chịu trách nhiệm quét tước.

Thùng rác chưa được dọn, drap trải giường nhăn nhúm và vỏ chăn ố vàng, bụi bẩn trên nền đất chồong chất, đập lên một cái, bụi bặm tung bay.

Ôn Mộc không biết phải bắt đầu từ đâu, cảm giác được Ông Đinh Đinh đang đẩy hành lý của cậu đi về phía trước, mới lấy lại tinh thần.

Ông Đinh Đinh xưng phong nhận việc: “Anh ơi! Em giúp anh quét phòng nha!”

“Không cần đâu, anh tự làm được mà.” Ôn Mộc cười cười.

“Em làm được mà! Em quét nhà lợi hại lắm đó!” Nói xong vội vã chạy xuống lầu, không biết từ đâu ra lấy một cây chổi vác lên vai, chuẩn bị giúp đỡ.

Ôn Mộc đến rất vội vàng, cũng không có nhiều thói quen cuộc sống, trong vali ngoại trừ quần áo, drap trải giường, vỏ chăn, cũng chỉ có một ít đồ dùng vệ sinh.

Cậu đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, quyết định trước tiên phải dọn giường, trước khi đi làm còn có thể ngủ một giấc.

Cổ Thành Lâm xong việc trở về, nhìn thấy một cánh cửa phòng ở lầu hai mở toang, hành lang chất đầy rác thải, màu xám bụi mù từ trong phòng liên tục tháo chạy ra ngoài, phòng kia gần tới nửa năm không ai ở, xem ra là có gia đình mới chuyển tới rồi.

Cố Thành Lâm không có lên lầu trước, mà mang theo bánh bao sữa đậu nành, đứng ở một căn phòng khác, trong cửa mơ hồ truyền đến vài tiếng ho khan, Cố Thành Lâm đẩy cửa đi vào, liếc mắt đến một ông già ngồi xe lăn, hỏi: “Ông Đình Đình đâu.”

Ông già số tuổi không nhỏ, chỉ nhìn dáng dấp chắc phải đến tám mươi, thân thể hao gầy, nhưng ánh mắt lại rất có thần thái: “Không ở trong sân chơi à?”

“Không thấy.” Cố Thành Lâm rót sữa đậu nành vào một ấm sứ, đưa cho ông, “Không bỏ đường.”

“Không bỏ đường làm sao uống?” Ông cau mày không nhận.

“Có uống không?” Cố Thành Lâm không kiên nhẫn, “Không uống thì không có nữa đâu.”

Ông “hừ” một tiếng, nhận ấm trà nheo mắt: “Cái tính khí chó này của con, cả đời cũng chẳng tìm được vợ đâu.”

“Con thích con trai, tìm vợ cái gì.” Cố Thành Lâm đưa ông một cái bánh bao.

Ông bị sắc một ngụm sữa đậu nành sắc, nhận lấy bánh bao: “Vợ nam con cũng không tìm được.”

“Kệ.” Cố Thành Lâm không để tâm, “Ông ăn đi, con đi đây.”

Ông nói với anh vài câu, cũng không có tức giận thật, thấy người đi rồi, chuyển động xe lăn, gọi anh: “Thành Lâm à.”

“Chuyện gì.” Cố Thành Lâm không quay đầu lại, “Đừng nói mấy thứ con không thích nghe.”

Ông nhú mày: “Vậy thì không có gì đâu, con đi đi.”

Đến nhà Ông Đình Đình xong, Cố Thành Lâm vài bước chạy lên cầu thang, đa số các cầu thang ở khu nhà chung đều là thang gác bằng sắt, lúc bước đi sẽ tạo tiếng vang.

Cố Thành Lâm vốn định đi vượt qua đồng rác trước thang, kết quả nghe được tiếng Ông Đình Đình, anh quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trong căn phòng đầy bụi bẩn, một lớn một nhỏ, Ông Đình Đình đang cầm khăn lau bàn, còn bên cạnh chính là Ôn Mộc hôm qua mới tổ tình với anh.

Ôn Mộc cảm nhận được ánh mắt ngoài cửa, nhấc tay lên quệt mặt một cái, cả đời này cậu chưa từng bẩn như thế, trên người đầy mồ hôi, trên tay thì đầy bụi đất, trên sàn nhà còn ướt nước, tiếp xúc với bụi ngưng kết thành bùn, ẩn dưới đế giày.

Thực sự quá nhếch nhác.

Cố Thành Lâm chỉ dừng lại vài giây, liền bước chân đi, vào trong nhà tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường ngủ, mãi đến tận hai giờ chiều mới thức dậy đi làm, ở cửa thang gác Ôn Mộc vẫn chưa dọn xong, Ông Đình Đình đã trở lại ngủ trưa, chỉ còn mình cậu làm việc.

Nhưng mà gian phòng tối thiểu vẫn còn ở được, chỉ có rác ở ngoài cửa quá nhiều, Ôn Mộc chạy tới chạy lui ba lần còn chưa vớt xong, lúc từ trong hẻm trở về, không nghĩ tới Cố Thành Lâm sẽ đứng ở cửa nhà cậu, Ôn Mộc cố gắng quên chuyện mượn rượu đánh bạo, bình thần chào hỏi: “Chào, cậu đi làm à.”

Cố Thành Lâm dập thuốc lá trong tay, không biết từ nơi nào lấy ra một cái túi rác cực lớn, ném hết đồng rác ngoài cửa vào đó, cầm một tay: “Chỗ này trị an không tốt, khóa cửa xong hãy đi đổ rác.”

“Ồ, cảm ơn.” Ôn Mộc liếc mắt nhìn cái vali vẫn nằm vững vàng trong nhà, liền nói một tiếng, “Cảm ơn.” Thấy Cố Thành Lâm giúp cậu đổ rác, vội vàng nói, “Để tớ đi vớt cho.”

“Xem như là cảm ơn cậu giúp tôi chuyển dần trống.” Cố Thành Lâm không nói thêm nữa, mang theo rác đi xuống lầu, một căn phòng có mỗi hai mươi mét vuông mà dọn mất năm tiếng, còn nói không phải đồ ngốc à?

Ôn Mộc thu dọn xong xuôi cũng chuẩn bị đi làm, cậu chỉ rửa mặt sạch sẽ, không kịp ngủ đã vội vã chạy ra ngoài.

Hồ Tu diễn xong hôm đó, liền trở về tìm Cố Thành Lâm, thế nhưng không khéo, Cố Thành Lâm không ở đó, hắn liền ngồi ở quầy bar uống rượu chờ.

Nhìn Ôn Mộc quen mặt, hỏi cậu: “Có phải hôm trước cậu lái xe đưa Cố Thành Lâm đi không?”

Ôn Mộc đưa rượu tới, gạt đầu.

“Cậu thoát nhìn không lớn lắm, cũng làm thêm dịp nghỉ hè à?” Hồ Tu nói chuyện phiếm với cậu.

Ôn Mộc đáp một tiếng.

“Đại học hay là cấp ba vậy?” Hồ Tu hỏi.

“Khai giảng sẽ lên năm nhất.”

Vừa nghe là chuẩn sinh viên, Hồ Tu cảm thán: “Ai đó, đi học thích thật, nếu lúc đó tôi có tiền, bây giờ chắc cũng là nghiên cứu sinh rồi, cậu học đại học nào vậy?”

“Đại học A.” Ôn Mộc nói.

“Woa, lợi hại đấy.” Hồ Tu để chén rượu xuống, “Trong đời anh chỉ gặp đúng hai người thi đậu đại học A, một là cậu, hai là Cố Thành Lâm, cậu quen Cố Thành Lâm mà đúng không?”

“Chúng tôi là bạn học cấp ba, trước đây... xem như là có quen đi.” Ôn Mộc suy nghĩ một chút nói.

“Vậy các cậu thật là có duyên.” Hồ Tu bảo cậu bỏ thêm hai viên đá, còn nói, “Cố Thành Lâm thẳng nhóc này tuy phiền, nhưng mà thực sự anh thấy nó là người có đầu óc tốt nhất mà anh từng gặp, học cái gì cũng giỏi, ba mẹ nó nếu như còn sống, phỏng chừng đã cho nó ra nước ngoài học chuyên sâu rồi.”

Ôn Mộc không biết hoàn cảnh gia đình Cố Thành Lâm, nhưng mà trước đây từng nghe đồn anh là cô nhi, mới nghe đã thấy anh rất đáng thương.

“Cậu ấy...” Ôn Mộc không biết phải hỏi thế nào, tò mò việc riêng tư của người khác chung quy cũng không có đạo đức, nhưng cậu muốn hiểu Cố Thành Lâm nhiều hơn.

May là Hồ Tu nói không dứt: “Anh với nó không giống nhau, từ nhỏ đều là nhân dân lao động cùng khổ, nhưng số nó rất tốt, có bố làm quan to mẹ làm ăn lớn, tình hình cụ thể anh cũng không biết, nhưng lần đầu tiên anh gặp nó, nó mới mười hai, nhà tan cửa nát, một thân một mình sống đến bây giờ, nói thật, anh rất bội phục nó, nhưng mà bây giờ nó thành một thằng hám tiền rồi, đến cả hàng xóm cũ cũng làm tiền, nhưng mà anh có thể hiểu được, nó rất có tim có phổi.”

Hồ Tu bắt bình giùm cho mình, lý giải xong vẫn đau lòng bản thân tổn thất hai ngàn tám.

Ôn Mộc lại rũ mắt xuống hơi thất thần, mười hai tuổi Ôn Mộc đang làm gì? An nhàn đi học, có tài xế đưa đón, nghỉ đông và nghỉ hè cùng ba mẹ du lịch thế giới, chơi đủ các trò chơi, xem buổi biểu diễn mình thích, muốn cái gì đi mua ngay, muốn học cái gì thì học.

Ôn Mộc đột nhiên nghĩ đến lần đầu tiên cậu nói chuyện với Cố Thành Lâm, khi đó bọn họ mới lớp mười, Ôn Mộc quên mất mình lúc đó nói cái gì, nhưng câu trả lời của Cố Thành Lâm khiến cậu nhớ mãi.

Cố Thành Lâm nói: “Số cậu tốt là chuyện của cậu, số tôi thảm là chuyện của tôi, cậu đừng có dùng góc độ của bản thân để suy nghĩ cho cuộc đời tôi, cậu chưa từng trải qua nên không thể đồng cảm, nếu không có cách nào đồng cảm, cũng đừng dùng cái sự thương hại người nghèo khổ của cậu tưởng tượng tôi đáng thương thế nào.”

“Tôi không hề đáng thương.”

Cố Thành Lâm không hề đáng thương, đang ngâm thuốc lá đứng ở trong nhà bếp rửa ly, anh vừa thay quần áo liền đụng phải Hồ Tu vừa uống rượu xong, Hồ Tu không có chuyện gì khác, chỉ thiếu đập đầu quỳ lạy xin Cố Thành Lâm cùng hắn đi diễn, Hồ Tu có một tay trống định bỏ đi, thường không có mặt, đánh rất kém, gã cũng xem thường người khác, còn định đối kháng với Cố Thành Lâm.

Mà Cố Thành Lâm không đồng ý, rất kiên quyết, khiến Hồ Tu tức giận bỏ đi, bên tai mới coi như yên tĩnh một chút, dọn dẹp xong định tan làm, vừa ra khỏi cửa liền dừng chân lại, Ôn Mộc ôm đầu gối ngồi chồm

hôm trên mặt đất, nghe thấy âm thanh liền mở mắt ra đứng lên, cậu làm liên tục một ngày một đêm, lúc này nhìn khá buồn ngủ, thấy Cố Thành Lâm đi ra, cười cười.

Cố Thành Lâm hỏi: “Cậu ngồi ở đây làm gì.”

“Chờ cậu tan làm, chúng ta không phải ở gần nhau sao, vừa vặn tiện đường cùng nhau về nhà.” Ôn Mộc giải thích.

“Cậu là nữ sinh cấp ba từ đâu tới vậy?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Hả?”

“Chỉ có nữ sinh cấp ba mới nắm tay nhau cùng về nhà.” Cố Thành Lâm đến phòng thay đồ thay quần áo.

Rất nhiều lúc Ôn Mộc không biết đầu óc Cố Thành Lâm xoay chuyển thế nào, nhưng mà cậu theo Cố Thành Lâm mà nói: “Cậu muốn nắm tay với tớ à?”

“...” Cố Thành Lâm nhú mày, “Cậu nghĩ hay lắm, sáng sớm tôi còn công việc, không thể về.”

Ôn Mộc buồn ngủ đến mức không tập trung được, ngồi ở trên ghế gấp trong phòng thay đồ rất buồn ngủ, nghe anh nói xong liền mơ hồ trả lời: “Vậy tớ chờ cậu đưa sữa xong thì cùng về...”

Cố Thành Lâm vừa ra khỏi cửa phòng thay quần áo, quay đầu lại thấy Ôn Mộc vùi đầu ngủ trên ghế, liền quay về chỉnh ghế gấp nằm ngang, chờ Ôn Mộc lảo đảo nằm xuống, mới ra ngoài lần nữa.

Mẹ nó mình đúng là thích xen vào chuyện người khác, Cố Thành Lâm ghét bỏ bản thân

7. Chương 7

Ôn Mộc bị quản lý Trần đánh thức, quản lý Trần mỗi sáng sớm đều sẽ đích thân kiểm tra khóa cửa, cũng không phải không tín nhiệm bảo an, chủ yếu là cẩn thận, thấy Ôn Mộc ngủ ở phòng thay quần áo sợ hết hồn, nhanh chóng cho cậu một ngày nghỉ, bảo cậu về nghỉ ngơi thật tốt.

Nhân viên quán bar một tháng có sáu ngày nghỉ, Ôn Mộc mới làm mấy ngày nên chưa đến phiên nghỉ, thế nhưng quản lý Trần khẳng định bảo cậu phải nghỉ ngơi, cậu cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp này.

Ôn Mộc thay quần áo, giơ tay xem thời gian, mới tám giờ, lúc này Cố Thành Lâm cũng đã đưa sữa xong rồi nhỉ, chỉ là không biết anh đi đưa ở khu nào, có thể cùng mình nắm tay về nhà hay không?

Ôn Mộc vẫn còn buồn ngủ, nhưng cậu không dám đi xa, chờ quản lý Trần đóng cửa lại, ngồi xồm xướng ngay tại chỗ, dựa lên tường bắt đầu ngủ, buồn ngủ đến mức này thì kiểu gì cũng có thể ngủ được, cậu còn nằm mơ, trong mơ Cố Thành Lâm và cậu đều biến thành nữ sinh cấp ba... thế mà còn chưa bị dọa tỉnh.

“Dậy đi.”

“Dậy đi.”

Ôn Mộc nghe tiếng, mở mắt ra ngẩng đầu, Cố Thành Lâm không biết về từ khi nào, mang theo ánh nắng, cụp mắt nhìn cậu.

Ôn Mộc xoa xoa đôi mắt, cảm giác thiếu ngủ vô cùng khó chịu, cả người đều uể oải, chân cậu ngồi xồm lâu đã tê rần, khom người từ từ mới đứng thẳng người hỏi: “Đi chưa?”

“Sao ngồi ngủ ở đây?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Quản lý Trần bảo tớ về nhà nghỉ ngơi, tớ sợ cậu về, nên ngồi chờ cậu.” Ôn Mộc nói.

“Nếu tôi không về đây thì sao?” Cố Thành Lâm lại hỏi.

“Không về thì tớ cũng phải chờ, tớ đã nói sẽ chờ cậu, nhất định phải nhìn thấy cậu mới thôi.” Vừa nói vừa dậm chân một cái, đã tê rần.

Cố Thành Lâm không định về, anh biết quản lý Trần mỗi ngày đều đến kiểm tra cửa nẻo, nhìn thấy Ôn Mộc ngủ ở phòng thay quần áo nhất định sẽ đánh thức cậu, bảo cậu về nhà nghỉ ngơi, nhưng sau khi đưa sữa đến nhà cuối cùng, không biết cái cân nào bị lệch, vẫn quay về quán bar, thật ra anh chỉ muốn nhìn xem Ôn Mộc có đợi thật hay không.

Anh nghĩ tính khả thi chỉ có 50/50, dù sao quản lý Trần không chừng cũng sắp xếp phòng ở quán bar cho Ôn Mộc, như vậy có về nhà hay không cũng đều được. echkidieu2029.wordpress.com

Từ đầu hẻm quẹo vào, liền nhìn thấy Ôn Mộc ngồi xổm trước lối đi nhân viên, phản ứng đầu tiên của Cố Thành Lâm là ngu ngốc, anh chưa từng thấy ai ngu ngốc như vậy.

Ly không biết rửa, bị thương cũng không biết băng, tỏ tình còn phải uống rượu đánh bạo, dọn cái nhà cũng khiến cả người toàn đất bụi, đi vứt rác cũng phải chạy mấy chuyến.

Bây giờ cũng giống vậy, chờ thì cứ chờ, lại còn ngồi phơi nắng như thằng nhóc Ông Đình Đình năm tuổi, không biết trốn đi.

Cố Thành Lâm hai lần đó chủ động giúp cậu, quá nửa là do không nhìn nổi, cảm thấy cậu chật vật.

“Cậu ăn sáng chưa?” Ôn Mộc đi theo sau Cố Thành Lâm.

“Chưa ăn.”

“Vậy nếu không mình đi ăn sáng trước đi? Tổ mời cậu.” Ôn Mộc cố gắng làm bản thân tỉnh táo.

“Không cần, không đói bụng.” Cố Thành Lâm đi về phía trước.

“Ồ...” Ôn Mộc cũng không cưỡng cầu, theo ở phía sau.

Nếu như hai người vừa nói vừa cười, có lẽ Ôn Mộc còn có thể vươn vai một cái, thế nhưng Cố Thành Lâm quá im lặng, đường nhỏ cũng chẳng nhiều xe, rất yên tĩnh, mặt trời xuyên thấu qua tán cây đã giảm bớt nhiệt độ, quả thực là môi trường thích hợp cho sâu ngủ.

Ôn Mộc chưa từng có cuộc sống như thế này, ngủ có một giấc mà năm lần bảy lượt bị ngắt quãng, giờ thì lão đảo, cúi đầu, đi rất chậm.

Cố Thành Lâm đợi cậu ba lần, cuối cùng không nhịn được dừng bước lại, Ôn Mộc không thấy đường, liền đứng vào, đứng vào rồi còn không phản ứng, mãi đến khi Cố Thành Lâm quay đầu lại mới mơ mơ màng màng ngẩng đầu, ngu ngơ hỏi: “Về đến nhà rồi à?”

“Về cái đầu cậu.” Cố Thành Lâm quay người, sắc mặt rất kém, đi như thế này, ngày mai còn chưa tới.

Ôn Mộc cũng áy náy, vừa định véo đùi một cái để tỉnh táo, loáng một cái, trời đất quay cuồng đầu hướng xuống dưới.

Trong nháy mắt cậu tỉnh hẳn, phát hiện mình đã bị Cố Thành Lâm khiêng lên vai như bao tải.

“Tớ, tớ tự đi được mà!” Ôn Mộc hơi hoảng loạn.

“Câm miệng.” Cố Thành Lâm nhíu mày tiếp tục đi.

Thực sự là mất thời gian quá.

Quán bar ở trung tâm thành phố, cách nam hay bắc đều khá xa, Cố Thành Lâm tám giờ đưa sữa xong, mỗi ngày hơn mười giờ về đến nhà, nếu như anh đi một mình, sẽ đi đường tắt, rẽ quẹo trong mấy con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, nhanh hơn một nửa so với việc phải đối mặt với ùn tắc giao thông trên đường lớn.

Định để Ôn Mộc ở trạm xe buýt, gọi xe hay là ngồi xe buýt đều tùy cậu, lại thấy Ôn Mộc mơ màng đứng dưới tấm biển giao thông nhìn tên đường, cuối cùng vẫn kéo cổ áo cậu lên ngồi xe buýt nội thành.

Cố Thành Lâm ghét ngồi xe, có thể không ngồi sẽ không ngồi, không có nguyên nhân gì to tát, là do anh bị say xe.

Mẹ nó, cửa sổ này sao mở không ra? Dạ dày Cố Thành Lâm cuộn cuộn nhấp nhô, nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi.

Ôn Mộc lúc này đã qua cơn buồn ngủ, nghiêng đầu quan sát Cố Thành Lâm.

Trước đây cậu không có cơ hội quan sát Cố Thành Lâm ở khoảng cách gần như vậy, lần nào cũng đều cách rất xa, diện mạo Cố Thành Lâm rất xuất sắc, dù cho ở trường học không mang giày hàng hiệu, nhưng vẫn có nhiều người thích.

Nhìn một đường, cuối cùng cũng xuống xe, Cố Thành Lâm khóa chặt lông mày, đôi môi hơi trắng bệch, anh không quan tâm đến Ôn Mộc đi phía sau nữa, chỉ còn con đường đi mấy phút, bây giờ mà đi lạc thì chỉ có thể là một tên thiếu năng.

Cố Thành Lâm mới vừa quẹo vào hẻm, liền nghe tiếng Ôn Mộc từ phía sau chạy chậm tới gọi anh.

Cố Thành Lâm miễn cưỡng quay đầu lại, thấy Ôn Mộc giơ một bình nước khoáng đã mở nắp.

“Có phải cậu say xe không? Uống nước trước đi.”

Cố Thành Lâm không có sức lực, nhận lấy hộp một ngụm rồi nói tiếng: “Cảm ơn.” Quay đầu muốn đi.

“Chờ đã, còn có cái này.” Ôn Mộc vừa nói vừa đưa tới một phần bữa sáng, bánh bao bánh quẩy sữa đậu nành và cháo, lần nào cũng đầy đủ như vậy.

“Tớ cũng không biết cậu ăn cái gì, cậu chọn cái cậu thích ăn đi.”

“Tôi thích ăn hết.” Cố Thành Lâm nói.

“Ồ...” Ôn Mộc thật ra mua cho mình một phần, mà Cố Thành Lâm cái nào cũng thích ăn, liền đưa hết cho anh, “Vậy tớ đi mua một phần nữa.”

Mua cái đầu cậu, xe bán điểm tâm đều đẩy đi hết rồi, Cố Thành Lâm rút một cái bánh quẩy: “Cái này vậy, đi ngủ đây.”

Ôn Mộc trở lại căn nhà nhỏ vừa dọn dẹp xong hôm qua, vừa mở cửa, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ nhỏ chiếu vào trong nhà, chiếu lên chiếc giường màu xanh dương nhạt, cảm giác rực rỡ này làm Ôn Mộc có thêm niềm tự hào nho nhỏ, ăn sáng đơn giản xong liền đi rửa mặt sạch sẽ, nghĩ Cố Thành Lâm lúc này ở trong cùng một khu nhà với mình, chỉ cách mấy căn phòng, tâm tình rất tốt mà ngủ thiếp đi.

Ngủ thẳng một giấc đến bốn giờ chiều, mặt trời vẫn còn treo trên cao, nhiệt độ chỉ thoáng hạ xuống được một ít, Ôn Mộc mở cửa, nhìn thấy trong sân khá nhiều người, lối sống sinh hoạt quần cư náo nhiệt này, Ôn Mộc chưa từng được trải nghiệm.

Ông Đinh Đinh đang đập chân trần trong một chậu nước, giữa đầu một cái, nhìn thấy Ôn Mộc đứng ở lâu hai nhìn xuống, hô một tiếng: “Anh Ôn Mộc!”

Ôn Mộc cười với nhóc, đi xuống.

Ông Đinh Đinh đi ra khỏi chậu nước, chạy tới đón cậu, ôm bắt đùi cậu uốn éo: “Hôm qua em ăn một cục kẹo! Vị quýt!”

“Có ngon không?” Ôn Mộc hỏi.

“Ngọt lắm, vô cùng ngọt!” Nói xong kéo Ôn Mộc sang chỗ chậu nước bên kia, ở cạnh bộ bàn ghế còn có một bà đang ngồi, nhìn thấy Ôn Mộc ân cần hỏi: “Mới đến à?”

“Dạ, cháu chào bà.” Ôn Mộc nói.

Ông Đinh Đinh giới thiệu: “Đây là bà Vương, nấu cơm cực ngon! Khà khà.”

Ôn Mộc không có chuyện gì, ngồi cùng với Ông Đinh Đinh ở bậc thang trên sân, mỗi khi đầu ngõ có người nào tới, Ông Đinh Đinh đều giới thiệu với cậu, đây là chú Trần ở lầu hai, bán cá, kia là chị San San ở lầu ba, đang đi làm.

Mỗi một mảnh đời trong xã hội muôn hình muôn vẻ đều dốc sức làm việc vì cơm ăn áo mặc, phổ phường liền chân thực hơn. Mỗi nhà đều có một phòng vệ sinh nhỏ, nhưng nhà bếp thì mỗi tầng dùng chung, Ôn Mộc không biết nấu ăn, đến giờ cơm, mùi thơm của đồ ăn thoang thoảng khắp nơi, vừa ngửi tới, bụng liền gióng trống.

Bà Vương giặt quần áo xong liền đi nấu cơm, một lát sau đứng ở cửa nhà Ông Đình Đình gọi nhóc: “Đình Đình, ăn cơm thôi.” Nói xong rồi vào nhà dọn ra một cái bàn nhỏ, xếp hai băng ghế nhỏ, rồi đẩy Ông Thư Quốc ra.

Ôn Mộc cũng định ra ngoài ăn cơm, kết quả Ông Đình Đình cứ kéo cậu về nhà nhóc, muốn giới thiệu ông mình cho cậu.

Ông Thư Quốc gật gật đầu với Ôn Mộc, mời cậu cùng ăn cơm, Ôn Mộc vội vàng nói: “Không cần đâu ạ, cháu ra ngoài ăn là được rồi.” Ông Thư Quốc cũng không giằng co, dù sao cũng chẳng phải người quen.

Cơm nước vào bàn, hai món một canh, Ông Đình Đình nhìn thấy một bàn thịt kho tàu kinh ngạc thốt lên: “Hôm nay có thịt!”

Bà Vương cười: “Anh Thành Lâm của cháu cho bà nhiều tiền, bảo bà làm thêm nhiều đồ ngon.”

“Chừa cho nó một phần.” Ông Thư Quốc cầm lấy một cái bát không, gắp ra khá nhiều đồ ăn.

“Giữ lại đây giữ lại đây, cháu ăn của cháu đi.”

Ôn Mộc đi ra sân, âm thanh của mọi người cũng không rõ ràng nữa, khu Nam quy hoạch không bằng khu Bắc, buổi tối có rất nhiều hàng ăn vặt bày sập dọc đường, cũng có nhiều cửa hàng còn sáng đèn, thượng vàng hạ cám cái gì cũng có, Ôn Mộc tìm một quán coi như sạch sẽ, gọi một bát mì, mùi vị nhạt nhẽo, làm cậu nhớ lại mùi vị đồ ăn trong khu nhà chung, Ôn Mộc nghĩ, chắc sẽ tự học nấu cơm, tự cấp tự túc, ăn xong cơm tối thì gọi điện thoại cho ba mẹ, nói chuyện phiếm vài câu.

“Kính coong” âm thanh từ phía sau lưng vang lên, Ôn Mộc vội vàng tránh đường, nhường chiếc xe đạp phía sau chạy lên.

“Alo? Mộc Mộc?”

“Alo mẹ, gì thế?”

“Mẹ nói con phải chú ý nghỉ ngơi, nếu như cực quá thì phải về nhà có biết không?”

Ôn Mộc đáp lời, bước chân vốn định quay về bỗng đổi phương hướng.

Sau một ngày nghỉ thì quay trở lại làm việc, Ôn Mộc học rất nhanh, Đại Lưu dạy cậu nhận biết rượu, cơ bản đều có thể nhận hết rồi, menu đơn giản cũng có thể tự mình làm, Đại Lưu bắt đầu đối xử cẩn thận hơn với Ôn Mộc, dù sao cũng là cháu trai ông chủ, dần dần phát hiện cậu người cũng như tên, rất là ôn hòa, hơn nữa chẳng hề yếu đuối, Đại Lưu cực kì hài lòng với người học trò này, lúc nào cũng nhắc nhở cậu tránh xa Cố Thành Lâm, không biết Ôn Mộc đã kéo vali sang chỗ người ta làm hàng xóm rồi.

Ôn Mộc hôm nay tan tầm tương đối sớm, nước rửa chén trong quầy bar cũng còn rất đầy, nên không còn kiếm cớ đi qua nhà bếp nhìn lén nữa, bây giờ cậu quang minh chính đại, không cần lén lén lút lút.

Có thể tỏ tình, thật là tốt. echkidieu2029.wordpress.com

Hừng đông đến càng ngày càng sớm, khoảng năm giờ sáng, sắc trời đã tăng sáng, mang theo một cảm giác mát mẻ hiếm thấy.

Cố Thành Lâm dọn dẹp xong, thay quần áo ra khỏi quán bar.

“Kính coong kính coong” một chuỗi tiếng chuông vang lên lạnh lạnh, khiến Cố Thành Lâm dừng bước, anh và Ôn Mộc xem như là bạn học ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát Ôn Mộc, người này sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, mặt mày thanh tú, gió thổi góc áo, mang theo hơi thở thiếu niên mười tám tuổi.

Ôn Mộc lúc này đang đẩy một chiếc xe đạp 26 inch kiểu cũ, loại có ghế sau, ánh mắt cong cong cười híp mắt nói: “Tớ đợi cậu cùng về, tớ đạp xe đạp chở cậu nha.”

8. Chương 8

Xe đạp độ cao có hạn, làm hai cái chân dài kia của Cố Thành Lâm phải chịu tải thân, anh làm xong công việc sáng sớm thì gặp được Ôn Mộc đang chờ mình, trời xui đất khiến sao đó liền ngồi lên ghế sau.

“Đi thôi.”

“VẬY CẬU NGỒI VỮNG NHA.” Ôn Mộc nói xong, đạp xe trở về, cậu không biết đường, dựa cả vào “ông lớn” Cố Thành Lâm ngồi sau chỉ đông chỉ tây.

Có mấy con đường nhỏ gấp ghe, còn phải đi qua sườn núi có độ cong rất lớn, Ôn Mộc cố gắng đi vững, để Cố Thành Lâm ngồi ở phía sau không đến nỗi quá khó chịu.

Về đến nhà tiết kiệm không ít thời gian, xe bán điểm tâm vẫn chưa đẩy đi, Ôn Mộc liền chủ động mời Cố Thành Lâm ăn sáng, sau đó ai về nhà nấy.

Cố Thành Lâm không lạnh lùng như bề ngoài, người khác đối xử tốt với anh, anh cũng không phải không biết thân phận, chỉ cần không phải thương hại hay đồng cảm, anh đều có thể tiếp nhận.

Ôn Minh tranh thủ đến thăm cháu trai, gọi một ly rượu, ngồi ở trên quầy bar hỏi: “Thế nào? Một không?”

Ôn Mộc lắc đầu, cười hì hì nói: “Không một chút nào, chỉ là thấy hắc bạch diên đảo.”

“Quán bar là vậy đó, nếu cháu sợ bị mất giấc ngủ, chú đặt phòng ăn cho cháu, nhưng mà ăn ở quán bar thì vui hơn.”

“Không sợ đâu, trước khi khai giảng cháu điều chỉnh lại một chút là được, hướng hồ cháu là người trẻ tuổi, không giống mấy người có tuổi như chú đâu.”

Ôn Minh lắc chén rượu: “Xem thường ai đó hả, tuổi trung niên mới là thời kỳ mị lực đỉnh cao của mỗi cá nhân.”

Ôn Minh từ nhỏ đã từ bỏ sản nghiệp nhà họ Ôn, tự mình ra ngoài làm, cơm tàu cơm tây quán bar khách sạn đều đã từng làm, không có nghiêm túc hay cứng nhắc như các trưởng bối khác ở nhà họ Ôn, có thể trò chuyện vài câu với Ôn Mộc.

Ôn Minh thấy cháu trai thích ứng nhanh, uống rượu xong liền đi, tâm tình Ôn Mộc vốn đang rất tốt, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cố Thành Lâm.

Cố Thành Lâm đang đứng cùng một vị khách nữ tóc xoăn, Ôn Mộc đứng xa không biết hai người đang nói gì, Cố Thành Lâm đứng dưới ánh đèn mờ ảo, mang theo một khí thế rất nguy hiểm, như một con báo hoang đang ngủ đông bỗng ánh nhìn sắc bén tới đám người âm ỉ, dù dĩ nhiên ta tới gần, lại sợ đột nhiên gặp phải công kích.

“Xoảng” một tiếng, cái ly trên tay Ôn Mộc rơi xuống đất, Đại Lưu quay đầu: “Làm sao vậy?”

Ôn Mộc ngồi chồm hổm trên mặt đất định nhặt mảnh ly vỡ lên, Đại Lưu nhanh chóng nói: “Đừng dùng tay, để đó anh đi lấy chổi.”

Ôn Mộc nói tiếng “Xin lỗi”, lại ngẩng đầu, Cố Thành Lâm đã không thấy đâu.

Tan tầm trở lại phòng thay quần áo, Ôn Mộc vẫn chưa đi đến trước ngăn tủ, đột nhiên phát hiện trên ghế có một cái áo sơ mi, trên áo sơ mi có thêu tên, là của Cố Thành Lâm. Cậu do dự vài giây, đi tìm một cái túi màu đen, trước tiên cẩn thận khoá cửa phòng thay đồ, rồi bỏ áo sơ mi Cố Thành Lâm vào trong, sau đó mới mở cửa ra, thay quần áo.

Xe đạp hôm nay hơi bất thường, diên đến nỗi Cố Thành Lâm rất muốn nhảy khỏi xe, Ôn Mộc như là cố ý, cứ chọn mấy chỗ ổ gà ổ voi mà đi.

Một lần Cố Thành Lâm không để ý tới cậu, hai lần Cố Thành Lâm nghĩ cậu mù, lần thứ ba là một vùng nước rất rõ ràng, Ôn Mộc trực tiếp nhảy xe vào đó.

Là cố ý đây mà.

Cố Thành Lâm chờ Ôn Mộc chuyển hướng giảm tốc độ, thả chân dài xuống ghì trên mặt đất, Ôn Mộc sợ hết hồn, cả người và xe dừng lại ngay tức khắc.

“Chơi gì vậy?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Chả chơi gì cả.” Ôn Mộc nói, cả ngày nay cậu cứ rầu rĩ, không có nói chuyện lạnh lạnh như thường ngày.

“Không chơi gì thì nhảy xuống hồ nước làm gì? Cậu học của Ông Đinh Đinh à?” Ông Đinh Đinh là một thằng nhóc bướng bỉnh.

“Liên quan gì đến Đinh Đinh?” Ôn Mộc nghi hoặc.

“Tôi đang hỏi cậu đấy.” Cố Thành Lâm từ đâu đó lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Ôn Mộc không biết làm sao mở miệng, suy nghĩ một chút vẫn nói ra: “Tớ nhìn thấy cậu với vị khách nữ kia hôn nhau.”

“Mất cậu cặn bao nhiêu độ?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Thị lực tớ bình thường.” Ôn Mộc nghiêm túc trả lời.

“Cậu cảm thấy đó là hôn à?”

“Cuồng, cuồng hôn.”

“Tôi là người bị hại đúng khờn.” Cố Thành Lâm phun ra một vòng khói, hơi nóng xuyên thấu qua áo thun Ôn Mộc, thấm vào lưng cậu, còn muốn thấm vào xương tủy nữa, cậu ưỡn lưng, gật đầu, “Ừm.” Một lát sau, nói thẳng, “Nhưng mà cô ta đã hôn cậu rồi, tớ ghen tị.”

“Cậu ghen tị với cô ta, chẳng lẽ không phải là nên đi tìm cô ta sao?”

“Nhưng tớ phải chờ cậu về mà...”

“Cậu đang làm tổn thương tới người vô tội đó.” Cố Thành Lâm nói.

Ôn Mộc cảm thấy anh nói cũng đúng, nhưng cậu vẫn không vui: “Vậy tớ nên làm gì.”

“Thì cậu cũng cưỡng hôn đi.” Cố Thành Lâm đơn giản mà thô bạo.

“Tớ có thể hôn cậu sao?” Ôn Mộc quay đầu lại, đôi mắt sáng long lanh.

Cố Thành Lâm kẹp thuốc lá, trống rỗng vài giây, giơ bàn tay lên bầu đỉnh đầu Ôn Mộc, xoay đầu cậu lại: “Cậu dám hôn tôi thả rắm cho cậu ngủi đó.”

Về đến nhà, Cố Thành Lâm đi ngủ, Ôn Mộc lấy túi đen ra, từ phòng vệ sinh tìm ra một cái chậu, bỏ áo sơ mi Cố Thành Lâm vào, áo sơ mi rất sạch sẽ, chỉ là trên bề mặt có một dấu son môi đỏ, Ôn Mộc ủ rũ, trước tiên không nói chuyện này là Cố Thành Lâm không chú ý nên mới đột nhiên bị đánh lén, nếu như là Cố Thành Lâm chủ động hôn môi với cô gái kia, cậu cũng không có gì để nói, dù sao Cố Thành Lâm cũng không chấp nhận cậu.

Nhưng mà sao cái dấu son này khó coi quá vậy?

Thật khó coi.

Ôn Mộc đổ rất nhiều bột giặt lên áo, bắt đầu vò.

Cậu chỉ giặt một cái áo sơ mi, mà nước giặt lên tận nửa chậu, cuối cùng phòng vệ sinh nhỏ hẹp không thể thoát nước được, không thể làm gì khác hơn là bưng chậu nước ra ngoài cửa, đi tới đầm nước ở lầu một, bên đó rộng rãi, bình thường cũng rất nhiều người giặt quần áo ở đây.

Đồng hồ sinh học của Cố Thành Lâm đã cố định, hai ngày nay về sớm, không thể ngủ ngay được, mở cửa phòng định đi thăm Ông Thư Quốc, kết quả gặp được Ôn Mộc đang giặt quần áo ở đầm nước.

Từ xa đã nhìn thấy sàn đất đầy bọt, đã bỏ bao nhiêu bột giặt vậy trời? Về đến vò đi chỉ có một cái áo sơ mi trên tay, giặt sạch sẽ rồi, liền phát hiện không có móc treo, quần áo đặt ở trong chậu, người thì chạy vào trong hẻm, hơn năm, sáu phút sau mới trở lại, trong tay cầm theo một cái móc quần áo.

Cố Thành Lâm lần đầu tiên nhìn thấy kiểu này, giặt quần áo xong mới đi mua móc, anh đi xuống lầu, vừa vận dụng phải Ôn Mộc đang treo cái áo sơ mi trắng trên dây phơi, Cố Thành Lâm cứ cảm thấy này áo sơ mi này nhìn quen mắt.

Đồng phục quán bar phần lớn đều là làm theo yêu cầu, lúc phát thì ở góc áo sẽ có thêu tên, để tránh lấy nhầm, Cố Thành Lâm liếc mắt một cái, quả nhiên là của mình.

Không phải anh đã ném nó đi rồi sao?

Ôn Mộc cảm thấy mình giặt rất sạch sẽ, nhìn thấy Cố Thành Lâm chỉ nói một câu: “Tớ đi ngủ đây.” Liền chạy lên lầu.

Buổi tối Cố Thành Lâm đi làm, trong tủ là cái áo sơ mi chính tề Ôn Mộc giúp anh giặt, trên tay anh có một cái móc, lựa chọn hai giây, lấy cái áo Ôn Mộc giặt mặc lên người.

9. Chương 9

Ôn Mộc mới vừa được quản lý Trần phê chuẩn ngày nghỉ, bình thường thì ngày nghỉ luân phiên đã đến rồi, cậu vốn định đi làm để bù đắp cho hôm trước, thế nhưng quản lý Trần không đồng ý, hẳn không thể cắt mất ngày nghỉ của Ôn Mộc, hận không thể mỗi ngày cho cậu nghỉ hè.

Ôn Mộc có thể hiểu được tâm lý của quản lý Trần, cũng không gượng ép biểu hiện mình chịu khổ như thế nào, cậu vốn là đi trải nghiệm cuộc sống, nhiều thêm một hai ngày nghỉ cũng chẳng khác gì nhau.

Trùng hợp, Cố Thành Lâm hôm nay tan tầm cũng không đi đưa sữa nữa, rạng sáng bốn, năm giờ rửa ly xong, liền chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Ôn Mộc không dám chạy vào ổ voi ổ gà nữa, ngày hôm qua bị rầy thành Ông Đình Đình, công thêm chuyện ngày hôm nay lúc làm việc, Cố Thành Lâm áo sơ mi mà cậu đã giặt sạch sẽ, tâm tình ngay lập tức đã tốt hẳn lên.

Sáng sớm khu nhà chung vô cùng náo nhiệt, rửa mặt nấu cơm, đẩy xe đạp ra ngoài đi làm, dọc theo đường đi Ôn Mộc phát hiện những người sống ở khu này, đại đa số đều biết Cố Thành Lâm, nhìn thấy anh sẽ chào hỏi ngay.

Trước mặt có một cậu thanh niên vác cây ghita, trên trán vẫn còn mấy cục mụn tuổi dậy thì, nhìn thấy Cố Thành Lâm liền chạy tới: “Thành Lâm!”

Mặt Cố Thành Lâm không chút cảm xúc, tùy tiện đáp một tiếng.

“Cậu giúp tôi chỉnh âm thanh với! Tôi chỉnh mãi không chuẩn!” Cậu thanh niên vội vàng lấy cây đàn xuống “Tôi phải về ngủ.” echkidieu2029.wordpress.com

“Đừng mà.” Nói rồi đẩy cây đàn vào tay Cố Thành Lâm, “Thời gian của chúng ta không có trùng nhau, gặp cậu một lần cũng chẳng dễ gì, cậu giúp một chút thôi!”

Đàn ghi ta nhét vào trong tay rồi cũng không ném đi được, Cố Thành Lâm lay cây đàn hai cái: “Năm mươi.” Sau đó đi vào sân, cậu thanh niên nhìn theo, thấy Ôn Mộc, cười hì hì hỏi: “Cậu mới đến đây hả?”

Ôn Mộc đẩy xe đạp gặt đầu: “Tôi tên Ôn Mộc.”

“Tôi tên Hầu Việt, cậu thân với Thành Lâm lắm à?” Hầu Việt hỏi nhỏ.

Thật ra cũng không tính là thân, nhưng Ôn Mộc vẫn muốn khác với mọi người, vì vậy nói: “Tôi với cậu ấy là bạn học.”

“Woa, vậy cậu cũng là học sinh giỏi á.”

“Cũng không hẳn.” Ôn Mộc cười ngượng ngùng.

Cố Thành Lâm đã đi trước họ vài bước, đi tới cửa nhà Ông Thư Quốc, lôi một cái ghế đẩu ra ngồi, ôm đàn ghi ta giúp Hầu Việt chỉnh âm thanh.

“Thành Lâm mấy năm qua thực sự là thay đổi rất nhiều, lúc mới tới đây, ai cũng không đến gần được, vừa quái gở lại lạnh lùng còn u ám nữa, bây giờ chỉnh âm thanh cho tôi chỉ lấy nửa giá, thực sự tôi quá cảm động luôn.” Hầu Việt hai ba bước chạy đến bên cạnh Cố Thành Lâm, ngồi xổm trên đất ngược đầu nói chuyện với anh.

Ôn Mộc để xe xong, đứng ở một góc không xa không gần, cậu may mắn nói được tâm ý của mình cho Cố Thành Lâm, quyết đoán đến bên cạnh anh, biết được nhiều khía cạnh tốt hơn của anh.

Đang chỉnh dây thì Ông Đình Đình để trần cánh tay nhỏ mặc quần cộc đẩy cửa ra, ánh mắt còn chưa mở, trực tiếp chạy đến bên cạnh Cố Thành Lâm lắc lắc cánh tay anh: “Anh Thành Lâm em muốn ăn bánh ngọt...”

“Không có.” Cố Thành Lâm nói.

“Em muốn ăn bánh ngọt em muốn ăn bánh ngọt...”

“Em bị ngứa người phải không?” Cố Thành Lâm đưa đàn ghi ta cho Hầu Việt, Hầu Việt gảy thử hai lần, “khà khà” nở nụ cười: “Tiền cho thiếu trước nha, khi nào về đưa cậu sau.” Nói xong vác đàn đi.

Ông Đình Đình cọ hấn cánh tay anh tửu thân: “Hôm qua cái người kia lại đến đưa đồ ngon cho ông, nhưng bị ông đuổi đi, người đó còn đưa bánh ngọt cho em, em rất muốn ăn nhưng em vẫn nói không cần!”

“Đến lúc nào.” Cố Thành Lâm nhú mày, sắc mặt lạnh đi.

“Hôm qua đó.”

Cố Thành Lâm để Ông Đình Đình sang một góc chơi, đi vào nhà Ông Thư Quốc, Ông Đình Đình cảm thấy mình bị vứt bỏ, vừa định tửu thân, nhìn thấy Ôn Mộc rồi lập tức vui trở lại, chạy tới ôm lấy bắp đùi cậu: “Anh Ôn Mộc!” rồi dang tay đòi ôm lại, Ôn Mộc cười ôm nhóc hỏi: “Sao dậy sớm thế?”

“Ông em dậy sớm, nên em thức dậy luôn.” Ông Đình Đình ngáp một cái, nằm nhoài trên bả vai Ôn Mộc, “Ông em cứ ho mãi, em còn rót nước cho ông nữa á.”

“Ngoan quá đi.” Ôn Mộc khích lệ.

“Em cực kỳ ngoan luôn á!”

Cùng Ông Đình Đình chơi hơn nửa ngày, Cố Thành Lâm mới lạnh lùng đi ra khỏi căn phòng, Ông Đình Đình nhìn thấy dáng vẻ anh lúc này, núp phía sau Ôn Mộc, Cố Thành Lâm đi tới trước mặt hai người, nhìn từ trên cao xuống nói với Ông Đình Đình: “Thay đồ đi.”

Ông Đình Đình không dám động.

“Nhanh đi.” Cố Thành Lâm thiếu kiên nhẫn.

“Em... không muốn thay đồ.”

“Được.” Cố Thành Lâm cũng không cưỡng ép nhóc, “Vậy thì khỏi đi chơi.”

“Đi chơi đâu vậy! Khu trò chơi hả!?” Ông Đình Đình lập tức kích động, nhưng đối mặt với Cố Thành Lâm thì sợ ngay, chuẩn bị tìm chỗ dựa cho mình, “Vậy anh Ôn Mộc có đi không?”

Ôn Mộc lập tức nắm lấy cơ hội: “Tớ đi được không?”

“Tùy cậu.” Cố Thành Lâm không để tâm.

Ba người đi chuẩn bị, tám giờ đúng ra ngoài.

Thời gian này rất vừa vặn, không quá nóng, Ôn Mộc ở trên đường còn mua cho Ông Đình Đình một cái mũ che nắng, sợ nhóc lát nữa tới nơi sẽ bị nóng, kết quả lại chẳng dùng tới.

Khu trò chơi trong miệng Ông Đình Đình thật ra chỉ là một góc chơi nhỏ trong một cửa hàng thức ăn nhanh mà thôi, sáng sớm không có đứa nhỏ nào, Cổ Thành Lâm gọi ba phần bữa sáng, tìm một chỗ ngồi xuống, Ông Đình Đình còn chưa thềm đã chạy thẳng đến chỗ cầu tuột và nhà banh.

Trên mặt Ôn Mộc chợt lóe lên chút kinh ngạc.

“Lại cảm thấy nó thật đáng thương?” Cổ Thành Lâm dựa vào ghế lạnh nhạt hỏi.

Ôn Mộc lắc đầu: “Không có, chỉ là không nghĩ tới.”

Cổ Thành Lâm định hút thuốc, dừng lại hai giây, nhớ tới chỗ này cấm hút, kiếm chuyện khác để làm, cầm lấy một miếng khoai tây nhai, anh nhìn Ôn Mộc, nhìn thật kỹ, Ôn Mộc bắt đầu nhìn lại, vài giây sau không chống đỡ được, quay đầu xem Ông Đình Đình.

Trong đôi mắt Cổ Thành Lâm ẩn giấu một con quái vật nhỏ khiến người ta kinh sợ, nhìn nhiều, tim sẽ loạn nhịp.

Ông Đình Đình hôm nay vui như đón năm mới, làm vua ở “khu trò chơi”, quây hai tiếng đồng hồ mới lục tục có người cướp địa bàn với nhóc, mắt thấy người càng ngày càng nhiều, Ông Đình Đình chơi càng nhiệt hơn, lúc gần đi bị Cổ Thành Lâm xách ra khỏi cửa hàng thức ăn nhanh, ánh mắt Ông Đình Đình lưu luyến, trong miệng còn nói: “Em muốn ‘tri túc thường lạc’ (*).”

(*) tri túc thường lạc: biết đủ thì sẽ vui. Sống biết đủ thì vui, không biết đủ tức là khổ, Phật dạy như vậy đấy.

Ôn Mộc “phụt” một tiếng bật cười: “Em biết nó có nghĩa gì không?”

Ông Đình Đình lắc đầu: “Là ông dạy em.”

Còn tưởng rằng phải về nhà, dọc đường đi Cổ Thành Lâm dẫn hai người vào một tiệm bánh ngọt, Ông Đình Đình ngoài miệng nói muốn ăn, nhưng cùng theo vào lại thấy hơi sợ, nhóc biết chỗ này rất đắt, ôm đùi Cổ Thành Lâm nói muốn về nhà, không muốn ăn.

“Thưởng cho em.” Cổ Thành Lâm nói, “Chọn đi.” Nói xong đưa tiền cho thu ngân bảo thu ngân đem bánh ra cho Ông Đình Đình chọn, rồi tự mình tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ông Đình Đình kéo Ôn Mộc chọn rất lâu, cuối cùng chọn một cái bánh ngọt dây tây nho nhỏ, nhóc bò leo lên ghế tựa ngồi xuống, Ôn Mộc đưa nĩa cho nhóc, Ông Đình Đình ném thử một miếng, hai mắt tròn tròn: “Ngon quá đi!” Nói xong xẻ một miếng cho Ôn Mộc, Ôn Mộc cũng cảm thấy rất ngon.

Ông Đình Đình còn định chia cho Cổ Thành Lâm, nhưng thấy anh nhắm mắt ôm ngực, Ông Đình Đình ghé vào tai Ôn Mộc nhỏ giọng hỏi: “Em đứng trên ghế được không?”

Ôn Mộc lắc đầu một cái: “Như vậy không lịch sự.”

“Vậy em cởi giày được không, chỉ đứng một lúc thôi?”

Ôn Mộc hỏi hần: “Em muốn làm gì? Anh bế em.”

Ông Đình Đình cười khanh khách, bò lên đùi Ôn Mộc, ngón tay chấm một chút kem, cánh tay nhỏ chống trên mặt bàn đứng lên, vượt qua thiên sơn vạn thủy, vươn đến trước mặt Cổ Thành Lâm, nhanh chóng quẹt kem lên môi anh, rồi vội vàng nhảy khỏi chân Ôn Mộc, đoan đoan chính chính ngồi lại chỗ cũ. echki-dieu2029.wordpress.com

Đôi môi mỏng của Cổ Thành Lâm bị trét một lớp kem trắng, thoát nhìn vô cùng buồn cười, Ôn Mộc thâm nghĩ giúp anh lau đi, trên thực tế cũng làm như vậy rồi, ngón tay chạm tới bờ môi mềm mỏng, cảm thấy hơi kỳ diệu, cậu lợi dụng một chút, vuốt nhẹ vài giây. Vừa định rút ngón tay lại, Cổ Thành Lâm đột nhiên mở mắt ra, đột nhiên nắm lấy ngón tay Ôn Mộc, vươn đến trước mặt cậu, thấp giọng nói: “Đồng lõa từ đâu tới?”

Khoảng cách quá gần rồi, Ôn Mộc thậm chí có thể cảm giác được hơi thở ấm nóng của Cổ Thành Lâm, cậu sốt sắng muốn biện giải cho mình, hàng lông mi dày chớp lên chớp xuống mấy lần.

Mặt bị tấn công, Cổ Thành Lâm trét một lớp kem lên, trong mắt Cổ Thành Lâm chứa đựng một chút vẻ xấu xa tinh quái sau khi phản kích thành công, Ôn Mộc kinh ngạc mà quên mất phải né, lại bị con quái vật nhỏ trong mắt Cổ Thành Lâm bắt được rồi.

Nhất thời, bầu không khí trở nên kỳ diệu.

Chỉ có thể giới của Ông Đình Đình là sụp đổ, miếng bánh ngọt nho nhỏ đã bị Cổ Thành Lâm làm hỏng hết hời, tan nát cõi lòng.

10. Chương 10

Lúc ba người đi về, Ôn Mộc đền cho Ông Đình Đình một cái bánh ngọt dâu tây giống y như cũ, suốt cả đường đi Ông Đình Đình căng thẳng tránh xa Cổ Thành Lâm, chỉ lo cái hộp nhỏ trên tay bị phá hư.

Về đến nhà đã một giờ, Ôn Mộc thay quần áo, cứ cảm thấy cái nơi bị ngón tay Cổ Thành Lâm ngón tay cọ ngứa ngứa, rõ ràng kem trên mặt đã lau sạch rồi, nhưng xúc cảm để lại vẫn làm hai gò má cậu nóng lên. Nằm mơ một giấc mộng kỳ quái, trong tiệm bánh không có Ông Đình Đình, Ôn Mộc và Cổ Thành Lâm liếc mắt đưa tình, rồi thuận theo đó mà hôn nhau, đầu lưỡi Cổ Thành Lâm cạy hàm răng cậu, bá đạo xông vào vòm miệng cậu, xâm chiếm mỗi một góc.

“A... A a trời ơi...”

“A a... anh khỏe thật, lợi hại thật...”

Ôn Mộc vừa mới chuẩn bị trức trặc đáp lại, đột nhiên giật mình tỉnh giấc, trong bóng tối cậu chớp mắt, hai lần, tiếng phản gõ “kèo kẹt kẹt” kèm theo tiếng thở dốc ngọt ngào lập tức chui vào lỗ tai cậu, Ôn Mộc nghe thêm hai phút, đột nhiên bật dậy, cậu ngửa đầu nhìn trần nhà, nóng từ đầu đến chân.

Trên lầu có... có người đang làm chuyện kia à?

Thiếu niên mười tám tuổi bình thường nên hiểu đều hiểu, Ôn Mộc đương nhiên cũng biết, cậu từng thấy bạn học chia sẻ video, giam mình ở trong phòng, đóng chặt cửa sổ kéo rèm xuống, lén lút lút lút.

Cách âm trong khu nhà chung rất kém, lầu trên càng làm hăng say, động tĩnh lại càng kịch liệt, lén qua lộn lại đến mức giường cũng muốn rớt ra từng mảnh, Ôn Mộc cảm giác lỗ tai mình sắp chảy máu rồi, cậu vội vàng lấy điện thoại di động, liếc nhìn thời gian, hóa ra đã mười giờ tối, cậu ngủ rất lâu.

Ôn Mộc ngồi không yên, dù không phải xem trực tiếp nhưng cậu vẫn thấy xấu hổ, mang dép lê vào, định ra ngoài tránh một chút chờ hai vị kia kết thúc lại trở về ngủ. Chật vật đẩy cửa phòng ra, còn không biết đi đâu, chỉ nghe “lách tách” một tiếng, Ôn Mộc quay đầu, nhìn thấy cùng Cổ Thành Lâm cách nhà mình mấy căn đang đứng hút thuốc.

Trăng sáng sao thưa, đứng ở ban công ngắm nhìn, gió đêm hè mát mẻ thư thái, thắm thêu qua nước sơn đỏ cũ kỹ ngoài cửa sắt, ánh nhìn hỗn loạn giao nhau, mang theo chút bông bột và ngây thơ của tình yêu thời niên thiếu, trong khoảnh khắc đó giống như mọi thứ đều ngừng lại, cho dù lúc đó không lập tức mở lòng, cũng có thể tại lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng đối phương, nếu như không có tiếng kêu cao vút “Ủm a a mạnh quá” kia, tất cả đều rất tươi đẹp.

Ôn Mộc hối hận vì đã ra ngoài, bởi vì Cổ Thành Lâm đi về phía cậu, ánh mắt sâu xa.

Ôn Mộc lúng túng chào hỏi: “Cậu, cậu còn chưa ngủ à.”

“Tôi mới vừa tỉnh.” Cổ Thành Lâm nói.

“Tớ, tớ cũng vậy.” Bối cảnh vẫn như trước, tiếng thở gấp làm Ôn Mộc chỉ dám nhìn chằm chằm mũi chân mình, muốn đi, nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội ở chung với Cổ Thành Lâm, “Cậu cậu cậu, cậu ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Không biết có phải ảo giác của Ôn Mộc hay không, cậu cứ luôn cảm thấy trong giọng nói của Cố Thành Lâm mang theo tiếng cười.

“Ăn, ăn...” Cậu nói còn chưa dứt lời, mấy tiếng kêu trên lầu đột ngột ngắt lời mời của Ôn Mộc, sắc mặt Ôn Mộc rất phức tạp ngẩng đầu lên nhìn, rồi chuyển ánh mắt tới chớp mũi Cố Thành Lâm, “Vậy thì, vậy thì...”

“Muốn... A ưm em còn muốn a a...”

...

Tiếng cười trầm thấp ngăn ngủ truyền vào lỗ tai, Ôn Mộc vội vàng nhìn vào mắt Cố Thành Lâm, bắt lấy ý cười chợt lóe lên của anh, Ôn Mộc thực sự quần bách, không hề nghĩ ngợi túm lấy cổ tay Cố Thành Lâm vội vã xuống lầu: “Vậy, tớ mời cậu ăn khuya nhé.”

Ngồi trong một quán ven đường, Ôn Mộc mới phát hiện mình vẫn còn mặc quần pyjamas dép lê áo ba lỗ, may mà chỗ này không trang trọng, mọi người ăn mặc cũng không khác cậu là mấy, cũng không nhìn rõ cậu khác biệt chỗ nào.

Buổi tối mấy quán đồ nướng rất náo nhiệt, Ôn Mộc không biết ăn gì ngon, đưa thực đơn cho Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm tùy tiện gọi vài món, cũng không phải rất đói.

“Uống rượu không?” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc gật đầu nói được.

Mới vừa gọi đồ ăn xong, liền nghe đến tiếng cãi vã cách đó không xa, Ôn Mộc nghe đại khái, hình như là bởi vì mấy đồng tiền lẻ, chữ thề hết bài này đến bài khác rất khó nghe, càng chữ càng náo nhiệt, trong phạm vi xung quanh mọi người đều vây xem, không có ý định can ngăn.

Ôn Mộc hỏi: “Không cần báo cảnh sát sao?”

“Không cần.” Cố Thành Lâm nói.

Bên đường là đồn công an, Ôn Mộc tưởng hẳn là cũng không có chuyện gì lớn. Đồ ăn được đem ra, hai người yên lặng ngồi ăn, kết quả bên kia càng đánh càng hăng, đã lật bàn luôn rồi, Ôn Mộc không bình tĩnh như Cố Thành Lâm, nghe thấy tiếng mắng chửi vẫn có chút hoảng loạn, mấy chai rượu vỡ rớt đầy sàn, Cố Thành Lâm nhìn thấy người đối diện giật mình.

May mà không lâu sau xe quân cảnh tới, quần chúng vây xem mới tản đi.

Ôn Mộc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ăn, cậu ăn rất quy củ, cho dù là trong một quán ven đường, cũng có thể nhìn thấy được gia giáo rất tốt, Cố Thành Lâm vẫn còn đang quan sát cậu, đôi mắt theo ánh đèn lúc sáng lúc tối, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khoảng một tiếng sau hai người đứng dậy, Ôn Mộc nghĩ hai vị trên lầu đã cày cấy xong rồi, liền hỏi Cố Thành Lâm: “Về hả?”

“Đi thôi.”

Trong hẻm tối thui không có đèn đường, Cố Thành Lâm tụt lại vài bước, đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy cậu có thích hợp với nơi này không?”

Ôn Mộc quay đầu lại, không thấy rõ vẻ mặt anh.

“Phòng cách âm rất kém, không có cái gọi là quyền riêng tư, hoàn cảnh nhốn nháo, đa số mọi người đều rất nóng tính, một hai lời bất hòa cũng có thể đánh nhau.”

“Tớ...”

“Cậu không thích hợp.” Cố Thành Lâm giúp cậu trả lời.

“Tôi khuyên cậu nên đi đi, ở lại chỗ này chẳng có ý nghĩa gì đâu.” Nói mấy câu liền vượt lên Ôn Mộc, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, Cố Thành Lâm rũ mắt xuống, dừng lại.

Ôn Mộc nói không lớn: “Tớ biết tớ không thích hợp.”

“Từ trước đến giờ tớ chưa từng nghĩ mình phải phù hợp hay phải thích ứng với cuộc sống ở đây.”

Cổ tay được buông ra, Cổ Thành Lâm cho là Ôn Mộc muốn đi, lại không ngờ tới, một giây sau đôi môi khép chặt bị chặn lại, trong cánh mũi truyền đến hơi thở bất ổn, đôi môi mềm mại run rẩy, nghe thật kỹ, còn có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch như muốn lao ra từ trong khoang ngực đối phương và tiếng hàm răng lập cập đánh vào nhau vì căng thẳng quá độ.

Cổ Thành Lâm ngậy ngấn cả người vài giây, mãi đến khi Ôn Mộc thả ra mới phản ứng được.

“Tớ, tớ hi vọng cậu nhớ kỹ.” Ôn Mộc bình tĩnh lại, cố gắng để cho mình kiên cường hơn một chút, may là trong hẻm đủ tối, ai cũng không thấy rõ ai, vô tình khiến Ôn Mộc to gan hơn, “Tớ tới nơi này không phải là để thích ứng với cuộc sống, mà là bởi vì thích cậu, hi vọng có thể trở thành người thích hợp với cậu, chứ không phải cuộc sống ở đây.”

Nói xong cũng không đợi Cổ Thành Lâm đáp lời, liền sột sắng quay người chạy đi.

Cổ Thành Lâm ở lại trong hẻm hút xong một điếu thuốc mới đi ra, anh ngẩng đầu nhìn lên cửa phòng đóng chặt nhà Ôn Mộc, đập tắt tàn thuốc tiện tay ném vào thùng rác của nhà nào đó.

Giải thật, còn dám cường hôn mình.

11. Chương 11

Cổ Thành Lâm trở về phòng, điện thoại di động trên giường đang rung lên “ong ong”, chưa thềm xem anh đã tiện tay ném qua một bên.

Quán bar thỉnh thoảng sẽ có những buổi biểu diễn của các ban nhạc underground như Hồ Tu, Ôn Mộc mới đến mười mấy ngày đã xem được hai buổi, hát chính hôm nay hình như còn quen Hồ Tu nữa, lúc lên sân khấu hỏi thăm Ôn Mộc: “Ban nhạc lần trước đến biểu diễn có bao nhiêu người nghe?”

Ôn Mộc nói không rõ lắm.

Vì vậy hát chính lại hỏi Đại Lưu, Đại Lưu nói: “Khoảng một trăm tám mươi người, không lợi hại như cậu đâu.”

“Ha ha, cậu ta đương nhiên không lợi hại như tôi rồi, đã sắp rã nhóm, giờ chỉ kéo hơi tàn thôi.” Hát chính ghét Hồ Tu, “Tôi nghe nói lần trước bọn họ biểu diễn tay trống không phải là không tới sao? Sao hát được thế?”

“Tìm một thằng phục vụ tới giúp.” Đại Lưu khịt mũi, cũng ghét Cổ Thành Lâm.

“Cậu ta thế mà lại lên sân khấu với một thằng phục vụ.” Hát chính xem thường, nói xong phá lên cười với Đại Lưu.

Ôn Mộc biết Đại Lưu ghét Cổ Thành Lâm, trước đây cậu không hỏi nguyên do, dù sao cũng là yêu thích cá nhân, cậu thích không có nghĩa là tất cả mọi người đều thích, nhưng Đại Lưu thỉnh thoảng lại bộc phát cảm hận làm Ôn Mộc cảm thấy không bình thường, đây không chỉ là ghét thôi đâu.

Hát chính đi rồi, Ôn Mộc đưa đá trong tay cho Đại Lưu tùy tiện hỏi hân: “Anh Đại Lưu hình như anh ghét Cổ Thành Lâm lắm hả?”

Đại Lưu nghe đến tên “hừ” một tiếng: “Một thằng chó điên không biết tốt xấu ai mà thích?”

Ôn Mộc hơi bất mãn với cách dùng từ của hân, ở trong lòng phản bác một trận, tiếp tục làm chuyện của mình, sau khi tan làm đến nhà bếp tìm Cổ Thành Lâm, anh cũng không có ở đây, Ôn Mộc liền đi ra ngoài từ lối đi nhân viên, hít thở một chút không khí mát mẻ.

Cái ngõ nhỏ đằng sau quán bar lúc này rất tĩnh mịch, Ôn Mộc nhìn hai bên, đột nhiên nhìn thấy Cổ Thành Lâm đứng ở đầu hẻm, cậu vừa định chào hỏi, liền nhìn thấy một chiếc xe ô tô đậu đằng sau Cổ Thành Lâm, một người bước xuống. echkidieu2029.wordpress.com

Người kia khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, mặc âu phục màu xám, tóc tai gọn gàng chẵn chu, trang phục như vậy Ôn Mộc thường gặp được ở trong nhà mình nhất định phải là một người thành công.

“Thành Lâm đợi một chút.”

Cổ Thành Lâm không để ý, người kia bước nhanh đến chặn trước mặt anh, vội vàng nói: “Chú hi vọng con suy nghĩ thêm một chút.”

Ôn Mộc không thấy rõ sắc mặt Cổ Thành Lâm, chỉ nghe được giọng nói anh rất thấp, nói một từ: “Biến.”

Người kia còn nói: “Con dự định sống như thế này đến hết đời à! Con vốn cũng không thuộc về nơi này, con có chuyện cần phải làm, không phải ở một nơi như thế này bưng đĩa rửa chén!”

“Tôi phải làm chuyện gì?” Cổ Thành Lâm hỏi.

“Lấy lại những thứ con nên có, chứ không phải mệt mỏi mỗi ngày vì tiền thuốc thang của Ông Thư Quốc như một thằng nhóc vô dụng! Sao con lại...”

“Viên Khôn.” Cổ Thành Lâm ngắt lời gã, “Chú với tôi có quan hệ gì?”

“Chú là...”

“Chú chỉ là một con chó bên cạnh bố tôi khi ông còn sống thôi, tôi lựa chọn cuộc sống như thế nào còn đến phiên chú than trời than đất à?” Cổ Thành Lâm lạnh nhạt.

Không biết có phải tức giận hay không, Viên Khôn hơi run lên: “Con thật đúng là một đứa chẳng ra hồn, nếu như không phải vì con, bố mẹ con cũng sẽ không do dự! Cũng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện! A –!” Lời còn chưa dứt, thân thể Viên Khôn đột nhiên lệch đi, lảo đảo vài bước suýt nữa ngã sấp xuống, nắm đấm Cổ Thành Lâm không chút lưu tình tung vào mặt gã, túm chặt cà vạt của gã: “Tôi nói lại lần nữa, tôi lựa chọn cuộc sống như thế nào, không tới phiên chú quản.”

Viên Khôn không những không giận mà còn cười, khoe miệng rỉ máu, cà vạt siết chặt cổ làm gã phát ra giọng nói hung tợn: “Có phải con thấy áy náy không? Năm nay con chỉ mới mười tám tuổi thôi Thành Lâm à, sau này con còn mấy chục năm phải trải qua, mỗi ngày sống trong áy náy chú cũng thấy đau lòng, chú là vì muốn cứu con, chú có hại con không? Con hợp tác với chú, chúng ta cùng nhau... ô ô! Mày!”

Bụng lại hứng thêm một đấm nữa, Cổ Thành Lâm không biểu hiện gì, ánh mắt vừa hung ác vừa tàn nhẫn: “Đêm nay không muốn chết tại đây thì cầm miệng rồi cút đi.”

Viên Khôn không tiếp tục nữa, ép buộc Cổ Thành Lâm chẳng tốt lành gì, lau vết máu trên khóe miệng, lại còn cười cười xin lỗi: “Là chú không biết nói chuyện, hôm khác chú lại tới tìm con.”

Viên Khôn đi rồi, chỉ để lại Cổ Thành Lâm yên tĩnh, anh nắm nắm đấm, nổi gân xanh, khớp xương hận không thể bung ra khỏi da thịt, giống như đang cố gắng kiềm chế cái gì đó, “ầm” một tiếng vang trầm thấp, anh đấm lên vách tường một cú, máu chảy be bét.

Đau đớn làm Cổ Thành Lâm bình tĩnh lại, lấy ra một hộp thuốc lá, dựa vào tường ngồi dưới đất.

Sau mười mấy phút, trong tay Ôn Mộc cầm theo túi nhựa “Hiệu thuốc 24 giờ” đứng trước mặt Cổ Thành Lâm, cậu vẫn còn thở hổn hển, cầm túi ngồi bên cạnh Cổ Thành Lâm.

Dưới đèn đường rơi vài mấy cái tàn thuốc, có cái đã tắt hẳn, có cái vẫn còn vương đốm lửa, mu bàn tay tróc da tróc thịt, máu vẫn đang chảy ra ngoài. Cổ Thành Lâm cho là Ôn Mộc sẽ hỏi gì đó, kết quả cậu lại nói: “Tớ không biết cậu có tâm sự gì, nếu như cậu bằng lòng, tớ có thể nghe cậu nói. Nếu như cậu không muốn, thì tớ ngồi cùng cậu. Còn nếu như cậu muốn... muốn tớ đi thì tớ sẽ đi, cậu muốn tớ ở lại, tớ cũng sẽ ở lại.”

Cổ Thành Lâm nhìn chằm chằm thuốc lá trên đầu ngón tay, không bảo cậu đi, cũng không bảo cậu ở lại.

Ôn Mộc cho là anh ngầm thừa nhận, lấy thuốc trị thương và băng vải trong túi ra, Cổ Thành Lâm dễ bị thương quá, đây đã là lần thứ ba rồi, Ôn Mộc nghĩ. Thừa dịp Cổ Thành Lâm vứt tàn thuốc, Ôn Mộc kéo

tay anh để lên đầu gối mình, giúp anh rửa vết thương, rồi giúp anh bôi thuốc, cuối cùng quần băng lên buột thành nơ con bướm.

Lúc này mặt trăng còn treo ở trên bầu trời đêm, Cố Thành Lâm tùy ý cậu xử lý không có lên tiếng, đột nhiên Ôn Mộc nói một câu: “Ánh trăng đêm nay thật đẹp. Chỉ là không có sao.”

Cố Thành Lâm liếc mắt một cái, Ôn Mộc nhìn mặt trăng ở đâu vậy, ánh mắt trần trụi rõ ràng đang đặt trên mặt anh.

Bốn mắt nhìn nhau, Ôn Mộc hơi kinh ngạc, ngữ khí hơi khoa trương: “Tớ nói tại sao không nhìn thấy sao, hóa ra đều giấu trong đôi mắt cậu.”

Miệng cậu nói rất tự nhiên, trên thực tế lại vô cùng lo lắng, túi nhựa trên tay bị vò thành một nhúm, như là đang bóp lấy trái tim nhẩn nhúm của anh.

“Cậu đang làm gì vậy.” Cố Thành Lâm nghịch bật lửa trong tay, hỏi.

Ôn Mộc ngẩn ra, do dự một lúc, nhỏ giọng nói: “Dễ cậu đó, cậu không vui, tớ muốn dỗ cho cậu vui.”

Cố Thành Lâm nhìn cậu chăm chú, bị đôi mắt chứa đầy sao như bầu trời đêm, lấp lánh, mênh mông nhìn mình, Ôn Mộc chẳng lần nào chống đỡ được, chỉ có thể tắt ngúm, không tiếp tục nói nữa.

“Cậu có sợ thứ gì không.” Một lát sau, Cố Thành Lâm hỏi một câu chẳng liên quan.

“Hả?” Ôn Mộc nhất thời không nhớ ra được, “Hình như không có thứ gì phải sợ cả.”

“Lợi hại vậy sao? Không có điểm yếu à?” Cố Thành Lâm nhú mày.

“Dĩ nhiên không phải, dù là ai thì cũng sẽ có điểm yếu.”

Cố Thành Lâm: “Của cậu đâu?”

Ôn Mộc cẩn thận suy nghĩ một chút, hơi ngượng ngùng: “Sợ ma, sợ ma có tính không?”

“Tính.” Cố Thành Lâm gật đầu.

“Vậy còn cậu?” Ôn Mộc hỏi ngược lại, cậu cũng muốn biết Cố Thành Lâm sợ cái gì.

Cố Thành Lâm nói: “Tôi chẳng sợ gì cả.”

“Cậu không có điểm yếu sao?”

“Không có.” Cố Thành Lâm đáp rất quyết đoán.

Ôn Mộc không tin, cậu còn chưa mở miệng nói không thể nào, liền nghe Cố Thành Lâm thần bí nói: “Cậu xích gần lại đây một chút.”

Ôn Mộc trừng mắt nhìn, đưa đầu sang một chút.

“Cậu có biết cái phòng cậu đang ở, tại sao lại bẩn như vậy không?”

“Tại, tại sao?” Ôn Mộc hơi sốt sắng.

“Bởi vì ở đó nửa năm chưa ai thuê.” Cố Thành Lâm dí sát vào lỗ tai cậu giọng nói đã thấp lại còn ngắt quãng, “Nửa năm trước, ở đó từng xảy ra một chuyện.”

“Chuyện... chuyện gì?” Ôn Mộc nuốt nước miếng một cái, cứ cảm thấy giọng Cố Thành Lâm rất u ám.

Không đợi được đoạn sau, Cố Thành Lâm đột nhiên đứng lên, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ không tả được: “Hôm nay cảm ơn cậu, sáng mai gặp lại.” echkidieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc không đứng dậy cùng lúc, cậu ngồi dưới đất suy nghĩ hồi lâu, bụi bẩn đọng lại, không người dọn dẹp, nửa năm không cho thuê được...

Rạng sáng trong ngõ sau quán bar, Ôn Mộc kinh sợ chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, phòng cậu ở chẳng lẽ là... có ma?!

12. Chương 12

Mãi đến tận sáng, Ôn Mộc cứ nghĩ mãi về vấn đề này, Cố Thành Lâm thật ra không nói gì, mà cũng là bởi vì anh không nói gì, mới làm Ôn Mộc nghĩ bậy nghĩ bạ, dù sao Cố Thành Lâm không giống như là một người hay nói giỡn. Trên đường trở về Ôn Mộc đạp xe đạp hỏi anh: “Chỗ tớ ở, rốt cuộc là từng xảy ra chuyện gì?”

“Cậu tò mò thật à?” Cố Thành Lâm ngồi ở phía sau, co chân.

“Thật... Dù sao tớ cũng đang ở đó.”

Cố Thành Lâm nói: “Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn.”

Ôn Mộc thở phào nhẹ nhõm.

“Nửa năm trước, trong căn phòng đó thỉnh thoảng sẽ truyền ra tiếng khóc, đứt quãng.” Cố Thành Lâm cảm thấy xe lung lay một chút, anh ra vẻ tốt bụng mà động viên, “Đừng lo lắng, đã lâu rồi tôi không còn nghe nữa, vì làm ca đêm...” Lời còn chưa dứt, tiếng thắng xe chói tai đột ngột vang lên, Cố Thành Lâm không ngồi vững, thân thể đột nhiên nhào về phía trước, hai tay túm chặt eo Ôn Mộc để mình ngồi vững, nhìn gáy cậu hỏi, “Cậu muốn mưu sát à?”

Một giây trước Ôn Mộc vẫn còn đắm chìm trong không khí kinh dị tự mình nào bỏ, một giây sau đã bị xúc cảm trên người đột ngột nóng sống lưng.

Tiếng khóc tiếng la gì cũng không sánh bằng việc lúc này Cố Thành Lâm dùng cả hai tay ôm eo cậu, cách một lớp áo thun mỏng manh cũng không dán sát thịt, nhưng Ôn Mộc có thể cảm nhận được mỗi một đường nét trong lòng bàn tay Cố Thành Lâm, cậu cảm thấy hơi ngứa, mà không nỡ bảo Cố Thành Lâm bỏ tay ra, Ôn Mộc quên cả sợ, không dám nhắc việc Cố Thành Lâm đang làm, sợ này sau khi chút tiếp xúc không tính là thân mật này bị phát hiện, Cố Thành Lâm sẽ bỏ tay ra, cậu tiếp tục đạp lên phía trước, làm bộ tự nhiên nói: “Tớ không muốn mưu sát, mà là biểu diễn xe đạp không được tốt cho lắm.”

“Cậu không phải biểu diễn xe đạp không tốt.” Cố Thành Lâm nắm eo rất vững vàng.

“Vậy thì cái gì không tốt?” Ôn Mộc hỏi.

“Chắc là đầu óc không tốt.” Cố Thành Lâm nói, đột nhiên phát hiện phía dưới cái gáy trắng nõn của Ôn Mộc có một nốt ruồi, tròn tròn, màu nâu.

“Bởi vì đầu óc không tốt nên với thích cậu nhiều như vậy?” Ôn Mộc nhỏ giọng lầm bầm.

“Hà?” Cố Anh Thành Lâm cau mày, tay siết chặt eo cậu, bàn tay như cái kềm mà bóp lấy hai bên eo, Ôn Mộc lập tức mất cân bằng, lung lay hai lần vội vàng nói: “Đừng mà, tớ sợ ngứa... Cậu vịn chắc đừng nhúc nhích.”

Cố Thành Lâm buông lỏng tay, nhưng vẫn không bỏ ra, lại hỏi: “Tại sao cậu lại thích tôi.”

“Cảm thấy cậu rất tốt, cảm thấy cậu chỗ nào cũng tốt.” Ôn Mộc nói không chút suy nghĩ.

“Trước đây không phải cậu thề mền tôi không dám nói à.”

Ôn Mộc nhớ tới khoảng thời gian thề mền lâu dài, mặt liền nóng lên: “Cậu, cậu biết à.”

“Rõ ràng quá mà, ánh mắt cậu cứ dính lên người tôi.” Ngón tay Cố Thành Lâm cọ cọ lớp vải sợi bông của áo thun, cảm giác mềm mại.

“Vậy... Vậy cậu trước đây cũng chú ý tới tớ hả?”

“Không hề.” Cố Thành Lâm không chút khách khí, “Cậu thích tôi không nói tôi biết, còn muốn tôi chú ý tới cậu? Nằm mơ à?”

“Ồ.” Ôn Mộc mắt mát mát hai giây, cảm thấy Cố Thành Lâm nói rất đúng, lại nghĩ đến mình đã thổ lộ, nhanh chóng hỏi, “Vậy sau này cậu chú ý tới tôi một xíu có được không?”

Cố Thành Lâm không lên tiếng, một lát sau tùy ý đáp một tiếng.

Không ngờ có thể được đáp lại, Ôn Mộc vội vàng dừng xe, quay đầu nhìn về phía Cố Thành Lâm, một chút đáp lại đã cho cậu rất nhiều tự tin, cậu toét miệng chào hàng bản thân: “Tớ tên Ôn Mộc, một mét bảy mươi tám, thích Cố Thành Lâm, tớ cũng rất tốt.”

Mặt trời chói chang, loang lổ xuyên qua bóng cây chiếu lên mặt Ôn Mộc, vừa dừng cảm vừa tự tin, Cố Thành Lâm nhìn đôi mắt nóng bỏng, quay đầu cậu trở lại: “Biết rồi.”

Nhưng tâm trạng sung sướng chỉ kéo dài đến khi bước vào trong nhà, Ôn Mộc một mình nằm ở trên giường, đột nhiên nhớ lại chuyện Cố Thành Lâm kể, rõ ràng là giữa hè, rõ ràng là ban ngày, Ôn Mộc vẫn cảm thấy trong phòng hơi âm u.

Cậu ép bản thân mình nhắm mắt lại ngủ, kết quả còn không bằng mở mắt ra, một mảnh đen thui càng kích thích cái chuyện kinh dị kia chạy tán loạn, thực sự nằm không nổi, Ôn Mộc thẳng thắn ngồi dậy, tìm một chiếc áo thun chưa giặt bỏ vào chậu nước, đi xuống lầu.

Mười một giờ sáng, dưới lầu phần lớn là các bác gái không đi làm mua đồ ăn rửa rau chuẩn bị nấu cơm, Ôn Mộc mới vừa chống lại tập kích của yêu ma quỷ quái, lại bị mùi thơm đồ ăn khắp nơi công kích, cậu đột nhiên cảm thấy, cuộc sống thật sự khá khó khăn.

“Anh Ôn Mộc!”

Ôn Mộc nghe thấy âm thanh ngẩng đầu, phát hiện Ông Đình Đình đang cầm súng nước chạy loạn ở trong sân, cậu cười đi tới, xoa xoa cái đầu nắm nhỏ của Ông Đình Đình, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Ông Đình Đình hơi kích động, đập dếp lê nhảy tại chỗ hai lần: “Chưa ăn chưa ăn, hôm nay là anh Thành Lâm làm cơm, anh ấy nấu chậm lắm!”

Cố Thành Lâm biết nấu cơm? Ôn Mộc hơi kinh ngạc, bưng chậu nước, đi tới bên đầm nước, bắt đầu tìm kiếm vị trí nhà bếp chung, Ông Đình Đình không biết từ đâu tìm ra một cái súng nước nữa, ôm chân Ôn Mộc dụ dụ: “Anh Ôn Mộc chơi với em đi.”

“Nhưng anh còn phải giặt đồ mà.” Ôn Mộc làm khó dễ.

Ông Đình Đình chớp chớp đôi mắt tròn vo, tranh thủ cơ hội cho mình: “Chơi một lúc thôi được không!” lại ra chiêu với Ôn Mộc, “Bà Vương trước khi giặt đồ đều phải ngâm nước, anh Ôn Mộc cũng ngâm nước đi đã!” rồi giả bộ đáng thương, “Trong sân chẳng có ai chơi với em, em cô đơn lắm...”

Ôn Mộc bị đáng vẽ cố dùng sức chớp ra nước mắt của Ông Đình Đình chọc cười, chột chột trán nhóc, đồng ý: “Được rồi, vậy thì chơi một lúc thôi nhé.”

Trong phòng bếp mơ hồ có thể nghe được tiếng la hét trong sân, Ông Đình Đình không biết làm sao lại điên lên, bà Vương hôm qua vừa về quê, Cố Thành Lâm thừa dịp không ngủ, nấu luôn cả bữa trưa và bữa tối, anh mới vừa bưng đồ ăn ra, liền thấy Ôn Mộc, áo thun trên người cậu ướt một mảng lớn, tóc tai cũng ướt đẫm, trong tay còn cầm một cây súng nước màu sắc sặc sỡ của bọn trẻ con, đang lén lút lút lút trốn đằng sau một cây cột ở trên hành lang lầu một, cảm giác Cố Thành Lâm tới gần, Ôn Mộc quay đầu hơi lúng túng, Cố Thành Lâm liếc mắt một cái đứng ở giữa sân nhìn Ông Đình Đình đếm số, chỉ có mặt dính một chút nước, rõ ràng hoàn toàn thắng lợi.

Ông Đình Đình nhắm mắt lại đếm xong, tràn đầy tự tin gọi: “Em tới tìm anh nha anh Ôn Mộc! Trình độ bắn súng của em rất chuẩn đó!” Nhóc chạy một vòng quanh sân không tìm được, cuối cùng quăng luôn dếp dếp mà chạy sang phía nhà bếp, mơ hồ nhìn thấy góc áo Ôn Mộc từ sau cây cột, quyết đoán bưng súng nước nhỏ chạy tới vài bước, đột nhiên vòng tới đằng sau cây cột, lại phát hiện súng trên tay Ôn Mộc không biết từ lúc nào đổi thành mâm thức ăn, bên trong có món thịt bò khoai tây thơm lừng, đang nhìn nhóc cười vô tội.

Ông Đình Đình còn chưa phản ứng lại, đột nhiên giật thót tim, cái áo nhỏ khô thoáng từ đột nhiên ướt đẫm từ phía sau, tia nước bắn vào người vô cùng lạnh lẽo, Ông Đình Đình nhanh chóng quay đầu lại, kết quả

đổi phương không chút lưu tình, bắn liên tục lên mặt nhóc, Ông Đinh Đinh điên lên, giờ súng định phản kháng, kết quả kẻ địch quá mạnh, một phát liền tước vũ khí của nhóc.

Cố Thành Lâm giờ súng nước nhắm ngay đầu Ông Đinh Đinh, nhướn mày: “Bắt nạt người ta đúng không?”

13. Chương 13

Ông Đinh Đinh lần đầu tiên sàu muộn là khi nhóc năm tuổi, nhóc nhớ rất rõ ràng, trong căn nhà cũ có cửa sổ hướng bắc.

Trong căn phòng nhỏ hẹp có bốn người ngồi, ba người lớn, một trẻ nhỏ, không ai để ý gì đến người bạn nhỏ đang thở phì phò kia.

Trên bàn ăn cũ kỹ hai món một canh, Ông Thư Quốc nhìn Ôn Mộc, Ôn Mộc bưng cái bát nhìn Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm đang thưởng thức món thịt bò xào khoai tây tự tay mình làm, không hề khiếm tốn chút nào mà cho điểm cao.

“Ôn Mộc, dùng cơm đi.” Ông Thư Quốc không dùng đũa của mình, mà là đẩy cái đĩa sang hướng Ôn Mộc.

Sau khi được Cố Thành Lâm giải cứu, Ôn Mộc lại làm người phục vụ, bưng đồ ăn trong tay vào nhà, bị Ông Thư Quốc giữ lại, lần này Ôn Mộc không từ chối khéo nữa, cậu rất muốn nếm thử đồ ăn Cố Thành Lâm làm.

Ôn Mộc nói “Cảm ơn” với ông rồi gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, sau khi nuốt xuống, hớn hờ nói: “Ngon quá!”

“Đương nhiên.” Cố Thành Lâm tiếp nhận đánh giá này.

“Con không thể khiếm tốn một chút sao?” Ông Thư Quốc nhấp một hớp canh.

“Chẳng lẽ không ngon à?” Cố Thành Lâm hỏi.

Ông Thư Quốc bị anh phản bác lại một câu, để đũa xuống: “Dù có ngon thì đó cũng là người khác khách lệ, tự mình nói, vô tình khiến người ta cảm thấy con ngông cuồng tự đại.”

“Kệ người ta, sống đã mệt mỏi vậy rồi, con chẳng quan tâm người khác nhìn mình như thế nào.” Cố Thành Lâm không để tâm.

“Con như vậy sau này làm sao sinh tồn trong xã hội?”

“Không phải đã sống đến mấy năm rồi sao?”

“Con.” Ông Thư Quốc lúc này có biểu hiện giống như Ông Đinh Đinh, tức giận là cơ mặt phồng cả lên, “Tốt nhất là con đừng nói nữa.”

“Đúng! Anh Thành Lâm đừng nói chuyện nữa!” Ông Đinh Đinh nhanh chóng phụ họa. echki-dieu2029.wordpress.com

“Em ngựa da à?” Cố Thành Lâm nói xong gấp một miếng thịt bò thả vào bát Ông Đinh Đinh.

“Lần nào anh cũng nói em ngựa! Em không ngựa!” Ông Đinh Đinh ôm bát trốn, nhưng không né anh gấp cho.

“Không ngựa?”

“Không ngựa!”

“Vậy đi mở cửa sổ đi.”

“Tại sao lại mở cửa sổ?” Ông Đinh Đinh tò mò hỏi.

Cố Thành Lâm: “Thả vài con muối vào là ngứa liền.”

Ôn Mộc vừa ăn cơm vừa nghe ba người đầu vô mồm, Cố Thành Lâm lúc nói chuyện thì không biểu hiện gì, dù có cũng là cười lạnh trào phúng, hai ông cháu đối diện cũng chỉ là giận ngoài mặt, còn gấp rau cho anh, ăn xong bữa cơm, Ôn Mộc phát hiện, cậu vẫn không hiểu hết Cố Thành Lâm.

Lúc mới đầu cho là Cố Thành Lâm có bề ngoài lạnh lùng, nội tâm cũng lạnh lùng, dần dần cậu cảm thấy Cố Thành Lâm tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, nhưng trong lòng ấm áp, nhưng sau đó, cậu phát hiện Cố Thành Lâm không chỉ có nội tâm ấm áp, biết chơi nhạc cụ còn biết nấu ăn, còn có một chút tinh quái. Cậu phát hiện mỗi khi ở chung với anh thêm một giây, cũng có thể phát hiện ra một con người khác của Cố Thành Lâm.

“Nhìn cái gì?”

Ôn Mộc chớp mắt hai lần, mới ý thức được cậu vẫn mãi nhìn chằm chằm Cố Thành Lâm, nâng bát lên nói: “Không có gì.”

Ăn xong cơm trưa, Ôn Mộc chủ động rửa chén, Cố Thành Lâm về phòng mình ngủ, lúc Ôn Mộc thu dọn Ông Thư Quốc bắn khoả: “Cứ để đó đi, lát ông tự rửa được mà.”

“Không sao đâu ạ, con không thể ăn không ngồi không được.” Ôn Mộc cười nói.

Ông Thư Quốc xoay bánh xe lăn, đi tới bên giường, tâm trạng thoát nhìn rất tốt, bởi đã có tuổi, đuôi mắt sụp xuống, như là cười thần bí: “Ôn Mộc là bạn của Thành Lâm à?”

“Dạ... Bọn con là bạn học, hiện đang làm việc cùng nhau, cũng là đồng nghiệp.” Ôn Mộc len lén bỏ thêm một mối quan hệ cho hai người.

“Được đấy, có bạn học cũng có đồng nghiệp, xem như là sống được rồi.” Ông Thư Quốc ho khan hai tiếng, uống một hộp nước liền dặn Ôn Mộc: “Đứa nhỏ Thành Lâm này, trước đây trải qua rất nhiều chuyện, có thể tính cách hơi khó ở, sau này con bao dung cho nó, hi vọng các con có thể trở thành bạn tốt.”

Ôn Mộc gật gật đầu.

“Nó là một đứa rất tốt, rất trọng tình cảm, ông chẳng qua là thu nhận hai đứa nó lúc tụi nó khổ sở, bây giờ vẫn còn để trong lòng, chăm sóc ông như người thân ruột thịt.” Ông Thư Quốc nói rất bình thản, có thể tưởng tượng ra một đứa nhỏ mấy năm trước trong một đêm từ thiên đường rơi xuống vũng bùn, liền thấy đau lòng, may mà bây giờ đã qua rồi, chỉ mong sau này có thể bình an sống tiếp.

Nếu như có thêm một đoạn nhân duyên tốt, ông chết cũng nhắm mắt, nghĩ đến nhân duyên, ông lại bận tâm thay cho thanh niên, ông bưng tách trà suy tư, do dự vài giây: “Ôn Mộc à... Không biết con có biết chưa...” Ông cảm thấy khó mở miệng, dù sao chuyện như vậy đối với cái tuổi này như ông mà nói, hơi khó tiếp thu, thế nhưng ông vẫn hỏi, “Con có biết, cái chuyện... con trai thích con trai không?”

“Hả?” Ôn Mộc ngẩn ra, Ông Thư Quốc cho là cậu cảm thấy khó mà tin nổi, khoát khoát tay nói: “Bỏ đi bỏ đi, ông cũng thấy cái này không bình thường.”

“Không phải ông ơi, không phải không bình thường.” Ôn Mộc vò vò tóc mình, ngại ngần nói: “Con cũng thích con trai, nên không cảm thấy chuyện này bất thường gì cả.”

Ôn Mộc nói nhỏ, Ông Thư Quốc nhìn ánh mắt cậu hình như liền thay đổi, cũng không phải kỳ thị, nhưng Ôn Mộc cũng không nói được là hàm nghĩa gì, cậu cũng không tra cứu nữa, nói chuyện phiếm với Ông Thư Quốc vài câu rồi cầm bát đĩa đến nhà bếp, cái đuôi nhỏ Ông Đình Đình đi phía sau, chờ cậu rửa xong, vẫn còn bám theo, Ôn Mộc hỏi nhóc: “Không ngủ trưa sao?”

Ông Đình Đình ôm chân cậu làm nũng: “Em muốn ngủ trưa với anh Ôn Mộc.” So sánh với Cố Thành Lâm, Ôn Mộc ở trong lòng nhóc đã biến thành thiên sứ.

Trong lòng Ôn Mộc đang vui vẻ, dần Ông Đình Đình lên lầu, cậu đang lo trước khi ngủ sẽ đoán mò chuyện kia, chỉ thiếu điều đánh bạo hỏi thôi.

Tỉnh lại sau giấc ngủ liền đến giờ đi làm, chớp mắt được mấy tiếng tỉnh thần rất tốt, trước khi ra cửa, đột nhiên nghe có người gọi cậu, Ôn Mộc vừa nhìn, là Ông Thư Quốc, ông ngồi ở trong nhà mở cửa ra thông khí, vì vậy chạy tới hỏi: “Ông có chuyện gì sao?”

Ông Thư Quốc nói: “Có thể nhờ con một chuyện không?”

“Ông nói đi ạ.”

“Sáng mai có thể giúp ông đến quán điểm tâm ở khu phố bên cạnh lấy ít đồ về đây không?” echki-dieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc gật đầu nói được, hỏi rõ địa chỉ, vội vã chạy đi làm.

Khu phố mà Ông Thư Quốc nói chỉ cách khu nhà chung một đoạn, xem như là nơi nhân dân phương Nam, đi dạo, vui chơi, chữa bệnh này nọ đều tập trung ở đó, ngày hôm sau Cố Thành Lâm tan tầm tương đối sớm, bảy giờ đã đưa sữa xong, Ôn Mộc hỏi anh: “Sao hôm nay về sớm vậy?”

Cố Thành Lâm nói: “Lấy thuốc cho Ông Thư Quốc.”

Ôn Mộc kinh ngạc: “Thật trùng hợp, tớ cũng đi lấy đồ cho ông.”

Nói rõ nguyên do, cùng Cố Thành Lâm tìm đường đến đó, Cố Thành Lâm cảm thấy rất kỳ lạ, Ông Thư Quốc chưa bao giờ là một người tùy tiện làm phiền người trẻ, rất ít khi mở miệng nhờ cậy anh, chứ đừng nói chỉ là Ôn Mộc mới vừa quen.

Đi đến bệnh viện trước, lại tìm đến quán điểm tâm, quán hơi nhỏ, chủ quán biết bọn họ sẽ đến, từ sớm đã chuẩn bị xong, không có gì ngạc nhiên, mấy miếng bánh ngọt vị truyền thống, rất hợp cho người già ăn, Cố Thành Lâm quen chủ quán ở đây, là một người họ hàng xa của Ông Thư Quốc, tình cờ liên lạc.

Ôn Mộc nhận bánh ngọt vừa định quay đầu đi, chủ quán vội vàng nói: “Chờ chút, chờ chút, còn có cái này.” Vừa nói vừa đưa lên hai tờ giấy.

Ôn Mộc định thần nhìn lại, là hai tấm vé xem phim, ngạc nhiên đưa cho Cố Thành Lâm, hỏi: “Cái này là?”

Kỹ năng diễn xuất của chủ quán còn lúng túng: “Quán đang chạy chương trình mua một cân (*) tặng hai vé xem phim, sáng nay chín giờ, vừa vặn các cậu đã tới rồi, đi xem đi.”

(*) 1 cân = 500 gram

Cố Thành Lâm liếc mắt lên nhìn giá cả ở đây, một cân bánh ngọt chỉ có bảy tệ rưỡi, tặng hai vé xem phim chín mươi tệ.

Còn chưa sập tiệm? Quỷ mới tin.

14. Chương 14

Tám giờ bốn mươi sáng, Ôn Mộc lại xác nhận một lần nữa với chủ quán: “Có thật không?”

Chủ quán nói: “Thật mà, là chương trình từ mấy ngày trước rồi, còn hai vé cuối cùng, cậu xem sắp hết hạn rồi, nếu như các cậu không đi thì lãng phí lắm.”

Ôn Mộc không do dự, còn cảm thấy rất may mắn, hưng phấn hỏi Cố Thành Lâm: “Đến xem nhá?” Sợ anh không đồng ý còn nói, “Chín mươi tệ, không xem thì tiếc lắm.” Ôn Mộc xem như là bắt bí đến nhược điểm không xa xỉ lãng phí của anh, tràn đầy tự tin.

Đúng như dự đoán, Cố Thành Lâm nói: “Vậy thì đi.”

Đây là một bộ phim tình cảm mới công chiếu gần đây, Ôn Mộc lúc thường thì thích xem đề tài khoa học viễn tưởng với hành động, mấy bộ phim tình cảm này rất ít xem, trước khi chiếu năm phút, hai người tìm tới vị trí, ngồi xuống chờ.

Sáng sớm, trong rạp chiếu phim chỉ có vồn vện mấy người, bốn góc mỗi góc một người Ôn Mộc và Cố Thành Lâm ngồi ở giữa, khi đoạn quảng cáo bắt đầu chiếu thì đèn cũng tắt, tối om om cả phòng, chỉ có màn ảnh lớn lúc sáng lúc tối.

Ôn Mộc xem rất nghiêm nghiêm túc, cậu định nhớ kỹ nội dung bộ phim, chờ sau khi kết thúc sẽ thảo luận tình tiết phim với Cố Thành Lâm, tăng cường đề tài, bồi dưỡng tình cảm, Ôn Mộc tổng kết một vài điểm chính, phim tình yêu thanh xuân nhức nhối, tình tay ba tay bốn, tính văn nghệ thì nhạt nhẽo, nội dung bộ phim thì vô vị gượng ép, xem được một nửa không nhìn nổi mà muốn ngủ gật, Ôn Mộc quay đầu nhìn Cố Thành Lâm, đối phương không chút khách khí đã dựa vào ghế ngủ luôn rồi.

Ôn Mộc đã sớm chẳng còn tâm trạng xem phim, ánh đèn trên màn ảnh chiếu tới, len lén liếc Cố Thành Lâm, cậu thầm tính toán, tay để trên đùi nhấc lên rồi lại thả xuống, qua lại mấy lần, ngón trỏ và ngón giữa rốt cục không kiềm chế nổi, bắt đầu hành động, từ từ đi chuyển lên ghế, cổ tay vừa nhấc lên, nhấc tay vịn nằm ngang ở giữa hai người lên, vì mấy ngón tay mà san bằng tất cả chướng ngại, thuận lợi xông vào lãnh địa của Cố Thành Lâm.

Ngón tay không tùy tiện tiến lên, mà đang thăm dò vị trí chính xác của mục tiêu, đi những bước nhỏ lộn xộn, cọ cọ lên mặt ghế mềm mại, từ từ tới gần.

Sắp đến rồi.

Sắp đến rồi!

Trên màn ảnh đang chiếu đến cảnh hóa giải gút mắc yêu hận, nữ chính khàn cả giọng la to: “Anh ơi, em vẫn luôn yêu anh!” Đối sang nam chính nước mắt tuôn rơi hoàn toàn tỉnh ngộ, trong cơn mưa to như trút nước cảm xúc mãnh liệt nhào vào ôm hôn.

Ngón tay ngoài màn hình theo tiếng mưa rơi “ào ào”, lật mu bàn tay có khớp xương rõ ràng lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt, ngón tay cái to gan lớn mật, đang nắm nửa gan bàn tay liền chui vào trong lòng bàn tay, lại xoa xoa từng nốt chai nhẵn mịn trên đó.

Tay Cố Thành Lâm chẳng hề được chăm sóc cẩn thận, thậm chí có hơi thô ráp.

Chiếm được chút tiện nghi, Ôn Mộc hài lòng, vừa định thần không biết quỷ không hay lui về, thế cuộc bỗng nhiên xoay chuyển, năm ngón tay bị nắm thành nắm, được lòng bàn tay dày rộng gói lại chặt chẽ, không tránh thoát.

Cố Thành Lâm mở mắt ra liếc chéo, hơi dùng sức, tiến gần đến chỗ Ôn Mộc, ở bên tai cậu thấp giọng hỏi: “Làm gì vậy?”

“Không làm gì hết.” Ôn Mộc cứng đờ giữ vững thân thể, bình tĩnh nói, “Đang xem phim mà.”

“Xem phim mà cũng có thể bỏ tay vào tay tôi à?”

“Tôi quá, tớ không biết mình đụng phải cái gì, nên mới xem thử.” Ôn Mộc nghĩ ra một cái lí do rất hợp lý.

“Cậu đang thả dê đó.” Cố Thành Lâm định tội cho cậu.

Ôn Mộc khiếp sợ, quay đầu nhìn ánh mắt Cố Thành Lâm: “Không phải, tớ chỉ là muốn nắm tay cậu thôi.”

“Ồ?” Cố Thành Lâm ghé vào lỗ tai cậu cười gần một tiếng, mang theo hơi thở ấm áp, “Không phải cậu nói không biết mình đụng phải cái gì sao?”

Lỗ tai Ôn Mộc hơi ngứa, thấy mình bị hở rồi, sụp vai, cố rút tay về, mà Cố Thành Lâm hình như phát hiện ra ý đồ của cậu, hơi nhếch môi, ở trong bóng tối nói: “Đừng nhúc nhích, tránh cậu vi phạm pháp luật lần thứ hai.”

“Tôi chỉ muốn nắm tay, không phải thả dê...” Ôn Mộc nhỏ giọng giải thích.

Nhưng Cố Thành Lâm không để tâm, anh khư khư cố chấp, nói tội danh gì, thì chính là tội danh đó.

Cả bộ phim mà chỉ xem được một xít, Ôn Mộc không nhớ rõ nội dung là gì nữa rồi, tất cả lực chú ý của cậu đều đặt trên tay hai người, Cố Thành Lâm cũng không giữ nguyên một động tác, đầu tiên là cạy lòng

bàn tay cậu ra, sau đó móc bốn ngón tay mình vào kẽ tay cậu, ngón cái cũng không nhàn rỗi, cùng ngón trở hợp tác, đầu tiên là nắm bóp ngón út của cậu, rồi cố ý cào cào lớp thịt mềm trong lòng bàn tay cậu.

Ra khỏi rạp chiếu phim, tay phải của Ôn Mộc bị trừng phạt một trận, cậu siết chặt tay đi lấy xe ra, Cổ Thành Lâm theo ở phía sau, nhìn cổ với lỗ tai cậu đồ lên, tâm tình rất tốt.

Về đến nhà, Cổ Thành Lâm cầm thuốc và bánh ngọt đưa qua cho Ông Thư Quốc, ở lại trong phòng hai phút không biết nói cái gì, lúc đi ra Ôn Mộc vừa mới lên lầu, liếc mắt liền thấy Ông Đình Đình ôm gối nhỏ đứng chờ ngoài cửa nhà cậu.

Thấy Ôn Mộc trở về, Ông Đình Đình hơn hớn nói: “Anh Ôn Mộc em muốn ngủ trưa với anh nữa cơ! Hôm qua không có gối, hôm nay em mang gối của em theo nè!”

Ôn Mộc xoa xoa cái đầu nắm nhỏ: “Được thôi, hôm nay có muốn nghe kể chuyện không?”

“Muốn! Em muốn nghe truyện cổ tích... A thả em xuống!” Ông Đình Đình nói còn chưa dứt lời, vốc dáng nhỏ nhỏ đã bay lên không trung, Cổ Thành Lâm đi ngang qua tiện tay xách lên, khiêng nhóc lên vai, cả người lẫn gối.

Ông Đình Đình vùng chân giãy dụa: “Thả em xuống thả em xuống, em muốn ngủ cùng anh Ôn Mộc!”

Cổ Thành Lâm không dừng bước chân, miệng thì nói: “Ngủ với anh.”

“Tại sao phải ngủ với anh! Anh có kể chuyện cổ tích cho em không?”

“Đương nhiên có.” Cổ Thành Lâm nói.

“Kể chuyện gì?” Ông Đình Đình hưng phấn hỏi.

“Chuyện cô gái váy đỏ.”

Vừa dứt lời, Ông Đình Đình đã hét lên, đưa cánh tay nhỏ với với cầu cứu Ôn Mộc còn chưa mở cửa, nước mắt giàn giụa: “Em không nghe em không nghe! Anh kể chuyện ma em không nghe! Anh thả em xuống em muốn anh Ôn Mộc!”

Ôn Mộc nỗ lực giải cứu nhóc một lần, đi theo: “Cổ Thành Lâm, cậu thả Đình Đình ra đi.”

Cổ Thành Lâm không thèm để ý, mở ra cửa phòng mình, chỉ lát nữa thôi là dế phải vào miệng cộp, Ông Đình Đình ném gối, một phát túm được áo Ôn Mộc, bi thương khóc: “Em không nghe chuyện ma đâu, anh Thành Lâm dọa ma em, em không nghe đâu.”

Cổ Thành Lâm không hề bị lay động, đi thẳng vào phòng, Ông Đình Đình lôi kéo nhánh cổ cứu mạng, chết cũng không tha, chỉ cầu một chút hi vọng sống, trên tay Ôn Mộc còn đang cầm chìa khóa nhà mình, nhưng người thì đã bị lôi vào nhà Cổ Thành Lâm.

15. Chương 15

Sau khi ném Ông Đình Đình lên giường, mở quạt máy, Cổ Thành Lâm đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, trên đường Ông Đình Đình kéo áo Ôn Mộc chuẩn bị cùng nhau chạy, kết quả phát hiện anh Ôn Mộc mình yêu thích trong lúc đó lại có chút do dự.

Ông Đình Đình bò xuống giường ôm chân Ôn Mộc: “Anh Ôn Mộc chúng ta chạy trốn đi.”

Ôn Mộc nghe tiếng nước trong phòng vệ sinh, quay người đi tới cửa, Ông Đình Đình theo sát, chỉ lo Cổ Thành Lâm lao ra bắt lại, vốn tưởng rằng sẽ chạy thoát ngay thôi, ai mà ngờ Ôn Mộc đột nhiên cúi người xuống, nhặt cái gối nhỏ của Ông Đình Đình rơi trên mặt đất, vỗ vỗ bụi, rồi quay lại.

Ông Đình Đình chớp mắt hai lần, đuổi theo cậu: “Anh Ôn Mộc, cửa ở bên này!”

“Ừm...” Ôn Mộc còn đang do dự, cậu phân vân, nếu như Đình Đình ở lại, như vậy cậu có phải là cũng có thể kiếm cớ ở lại không?

Ôn Mộc cảm thấy chỉ vì muốn ở thêm một lúc với Cố Thành Lâm mà tim cũng đen đi rồi, hoàn toàn phản bội sự tin tưởng của Ông Đình Đình dành cho cậu, đang xoắn xuýt, Cố Thành Lâm đã rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy Ông Đình Đình từ trên giường chồm xuống dưới, liền ôm nhóc trở lại, Ông Đình Đình nhìn thấu nóng lạnh thể gian, mắt chớp chớp nói với Ôn Mộc: “Anh Ôn Mộc cũng đừng đi có được không...”

Ôn Mộc không dám đối diện với đôi mắt to thuần khiết của Ông Đình Đình, chỉ có thể dò hỏi Cố Thành Lâm: “Được không?”

“Tùy cậu.” Cố Thành Lâm thờ ơ nằm trên giường, kéo Ông Đình Đình lên người mình, nghiêm túc bắt đầu kể chuyện xưa, “Lần trước kể đến đâu rồi?”

“Không nhớ không nhớ!” Ông Đình Đình che lỗ tai chỉ muốn chạy trốn.

Giường một mét năm mươi thật sự rất nhỏ, Cố Thành Lâm chiếm một bên, vị trí còn lại miễn cưỡng còn có thể nằm thêm một người nữa, Ôn Mộc mượn phòng vệ sinh rửa mặt súc miệng, lúc đi ra Ông Đình Đình đã bị ép nghe đến đoạn kinh dị cô gái vấy đỏ không có mặt, Ôn Mộc nghe thấy cũng rùng mình, mới vừa ngồi xuống, Ông Đình Đình liêu mạng bò về phía cậu để cầu một cái ôm ấm áp, trong cổ họng vẫn còn tiếng khóc thút thít.

Cố Thành Lâm đùa được nhóc rồi ngáp một cái, nói với Ôn Mộc: “Ngủ đi.”

Ôn Mộc nói một tiếng “Được”, ôm Ông Đình Đình nghiêm chỉnh nằm xuống. echkidieu2029.wordpress.com

Khoảng cách rất gần, cánh tay và đùi đều dính chặt lấy nhau, Ôn Mộc trừng hai mắt nhìn chăm chú lên trần nhà, đầu óc trống rỗng, mãi đến khi Ông Đình Đình nhỏ giọng nói: “Anh Ôn Mộc, anh run dữ vậy.” Cậu mới đột nhiên bình tĩnh lại, ôm lồng ngực sắp nổ tung, chỉ lo Cố Thành Lâm nghe thấy nhịp tim đang đập dồn dập của mình.

Ông Đình Đình ngủ không được, giường quá nhỏ, nhóc chỉ có thể nằm nhoài trên người Ôn Mộc, dính dính như cái bánh tổ: “Anh Ôn Mộc, em muốn nghe truyện cổ tích.”

Ôn Mộc nghiêng qua ghé vào lỗ tai nhóc nói: “Anh Thành Lâm đang ngủ mà.”

“Nhưng mà... em ngủ không được, chúng ta kể nhỏ nhỏ thôi được không?” Ông Đình Đình đợi cả một buổi tối, chờ đến ngày hôm nay Ôn Mộc kể chuyện cho mình.

Ôn Mộc hơi quay đầu, thấy Cố Thành Lâm vẫn chưa nhắm mắt lại, định mở miệng trưng cầu ý kiến, Cố Thành Lâm đã xoay người đưa lưng về phía họ: “Kể đi.”

Được phê chuẩn, Ôn Mộc kể tiếp câu chuyện hôm qua, giọng cậu rất nhỏ, câu chuyện cậu kể là một truyện cổ tích rất nhiều bạn nhỏ từng nghe qua, thế nhưng Ông Đình Đình chưa nghe bao giờ, cho nên nhóc rất thích, vừa nghe vừa nhỏ giọng hỏi, rèm cửa sổ cũng không thể ngăn cản ánh nắng chói chang sau giờ trưa, quạt máy quay “vù vù” trong căn phòng nhỏ, thời gian tích tắc trôi qua, âm thanh phía sau cũng càng ngày càng nhỏ.

Lúc Cố Thành Lâm thức dậy, Ôn Mộc và Ông Đình Đình đang nằm chồng lên nhau ngủ ngon lành, anh đứng lên bế Ông Đình Đình qua một bên, lấy chăn che cái bụng nhỏ của nhóc, rồi cúi đầu nhìn về phía Ôn Mộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, anh bắt đầu có chút hảo cảm với Ôn Mộc, từ ngày hôm đó, cũng không nói rõ được, anh đã từng mất đi quá nhiều, bây giờ những thứ có được lại quá ít, anh không thể ngăn cản Ôn Mộc thích anh, đó là tự do của Ôn Mộc, cũng không khống chế được bản thân mình nảy sinh cảm tình với Ôn Mộc, đó là ý muốn của anh.

Mà hai chữ “mất đi” này, đối với anh mà nói là một rào cản.

Tiện tay ném chìa khóa lên giường, thay đồ ra ngoài, có một người đứng trên hành lang ngoài cửa, Cố Thành Lâm dừng bước.

Là Hồ Tu.

“Anh tới làm gì?” Cố Thành Lâm hỏi.

Hồ Tu cười “hì hì”, đưa cho anh một điều thuốc: “Mời anh Thành Lâm.” Cái bộ dạng nịnh nọt này, Cố Thành Lâm nghĩ cũng biết anh ta muốn nói gì, quả nhiên, Hồ Tu mở miệng nói, “Đi diễn với anh nha.”

“Không đi.” Cố Thành Lâm đi tới lan can, cánh tay chống lên trên, ngậm thuốc lên miệng.

Hồ Tu đã chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt, đứng song song với anh: “Sao cậu kiên quyết quá vậy? Đi diễn với anh cũng kiếm không ít hơn so với công việc bây giờ đâu.”

“Hơn một tháng nữa tôi khai giảng rồi.” Cố Thành Lâm từ chối.

“Vậy thì vừa hay, ban nhạc của bọn anh cũng định đến thành phố A phát triển, lúc đó cậu vừa đi học vừa đi diễn, ngẫu thế còn gì.” Hồ Tu giúp anh mặc sức tưởng tượng về tương lai.

“Tại sao lại đến thành phố A?” Cố Thành Lâm đột nhiên hỏi.

Hồ Tu vén mớ tóc rối tung ra sau tai, phun ra một vòng khói: “Thành phố B không sống được nữa chứ gì, cứ tiếp tục thế này, có thể phải giải tán.”

“Bình thường thôi, chỉ bằng ước mơ thì không kiếm cơm được đâu.” Cố Thành Lâm không an ủi hẳn.

“Cậu thế mà hiểu đời quá nhỉ, anh thấy cậu không phải mười tám, tám mươi rồi phải không?” Ngẫm lại còn nói, “Cũng đúng, mười tám năm này của cậu, còn gập ghềnh hơn nhiều người trên tám mươi nữa, nhưng dù không có cơm ăn thì anh cũng muốn làm tiếp, ai bảo đó là ước mơ của anh chứ, ca hát, lập ban nhạc, coi như không có tiền cũng muốn đi làm, đúng là ngu ngốc ha.”

“Rất ngu ngốc.” Cố Thành Lâm tán thành.

Hồ Tu lườm anh một cái: “Đừng nói anh, cậu thì sao? Chú Viên như hổ như sói kia tìm tới anh rồi đây này.”

“Ông đi tìm anh?” Sắc mặt Cố Thành Lâm lập tức lạnh đi.

“Chỉ cần là người xung quanh cậu, có ai mà ông chưa quấy rầy đâu?” Hồ Tu gầy tàn thuốc, “Anh hỏi cậu này, cậu nghĩ như thế nào? Tài sản của bố mẹ cậu sao cậu không muốn?”

“Ngay cả họ cũng không muốn, tôi lấy để làm gì.” Cố Thành Lâm nói, “Sau này ông còn tới đi tìm anh thì anh cứ báo cảnh sát đi.”

“Anh bị điên hay sao mà báo cảnh sát, ông nói với anh chút chuyện trong nhà cậu, nhưng mà anh không nghĩ bố cậu lại... lợi hại như vậy, tới trình độ như ông ta mà muốn giữ thân mình thôi cũng khó.” Hồ Tu thấy sắc mặt lạnh nhạt của Cố Thành Lâm, thở dài, “Thôi, đều qua rồi, nếu cậu không muốn thì thôi, sống như bây giờ cũng tốt, nếu có thể đi diễn với anh thì tốt hơn, lỡ ngày nào đó anh được ra mắt thì sao?”

“Đó cũng là một phần mười nghìn khả năng.” Cố Thành Lâm bóp tắt tàn thuốc định đi, cửa phía sau đột nhiên mở ra, Ôn Mộc còn buồn ngủ bước ra ngoài, run lên vài giây, mới nhớ ra muốn hỏi Cố Thành Lâm: “Cậu định đi làm hả?”

Cố Thành Lâm đáp một tiếng.

Hồ Tu nghe thấy động tĩnh cũng quay đầu lại, nhìn Ôn Mộc đứng ở cánh cửa đối diện, ánh mắt hết sức kỳ diệu, hẳn làm hàng xóm với Cố Thành Lâm mấy năm, chưa từng thấy ai ở lại trong phòng ngủ của anh, anh vỗ lên vai Cố Thành Lâm một cái, nhìn Ôn Mộc huyết sáo một cái: “Được lắm, anh Thành Lâm, tìm được vợ rồi à?”

16. Chương 16

Cố Thành Lâm không để ý Hồ Tu ăn nói linh tinh, đi xuống lầu, Ôn Mộc lúng túng chào hỏi hắn: “Chào anh.”

Hồ Tu nháy mắt: “Chào cậu, cậu ở cùng với Thành Lâm hả?”

“Không phải, tôi ở phòng đầu tiên.” Ôn Mộc chỉ vào phòng mình giải thích.

Hồ Tu nhìn sang, tính nhiều chuyện nổi lên: “Thế à, cậu và Thành Lâm hai người... hả?”

Ôn Mộc ngượng ngùng: “Tôi đang theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy vẫn chưa chấp nhận.”

“Còn chưa chấp nhận đã ngủ chung rồi?” Hồ Tu khiếp sợ.

“Không phải không phải, còn có Đình Đình, ba người chúng tôi cùng ngủ.”

Hồ Tu lại thất vọng một chút: “Còn dẫn theo một đứa phá đám à.”

Đứa phá đám cũng bò dậy, từ trong nhà nghe thấy tiếng Hồ Tu chạy đến gọi: “Chị Hồ Tu!”

Hồ Tu mặt lập tức tiu nghỉu: “Gọi anh!”

Ông Đình Đình trốn ở đằng sau Ôn Mộc làm mặt quỷ: “Không gọi đâu!” Hồ Tu trềnh nhóc, lại mở cửa nhà bên cạnh nhà Cổ Thành Lâm, nói với Ôn Mộc: “Sau này sẽ là hàng xóm, mong cậu chiếu cố nhiều hơn.”

Ôn Mộc gật gật đầu, giúp Cổ Thành Lâm khóa kỹ cửa, mới trở về phòng thay quần áo.

Con trai ở quán bar làm việc hơn hai mươi ngày, ba mẹ Ôn rất cục không kiểm chế được, mẹ Ôn gọi điện thoại hỏi: “Mộc Mộc, khi nào con mới được nghỉ? Mẹ đi thăm con có được không?”

Lịch làm vừa đúng được nghỉ ngày mai, Ôn Mộc nói: “Ngày mai được nghỉ đó mẹ, quán bar ồn lắm sợ mẹ không thích.”

“Vậy mẹ tới chỗ con ở có được không?”

Ôn Mộc vừa định nói được, đột nhiên nhớ ra phòng cậu thuê trong chung cư kia chẳng có đồ đạc gì, vội vàng nói: “Mẹ, phòng của con chưa dọn, hơi, hơi lộn xộn.” echkidieu2029.wordpress.com

“Sao mẹ lại ghét con lộn xộn chứ.”

“Nhưng, nhưng mà con thấy không tiện.” Ôn Mộc chột dạ, cậu rất ít khi nói dối, nếu như ba mẹ biết nơi ở hiện tại của cậu hoàn cảnh rất kém, có thể sẽ bị cưỡng chế về nhà.

“Ngại ngừng gì với mẹ chứ.”

“Đợi, đợi con dọn dẹp sạch sẽ, rồi mẹ hằng tới, được không?”

Mẹ Ôn chỉ muốn thấy con trai, có đến nhà hay không cũng không đáng kể, trước cũng nhìn thấy qua video rồi, giờ cũng không vội, vì vậy cười nói: “Vậy mẹ mời con đi ăn, ba con bận rồi, tối không được, chúng ta chụp hình cho ba con coi.”

Hẹn thời gian xong, Ôn Mộc thở phào nhẹ nhõm, Cổ Thành Lâm vừa vặn tới giục đơn, Ôn Mộc đưa ly rượu tới hỏi: “Ngày mai cậu có nghỉ không?”

“Không nghỉ.” Cổ Thành Lâm bưng khay.

“Ngày mai tớ nghỉ, định đến thành Bắc.” Ôn Mộc nói.

“Sau đó thì sao.” Cổ Thành Lâm chờ câu sau của cậu.

“Không có sau đó, tớ chỉ báo với cậu vậy thôi, hi hi.” Ôn Mộc cười khúc khích, “Tớ sợ cậu tìm tớ.”

“Tôi không tìm.”

“Ồ.” Ôn Mộc lập tức xám xịt, cảm thấy mất mát, khoe miệng Cổ Thành Lâm thoáng giương lên rồi thấp giọng nói câu: “Ngớ ngẩn.”

Cổ Thành Lâm đi rồi, Đại Lưu liếc mắt nhìn Ôn Mộc: “Em với nó thân nhau lắm à?”

“Không tính là thân, bọn em là bạn học.” Ôn Mộc không nhiều lời, dù sao Đại Lưu cũng rất ghét Cổ Thành Lâm.

Hôm sau thức dậy, Ôn Mộc đón xe đến nhà hàng đã hẹn, đây là một nhà hàng phương tây cao cấp tương đối nổi danh, khung cảnh vô cùng tao nhã, giá cả cũng không hề rẻ, giám đốc đứng chờ ở cửa, thấy Ôn Mộc xuống xe liền chạy tới đón: “Ôn phu nhân đã đến rồi.”

Ôn Mộc cười cười: “Ồ tầng trên cùng sao?”

“Không phải không phải, là vấn đề của chúng tôi, trang trí và bàn ghế ở tầng trên cùng đang thay đổi phong cách, phải phiền Ôn phu nhân và cậu dùng cơm ở đại sảnh rồi.” Giám đốc dẫn đường cho cậu.

“Không sao đâu.” Ôn Mộc nói.

Bây giờ là sáu giờ rưỡi tối, thời gian còn sớm, vẫn chưa có khách nào, đại sảnh rất trống trải, mở ra cánh cửa phòng trang trí kiểu tây, còn có sân khấu biểu diễn dương cầm, Ôn Mộc vừa nhìn là thấy ngay mẹ mình, bà mặc một bộ trang phục rất tinh trọng, quần một búi tóc rất tinh tế, ngồi tại chỗ nhẹ nhàng phất tay.

Ôn Mộc cảm ơn giám đốc, đi tới ngồi đối diện với mẹ, ánh mắt cong cong cười vui vẻ.

Diệp Du hơn bốn mươi tuổi, chăm sóc ngoại hình rất tốt, nhìn thấy Ôn Mộc trong mắt có chút đau lòng: “Cục cưng có mệt không? Gầy nhom rồi.”

Ôn Mộc lắc đầu: “Không mệt đâu ạ, cũng không gầy mà.” Vừa nói vừa giơ tay xoa bóp mặt của mình, “Có thịt.”

Diệp Du cưng chiều chỉ chỉ vào mũi cậu, đưa thực đơn tới: “Ăn gì thì con tự kêu nhé, mẹ đi gọi điện thoại một tí.”

Ôn Mộc từng tới đây rồi, chọn vài món hay ăn, rồi giao thực đơn cho người phục vụ, vừa ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, Ôn Mộc vội vàng đứng lên, người kia thoáng một cái đã đi rồi, cậu còn tưởng mình nhìn nhầm, chờ Diệp Du trở về, kể cho bà nghe những chuyện mình trải qua trong lúc đi làm.

Khoảng bảy giờ, có một người đi lên sân khấu biểu diễn dương cầm, mặc một chiếc áo sơ mi đen, cổ áo buông lơi, lộ ra xương quai xanh, da dẻ cũng không phải rất trắng, nhưng mặt mày lại cực kỳ anh tuấn, trên mái tóc ngắn hình như có phun cái gì đó, dưới ánh đèn lay động, hiện lên một vệt màu xanh dương đậm.

“Ình ỳnh” hai tiếng, tiếng đàn dương cầm dày nặng vang lên, ngay sau đó là một chuỗi âm trầm bổng liên tiếp, ca khúc nhẹ nhàng du dương, vừa thâm trầm vừa an nhàn.

Bàn tay thon dài kia Ôn Mộc từng sờ qua, khớp xương rõ ràng, có nốt chai, từng đường vân tay cậu đều nhớ rõ ràng, lúc này đôi bàn tay chạm đến phím đàn màu trắng sáng, linh động uyển chuyển, quanh quẩn màng tai, cũng ngồi như nhau, sống lưng cao ngạo cũng hoàn toàn bạo lộ, nhưng lại khác với hôm biểu diễn ở quán bar, ánh mắt sắc bén chôn sâu dưới mí mắt, theo tiếng nhạc lưu chuyển, sâu đậm như bầu trời đêm.

“Mộc Mộc?”

“Mộc Mộc?” Diệp Du gọi vài tiếng, Ôn Mộc mới phục hồi tinh thần, nhưng cậu vẫn không thu hồi ánh mắt, hỏi: “Sao thế mẹ?”

“Mẹ mới là người hỏi con làm sao đấy? Muốn học dương cầm à?”

Ôn Mộc lắc đầu một cái: “Không phải.”

Là muốn người đàn dương cầm.

Cố Thành Lâm đánh một tiếng đồng hồ, Ôn Mộc ngồi ở phía dưới, len lén nhìn anh đúng một tiếng đồng hồ, ăn cơm tối xong, Diệp Du định đưa cậu về, điện thoại lại vang lên, là chuyện ở công ty, bà không thể làm gì khác hơn là xin lỗi rồi hỏi: “Cục cưng con tự đón xe về được không?”

Ôn Mộc nói không thành vấn đề, Diệp Du đi rồi, Ôn Mộc liền ngồi tại chỗ nhìn sân khấu biểu diễn dương cầm một hồi lâu, lúc giám đốc lại đây, cậu đột nhiên nói: “Xin hỏi, người mới vừa đàn dương cầm đã về chưa?”

“Cậu nói Thành Lâm sao?”

“Ừm.” Ôn Mộc vội vàng gạt đầu.

“Cậu ấy đang ở phòng thay đồ, cần tôi gọi cậu ấy tới cho cậu không?”

“Không cần, có thể, có thể nói cho tôi biết phòng thay đồ ở đâu không?”

Giám đốc nói có thể, Ôn Mộc đứng lên nghĩ cái gì đó, cầm lấy một thứ trên bàn rồi nói: “Tôi sẽ trả tiền.” Rồi nghe theo chỉ dẫn của giám đốc vội vã chạy tới.

Cậu chạy rất nhanh, cậu biết vào tình thế như vậy, có lẽ rất bất lịch sự, nhưng cậu không chờ đợi nổi nữa, cậu rõ ràng đã nói mình thích Cố Thành Lâm rất nhiều lần, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, cậu muốn mau chóng nói cho Cố Thành Lâm biết tâm ý của mình, qua mỗi một phút, cậu lại càng thích anh hơn.

Cửa phòng thay đồ đột nhiên bị đẩy ra, Cố Thành Lâm mới vừa thay đồ xong chuẩn bị đến quán bar vào ca, nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Mộc thở hổn hển xuất hiện ở cửa.

Cố Thành Lâm giương mắt: “Trùng hợp vậy.”

“Không trùng hợp, tớ cố ý đến tìm cậu.” Ôn Mộc nhìn anh, đưa đồ trên tay tới, “Tặng cho cậu.”

Cố Thành Lâm đi tới hai bước nhận lấy, thứ Ôn Mộc đưa cho anh là một lọ hoa, đặt ở trên bàn ăn, bên trong cắm vào hai ba nhành hoa hồng champagne.

“Cảm ơn.” Cố Thành Lâm nói, “Đi không? Tôi về quán bar.”

Ôn Mộc đáp một tiếng, cùng anh đi lối đi nhân viên xuống lầu, Cố Thành Lâm cầm lọ hoa đi ở phía trước, Ôn Mộc có chút khác thường mà không nói gì, thang máy nhân viên không phải xuống thẳng đại sảnh, đến lầu ba phải đi một đoạn cầu thang, trong cầu thang tối thui, đèn LED hình như cũng không sáng.

Đi tới khúc cua, Cố Thành Lâm dừng lại vài giây, đột nhiên eo bị siết chặt, bị người đằng sau ôm lấy.

“Tớ... Tớ có thể hôn cậu không.” Ôn Mộc úp mặt vào sống lưng anh, không nghe được câu trả lời, lại hỏi, “Tớ có thể hôn cậu không.”

“Tôi từ chối thì sao.” Cố Thành Lâm dường như đang cười rất nhẹ.

“Tớ... Vậy tớ...”

“Cường hôn?” Cố Thành Lâm đẩy tay cậu ra, xoay người, trong lối đi đen kịt, nắm cầm Ôn Mộc, “Cậu cảm thấy lần này tôi sẽ để cậu thực hiện được sao?”

Ôn Mộc thấy mắt mát: “Tớ xin...” Đang định xin lỗi vì sự kích động của mình, cả người lại bị đè lên tường, không ngờ nụ hôn lại đột nhiên đến, đầu lưỡi mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, xông vào khoang miệng, linh hoạt quấn lấy lưỡi cậu, làm Ôn Mộc không kịp đáp trả, cậu chỉ có thể ôm thật chặt eo Cố Thành Lâm, ở trong bóng tối lớn mật trực tiếp đáp lại, không gian cầu thang yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng nước ướt át, lúc này Ôn Mộc rất to gan, cậu muốn nói cho Cố Thành Lâm biết, em rất thích anh, em thật sự rất muốn có anh.

Nụ hôn bá đạo cường thế của Cố Thành Lâm công thành đoạt đất, anh đùa giỡn gặm cắn môi lưỡi Ôn Mộc, mãi đến khi Ôn Mộc liên tục thở hổn hển, mới kề sát vào lỗ tai đang nóng đỏ của cậu, dùng hơi thở khàn khàn trên gheo, nói: “Tha thứ cho cậu.”

17. Chương 17

Ôn Mộc không dám hỏi Cố Thành Lâm tại sao lại hôn mình, cậu sợ Cố Thành Lâm trả lời “Tôi đang báo thù đó, dù sao lần trước cậu cũng đã cưỡng hôn tôi.”

Cậu nghĩ Cố Thành Lâm chín mươi chín phần trăm sẽ nói như vậy, cho nên cậu giữ im lặng, còn có thể cho là hai bên tình nguyện.

Khoảng cách giữa hai thành nam bắc vô cùng xa, không phải chui qua mấy cái ngõ hẻm là tới, Ôn Mộc đi theo sau Cố Thành Lâm, thứ đầu tiên nghĩ đến là: “Xa như vậy cậu tới đây thế nào?”

“Ngồi xe buýt.” Tuy rằng say xe, nhưng mà không tránh được, một ngày một lần là đủ lắm rồi.

Ôn Mộc đi nhanh mấy bước, sóng vai cùng anh: “Sau này mỗi ngày tớ dậy sớm một chút, đưa cậu đến đây nhé?”

“Xe đạp?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Ừm.”

“Biết bao nhiêu cây số không?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ôn Mộc nghĩ, đúng là xa thật, “Vậy tớ mua một chiếc xe máy chở cậu đi nhé?”

“Cậu biết lái?”

“Tớ không biết... Nhưng tớ học được mà.” Ôn Mộc suốt cả đường đi đều nghĩ cách, cúi đầu, mím lấy đôi môi mới vừa bị hôn đến đỏ bừng, nhưng qua nửa ngày, cậu không những không nghĩ ra cách nào mà khoe miệng cứ cong cong lên khó giải thích nổi. echkidieu2029.wordpress.com

Cố Thành Lâm cảm lạ hoa, liếc mắt nhìn Ôn Mộc không ngừng run rẩy, “Này” một tiếng: “Cậu làm gì vậy?”

“Không làm gì hết.” Giọng nói Ôn Mộc có chút kỳ lạ.

“Cười cái gì?” Cố Thành Lâm dừng bước lại, chặn trước người Ôn Mộc.

“Tớ chỉ là muốn cười thôi.” Ôn Mộc ngẩng đầu, đôi mắt cong cong theo sát Cố Thành Lâm, giải thích hành vi của chính mình, “Người, người tớ yêu hôn tớ, tớ còn không được cười à.” Cậu cũng cảm thấy bản thân kỳ quái, ánh mắt né tránh nhìn sang một bên, “Tớ cứ muốn cười đấy.”

“Ngốc.”

“Chỉ hơi ngốc thôi.” Ôn Mộc đồng ý.

“Còn mắng tôi?” Cố Thành Lâm nhìn xuống cậu.

“Tớ...” Ôn Mộc bị anh chặn lời, ngẩn ra nhớ tới cuộc đối thoại quen thuộc: “Tớ không mắng cậu, là cậu không nói đạo lý.”

Cố Thành Lâm không giải vây cho mình, đi tới trạm xe buýt nói với Ôn Mộc: “Cậu về đi.” Rồi đặt lọ hoa lên đỉnh đầu Ôn Mộc, đợi cậu lấy xuống, mới buông tay ra, “Giúp tôi mang về.”

Thời gian còn sớm, Ôn Mộc ôm lọ hoa “mua” được từ nhà hàng Tây, lên xe buýt về thành Nam, chuyến xe này nhiều người, mặc dù đã chín giờ tối, vẫn không có chỗ ngồi, Ôn Mộc sợ lọ hoa mình tặng Cố Thành Lâm bị ép hư nên giờ lên cao, qua mười mấy trạm mới tìm được một chỗ ngồi, cậu biết Cố Thành Lâm ưu tú, lại không ngờ anh ưu tú như vậy, Ôn Mộc cảm thấy mình chẳng có ưu điểm gì, so với Cố Thành Lâm, hình như cậu chẳng có gì để so được.

Về đến nhà, Ông Đinh Đinh đã ngủ rồi, hai ngày nay có đứa nhóc này ở bên cạnh, xóa tan đi nỗi sợ ma, cộng thêm cái hôn tối nay, Ôn Mộc mở đèn cũng không cảm thấy sợ nữa, cậu lấy điện thoại ra, muốn tìm một phương tiện giao thông thích hợp, ngoại trừ xe đạp thì là xe điện hoặc xe máy, còn có xe ba bánh cho người già, nào Ôn Mộc bị lấp bởi hình ảnh mình chạy xe ba bánh chở theo Cố Thành Lâm, nằm úp sấp ở trên gối cười ra tiếng, cậu cảm thấy Cố Thành Lâm có thể sẽ ngồi, Cố Thành Lâm cũng không để ý người khác nhìn anh thế nào đâu.

Đang nghiên cứu chăm chú, đột nhiên truyền đến hai tiếng tiếng gõ cửa, Ôn Mộc liếc nhìn thời gian, mười một giờ đêm rồi, cậu đi tới cửa khẽ hỏi: “Ai vậy?”

“Anh đây, Hồ Tu.”

Ôn Mộc bình tĩnh lại, mở cửa phòng hỏi: “Có chuyện gì không?”

Trong tay Hồ Tu mang theo bữa khuya, nhếch miệng cười với Ôn Mộc: “Ăn không?”

“Tôi ăn cơm tối rồi.” Ôn Mộc nói.

“Đây là bữa khuya mà! Đừng khách khí, xuống lầu đi.” Hồ Tu vô cùng nhiệt tình.

Ôn Mộc không cự tuyệt được, chỉ có thể đi theo, giữa sân có một bàn đá nhỏ, hai chiếc ghế gỗ, Hồ Tu trải một tờ báo lên bàn, rồi đưa một tờ cho Ôn Mộc lót lên ghế ngồi.

“Cậu tên Ôn Mộc phải không.” Hồ Tu đưa cậu một lon bia.

“Ừm.” echkidieu2029.wordpress.com

“Đẹp trai đấy.” Hồ Tu hôm nay buộc tóc đuôi ngựa, híp mắt cười, ra vẻ “tôi có chuyện cần đến vẻ mặt của cậu”.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Ôn Mộc vô cùng dứt khoát không nhận lời khen này, trực tiếp hỏi.

“Anh thích người thẳng thắn như cậu.” Hồ Tu nhấp một hớp bia, “Cậu... giúp anh thổi chút gió bên gối nhé?” (*)

(*) thổi gió bên gối: Người ta thường ví lời nỉ non của vợ bên tai chồng là thổi gió bên gối. Tuy chỉ là một trận gió nhỏ nhưng lại có sức công phá rất lớn, có tính quyết định thành bại rất cao trong một số sự việc. (Theo lời giải thích của truyện Hoàng Cung Ký Sự)

“Gió, gió gì?” Bia trên tay Ôn Mộc thiếu chút nữa rơi xuống đất, lỗ tai đỏ chót.

“Cậu giúp anh nói chuyện với Thành Lâm, khuyên cậu ta gia nhập ban nhạc của anh, anh về đây ở là chuẩn bị liệu chết với cậu ta đấy, thật, Thành Lâm không giúp anh, anh phải đi tìm việc làm.” Hồ Tu không cợt nhả nữa, hỏi cậu, “Cậu từng có mơ ước gì không?”

Cố Thành Lâm có tính không? Ôn Mộc sẽ không ngại ngần mà nói ra đâu.

“Ài, cậu còn nhỏ, không biết tại sao anh lại chấp nhất như vậy đâu, vì đây là phương hướng cuộc đời của anh, nếu anh không đi con đường này thì anh cũng không biết phải sống thế nào, anh rất cần Thành Lâm giúp anh một tay.”

Ôn Mộc cảm thấy Hồ Tu đánh giá cao cậu quá, có chút khó khăn: “Tôi không giúp được anh đâu, Cố Thành Lâm, anh ấy có suy nghĩ của riêng mình, tôi có là cái gì đâu, tôi với anh ấy cũng không có quan hệ thân mật, coi như là vậy...”

Hồ Tu biết chứ, tìm Ôn Mộc chỉ là thử vận may, chủ yếu vẫn là nửa đêm rảnh rỗi đến phát chán, muốn tìm người nói chuyện phiếm, vì vậy đổi đề tài: “Cậu cảm thấy Cố Thành Lâm thế nào?”

“Cực kỳ tốt.” Ôn Mộc không do dự.

“Ha ha, cũng tạm, cái thằng này á, phân biệt được tốt xấu, nếu như cậu thật lòng với nó, nó cũng sẽ thật lòng với cậu, nếu cậu thích nó thật, nó cũng nhìn ra được, cho nên tuyệt đối đừng có tự ti.”

Ôn Mộc cảm kích liếc hần một cái, nói tiếng: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, ài.” Hồ Tu thở dài, “Thật ra anh biết nguyên nhân cậu ta không muốn gia nhập ban nhạc, cảm thấy cứ phải chạy khắp nơi, nó không thích cuộc sống phiêu bạt, cậu đừng nhìn nó lúc thường không sợ trời không sợ đất, thật ra tâm lý rất không vững vàng, nó sợ Ông Thư Quốc ngày nào đó bệnh chết, sợ Ông Đình Đình không thể bình an lớn lên, Ông Thư Quốc có một tấm thẻ, học phí của Ông Đình Đình hình như đều tích góp đến lúc tốt nghiệp đại học rồi, nó đến thành phố A cũng không kiên định, mà Ông Thư Quốc già rồi, nó không dẫn theo được, chỉ có thể nhân lúc nghỉ hè kiếm nhiều tiền một chút, mời người chăm sóc.”

Ngón tay Ôn Mộc vuốt nhẹ lên chai bia vài giây: “Giữa ông với Cố Thành Lâm...”

“Bọn họ đó à.” Hồ Tu suy nghĩ một chút mới nói, “Bố mẹ Cố Thành Lâm xảy ra tai nạn xe cộ mà chết, con trai con dâu của Ông Thư Quốc cũng chết trong vụ đó, trách nhiệm song phương đều có, kết quả mới mười hai tuổi Cố Thành Lâm chạy đến bồi thường, ông nghĩ thông suốt, không giận chó đánh mèo một đứa nhỏ,

nhưng Cố Thành Lâm quá kiên quyết, giống như khi đó nó không làm chút chuyện sẽ sống không nổi, có rất nhiều lần là thật sống không nổi nữa, làm sao để cố gắng vượt qua, đều dựa cả vào bản thân mình.”

“Còn có Ông Đình Đình, bị cha mẹ cận bã cũng ở trong khu này vứt bỏ, không có liên hệ máu mủ gì với ông cả, ba người bọn họ xem như là sống nương tựa lẫn nhau.”

Hồ Tu thấy Ôn Mộc cúi đầu, cầm lấy xương thịt nướng cắn một cái: “Nó trước đây ngoại trừ hai ông cháu kia thì chẳng chấp nhận ai cả, sau đó tiếp nhận thêm một anh em mặt dày mày dạn là anh đây, còn có quản lý Trần ở quán bar, ông từng là tài xế cho nhà Thành Lâm, đối xử với Thành Lâm rất tốt, nhiều năm qua, hàng xóm láng giềng cũng đã nói chuyện với nó rồi, cậu thích nó thì mạnh dạn một chút, anh cảm thấy nó có ý với cậu, nhưng trong lòng nó chắc chắn cũng không có cảm giác an toàn.”

Hồ Tu nói rất bình thản, trong lòng Ôn Mộc vẫn thấy man mác đau buồn, cậu không có cách nào để cảm nhận dĩ vãng của Cố Thành Lâm, chỉ hy vọng với tình yêu của mình, có thể khóa lấp một vài lỗ thủng trong lòng anh.

Sáng sớm tám giờ, Ôn Mộc đã tỉnh rồi, cậu chuẩn bị đổi mới phương tiện đi lại của hai người.

Vừa đi vào ngõ, liền nghe thấy góc đường “uỳnh uỳnh” vài tiếng, Ôn Mộc vội vàng nhích sang bên cạnh, chuẩn bị nhường đường.

Trước mặt chính là một chiếc xe mô tô màu đen, không lướt qua để lại một làn khói trắng, mà dừng lại bên người Ôn Mộc.

Người trên xe cúi chân dài chống dưới đất, hai tay lấy mũ bảo hiểm xuống, phía trên cái mũ nhỏ hẹp là bầu trời xanh thẳm, mặt trời chiếu lên mái tóc ngắn từ từ lộ ra, xanh đen hòa quyện với nhau.

Cố Thành Lâm nhíu mày nhìn Ôn Mộc, không lên tiếng.

“Xe của cậu sao?” Ôn Mộc kinh ngạc hỏi.

“Ừm.”

“Cậu biết lái?”

“Đương nhiên.” Cố Thành Lâm cầm mũ bảo hiểm hỏi ngược lại, “Cậu muốn học à?”

Ôn Mộc vội vàng gật đầu.

“Sao lại muốn học?” Cố Thành Lâm biết rõ còn hỏi.

“Học xong sẽ chở cậu đi làm.” Ôn Mộc nghiêm túc nói.

Cố Thành Lâm rất hài lòng với câu trả lời này, ném cho cậu một cái mũ khác: “Trước tiên dạy cậu một tiếng đồng hồ.”

“Được!” Ôn Mộc đội nón lên, ngồi vào phía sau, yên sau hơi nghiêng về phía trước, Ôn Mộc ổn định chỗ ngồi, nghĩ một hồi, lại hỏi, “Có thể ôm eo không?”

“Cậu muốn ngã xuống à?”

Ôn Mộc đột nhiên lắc đầu: “Không muốn.”

“Không muốn còn hỏi?” Cố Thành Lâm cảm thấy cậu hỏi câu này ngớ ngẩn thật.

Ôn Mộc nhếch môi cười, cánh tay vòng qua hông anh, cảm giác giống như tối hôm qua, rất cứng cáp, đường nét rõ ràng.

Xe gắn máy chạy ra khỏi con hẻm, tiếng nổ máy cũng không dễ nghe, rẽ vào một con đường rậm rạp cây cối thưa dân, rồi lại chạy thẳng, Ôn Mộc cũng không biết Cố Thành Lâm đi đâu, nhưng dù là nơi nào, cậu cũng bằng lòng đi theo, xa là chân trời góc biển, gần chính là ngay tại đây.

“Cố Thành Lâm!” Ôn Mộc nằm úp sấp lên người anh, lớn tiếng nói bên tai anh.

“Nói.”

“Hình như hôm nay tớ lại thích cậu hơn rồi!”

Cố Thành Lâm vẫn nhìn thẳng phía trước, nghe cậu nói xong, đáp một tiếng: “Biết rồi.”

18. Chương 18

Ôn Mộc nghĩ rất hay, cậu từng học lái xe bốn bánh rồi, kiểu gì cũng có thể học được cách chạy xe hai bánh thôi, học xong rồi cậu sẽ chở Cố Thành Lâm qua lại nội thành nam bắc, không sợ mưa gió không sợ nắng nóng, nghĩ như vậy cũng thấy một chút lãng mạn rồi.

Nhưng kiểu xe máy hạng nặng này, đối với cậu mà nói quả thật có hơi khó, mỗi ngày học một tiếng, học ba ngày, cũng chưa học xong, xe đạp cậu mua bị bỏ ở trong sân, phơi nắng phơi gió cả ngày không người hỏi thăm.

Thời gian trôi qua, cũng là ba ngày sau, Cố Thành Lâm nhìn ánh mắt cậu, có chút ghét bỏ.

Đến một con đường không có xe cộ lui tới, rất thích hợp luyện tập, Cố Thành Lâm dựa vào cái cây khô ven đường, nhìn Ôn Mộc đẩy đầu máy công kênh bước đi khó khăn.

Nặng quá đi, Ôn Mộc muốn cầu cứu, Cố Thành Lâm ngậm cọng cỏ, thờ ơ lạnh nhạt. Cậu chủ yếu là không giữ cân bằng được, cẩn thận chạy hai vòng, miễn cưỡng có thể đi thẳng, mà mỗi lần muốn quẹo thì phải nhảy xuống đất, Cố Thành Lâm không nhìn nổi, đi tới nhắc chân lên ngồi phía sau, ôm eo Ôn Mộc, giúp cậu điều chỉnh tư thế: “Ngồi thẳng lên.”

Ôn Mộc vội vàng giữ người thẳng tắp, lúc này cũng không sợ ngã, lúc Cố Thành Lâm nghiêm túc dạy học thì đúng là nghiêm túc thật.

“Cậu giả bộ cái gì?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Không có giả bộ mà.” Ôn Mộc giả bộ thật, Cố Thành Lâm không đỡ cậu, cậu chỉ sợ ngã sắp xuống.

“Còn mạnh miệng?”

Ôn Mộc mím môi không nói lời nào.

“Cậu ngực thế này sao thi đấu đại học A được vậy?” Người Cố Thành Lâm nghiêng về phía trước, ôm cậu vào trong ngực, giúp cậu quay đầu xe.

“Là vì cậu đó.” Hai người ngực anh dán vào lưng cậu rất sát nhau, Ôn Mộc nhỏ giọng nói xong có chút ngượng ngùng, những lời Hồ Tu nói cậu ghi nhớ ở trong lòng, bảo cậu phải mạnh dạn một chút.

“Tôi là tài liệu ôn tập môn gì vậy?” Cố Thành Lâm đỡ chân nhưng không xuống, “Cậu chở tôi hai vòng nữa.”

“Hay là cậu xuống trước đi, tớ sợ làm cậu ngã.” Ôn Mộc vội vàng nói.

“Cậu sợ tôi ngã thì chạy cho cẩn thận.”

“Nhưng mà...” Ôn Mộc do dự quay đầu lại.

Thái độ Cố Thành Lâm rất cứng rắn, xoay đầu cậu trở lại: “Nhìn phía trước, chạy không tốt tôi ném cậu xuống đất.”

Đây là uy hiếp trắng trợn, Ôn Mộc khẳng định.

Nhưng khỏi phải nói, câu này rất hữu hiệu, có Cố Thành Lâm ở phía sau, Ôn Mộc tập trung toàn bộ lực chú ý, ngồi thẳng lưng, bình ổn lái hai vòng, sau khi quay đầu xe được, chính cậu cũng cảm thấy khiếp sợ: “Tớ làm được rồi!” echkidieu2029.wordpress.com

Cố Thành Lâm gạt đầu, từ trên xe bước xuống, đứng ở giữa đường: “Cậu tự chạy thử xem.”

Mấy thứ xe cộ này, dù là mấy cái bánh xe đi nữa, chỉ cần nắm được những điểm cơ bản cốt yếu, rồi dựa vào độ thuần thực, Ôn Mộc thả lỏng một chút, cũng thuận lợi hơn nhiều, cậu hơi đắc ý, lúc chỉ còn cách Cổ Thành Lâm mấy mét thì chợt buông một tay ra, vẫy tay cười, sắc mặt lạnh nhạt của Cổ Thành Lâm đột nhiên biến đổi, nhú mày, sải bước chạy về phía cậu, Ôn Mộc còn đang nghi ngờ, thì thân xe nặng nề đột nhiên nghiêng ngả, cậu không kịp cầm tay lái trả về vị trí cân bằng, “ầm” một tiếng, cả người lẫn xe đều ngã xuống.

May mà tốc độ xe không nhanh, may mà Cổ Thành Lâm đứng lúc chạy tới kéo cậu ra, đầu óc Ôn Mộc mơ màng, sau khi thoát khỏi cảnh bị xe đè thì đầu gối chấm đất, đau đến nổi sắc mặt cậu trắng bệch, Cổ Thành Lâm kéo ống quần cậu lên kiểm tra, bị thương không nặng, chỉ trầy da.

Ôn Mộc ba ngày qua đây là lần đầu tiên bị ngã sấp xuống, hai ngày trước Cổ Thành Lâm đứng cách cậu vị trí không xa, thấy cậu bất ổn sẽ chạy ra đỡ ngay, nhưng hôm nay cậu quá đắc ý quá vênh váo, lái hai tay còn bất ổn mà còn muốn lái một tay, ngẫu nhiên chẳng thấy chỉ thấy đáng đời.

“Không học nữa.” Giọng Cổ Thành Lâm thấp xuống tám độ, sau khi dựng xe lên, liền ôm ngang Ôn Mộc lên chỗ ngồi phía sau.

Ôn Mộc lúc này chẳng có tâm tư nào để ý Cổ Thành Lâm ôm cậu ra sao, ngồi ở phía sau tay chân luống cuống, cậu cảm thấy rất rõ ràng, Cổ Thành Lâm mất hứng rồi.

“Là do tớ khờ khạo.” Ôn Mộc gãi gãi lỗ tai chủ động nhận sai, “Nhưng mà hình như tớ biết chạy rồi, luyện nhiều một chút thì...”

“Tôi nói không học nữa.” Giọng Cổ Thành Lâm không lắng nhàng, không nghi ngờ gì nữa.

“Ồ...” Ôn Mộc không nói thêm nữa, ôm eo anh, ngón tay lặng lẽ cọ cọ.

Lúc về, Cổ Thành Lâm tiện đường mua thuốc, rồi bế Ôn Mộc đến phòng của mình, sắc mặt lạnh đến mức có thể dọa được mười nhóc Ông Đình Đình, nhưng động tác trên tay lại rất dịu dàng, Ôn Mộc nửa ngày không dám lên tiếng, chờ Cổ Thành Lâm giúp cậu bôi thuốc xong, dựa vào học tử cũ kỹ đốt một điếu thuốc, mới ngửa đầu hỏi: “Cậu giận hả?”

Bây giờ bất thường quá, bình thường ở trong tình huống này Cổ Thành Lâm đã mắng cậu ngu ngốc rồi, chẳng lẽ là giận cậu làm ngã xe? Hay là... Ôn Mộc không nghĩ tiếp nữa, cậu nháy mắt mấy cái lại hỏi: “Sao cậu giận thế?”

Cổ Thành Lâm không lên tiếng, xuyên thấu qua lớp khói nhàn nhạt, không chớp mắt mà nhìn Ôn Mộc.

Ôn Mộc mãi mãi không thể chống đỡ được ánh mắt của Cổ Thành Lâm, né tránh ánh mắt định hòa hoãn bầu không khí, trên đầu gối còn rắc thuốc bột, không che đậy, vết thương thông khí có thể nhanh khỏi hơn, ngồi ở trên giường chân sau uốn gối, ho nhẹ một tiếng đùa giỡn: “Có phải cậu xót xe không? Tớ cảm thấy, tuy rằng xe cũng ngã sấp xuống, nhưng nó là vật vô tri mà, tróc sơn thì phun sơn lại, nếu cậu đau lòng chỉ bằng xót tớ này, tớ còn biết đau, tróc da cũng không thay da được, còn bị kết vảy, sơ ý một chút có thể để lại sẹo, muốn xóa sẹo, cũng khá phức tạp, có khi còn phải ra nước ngoài phẫu thuật...”

“Cậu còn biết kết vảy để lại sẹo?” Cổ Thành Lâm cũng không biết cơn giận của mình từ đâu ra, lúc nhìn thấy Ôn Mộc té xuống, trong mắt anh liền hoảng lên, anh nghĩ, anh xong đời rồi.

“Biết chứ.” Ôn Mộc hai tay đầu hàng.

“Biết mà còn buông tay? Trong đầu cậu suốt ngày nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ đến cậu đó.” Thấy Cổ Thành Lâm mở miệng nói chuyện, Ôn Mộc thả lỏng một chút, liền nhanh chóng cười bổ sung, “Trong đầu chỉ toàn là cậu.”

“Gần đây gan cậu to nhỉ.” Cổ Thành Lâm tiện tay gảy tàn thuốc vào cái gạt tàn trên bàn, đi tới bên giường, cúi đầu nhìn vết thương, xác định không quá đáng lo mới nói, “Ngủ đi.”

“Ngủ ở nhà cậu?” Ôn Mộc mong đợi.

“Vậy tôi đưa cậu về nhé?” Cổ Thành Lâm nhìn như đang dò hỏi cậu thật vậy.

Ôn Mộc nhanh chóng lắc đầu, nằm thẳng tắp ở trên giường, sợ Cố Thành Lâm không có chỗ ngủ, còn cọ cọ sang bên kia.

Chiếc giường nhỏ hẹp không có Ông Đình Đình, hai người song song nằm cũng vẫn còn chật, không ai nói chuyện, nên tiếng quạt máy rất lớn, Ôn Mộc liếc mắt, nhìn từ đôi mắt đang nhắm lại của Cố Thành Lâm sang đến đôi môi anh, lại từ đôi môi sang đến sống mũi cao vút, bàn tay nắm hồ, do dự vài giây, nắm lấy góc áo Cố Thành Lâm, khẽ hỏi: “Cậu đang ngủ hả?”

Cố Thành Lâm giật giật mí mắt.

“Hôm nay cậu tức giận như vậy...” Chiếc áo thun phẳng phiu bị nắm lại thành một túm, không biết lúc buông ra có để lại vết nhăn không, “Không phải là bởi vì xót xe phải không?”

Im lặng một lúc lâu, Ôn Mộc câu tiếp theo mới theo tiếng “vù vù” của cánh quạt nói ra khỏi miệng: “Cậu có phải là đau lòng cho tớ không Cố Thành Lâm...”

Không có câu trả lời.

Ôn Mộc buông lỏng tay, cậu biết không có khả năng lắm, làm đủ chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng vẫn có chút mất mát, vừa định buông tay, đột nhiên nghe người ở bên cạnh biếng nhác “Ừ” một tiếng.

Ôn Mộc lập tức kích động đứng dậy, đôi mắt đen long lánh: “Cậu đau lòng vì tớ thiệt hả?! A a a...” Một lúc vui vẻ liền quên mất trên gối có thương tích, lúc này lại ngã xuống giường, đau đến toét miệng, ngồi xuống.

Cố Thành Lâm mở mắt ra, lấy tay chụp lên tóc Ôn Mộc: Ngốc quá đi.

19. Chương 19

Hai người ngủ thẳng đến buổi chiều, trên đùi Ôn Mộc đã kết một lớp vảy mỏng, cậu cảm thấy cũng không đau lắm, vì vậy đi thay đồ, cùng Cố Thành Lâm đi làm, Cố Thành Lâm liếc mắt tới cái chân của cậu, không nói gì.

Ôn Mộc ngồi lên xe, hỏi câu hỏi mà mấy ngày nay vẫn mãi nghĩ không ra: “Có xe sao trước giờ cậu không chạy?”

“Không muốn chạy.” Cố Thành Lâm trả lời ngắn gọn.

Nếu không muốn chạy, vậy thì không chạy, Ôn Mộc nghĩ, anh không thích phương tiện giao thông nào, chắc là có liên quan đến ba mẹ.

Xuyên qua bao nhiêu ngõ hẻm, Cố Thành Lâm dẫn Ôn Mộc tới quán bar, quản lý Trần vừa vặn đến phòng thay đồ kiểm tra vệ sinh, nhìn thấy Cố Thành Lâm sưng sốt một chút, hỏi hắn: “Sao tối sớm thế? Bên kia được nghỉ à?”

“Không nghỉ, chờ người ta tới.” Cố Thành Lâm dương dương tự đắc.

Quản lý Trần lúc này mới chú ý tới Ôn Mộc đang ngồi trên ghế liền sững sờ, hắn không hiểu hai người này sao lại đi chung với nhau, vội vàng khách khí cười cười, vỗ tay với Cố Thành Lâm: “Con tới đây một chút, giúp chú khiêng đồ.”

Vào lại quán bar, quản lý Trần lại chẳng có đồ gì để khiêng, hắn chỉ kiểm có gọi Cố Thành Lâm ra, nhíu mày hỏi: “Sao con lại đi chung với cậu Ôn?”

“Có vấn đề gì sao?” Ngón tay thon dài của Cố Thành Lâm sờ sờ đầu, vuốt tóc ra sau, thật ra cũng không dài, nhưng anh vẫn muốn đi cắt.

“Cái gì mà có vấn đề gì sao, cậu ta là cháu trai của ông chủ Ôn đấy, hai đứa, hai đứa bây giờ cũng không phải cùng một kiểu người, không hợp tiếp xúc với nhau đâu.” Quản lý Trần rất muốn bện tâm thay Cố

Thành Lâm, cẩn thận quá mức, hấn sợ Cổ Thành Lâm ngày nào đó đắc tội Ôn Mộc, lúc đó lại bị Ôn Minh đuổi việc, hấn cũng không có cách nào giữ lại.

Cổ Thành Lâm biết rõ con người của quản lý Trần, không giải thích thêm, đi ra từ cửa trước, rồi nói một câu: “Chân Ôn Mộc bị thương, trong thời gian làm việc ở chỗ chú đó.”

Mấy phút sau, Ôn Mộc đã thay đồ xong thì bị bắt cởi ra, quản lý Trần hoảng loạn muốn đưa cậu về nhà, tự mình gọi xe, tự mình tiến lên xe, Ôn Mộc dở khóc dở cười, không biết còn tưởng rằng vết thương của cậu nặng lắm, quản lý Trần lạm dụng chức quyền phê Ôn Mộc nghỉ hai ngày: “Khỏi rồi hẵng về làm.”
echkidieu2029.wordpress.com

Cháu trai của ông chủ nếu như xảy ra chuyện gì trong lúc làm ở đây, hấn gánh không nổi, Ôn Mộc cũng không muốn tạo thêm gánh nặng cho quản lý Trần, chẳng qua là cảm thấy lần trải nghiệm cuộc sống này của mình khá thoải mái, đi làm gần một tháng, vô duyên vô cớ nghỉ nhiều hơn người khác ba, bốn ngày rồi.

Trở lại khu nhà chung cũng mới chừng bảy giờ tối, trong sân vẫn còn náo nhiệt, Ông Đinh Đinh vây quanh xe lăn của Ông Thư Quốc đùa giỡn, Ôn Mộc chào hỏi với hai người, thấy bên cạnh Ông Thư Quốc có một cô bé buộc tóc hai sừng, Ông Đinh Đinh nhào tới gọi cậu: “Anh Ôn Mộc!”

Cô bé bỗng nhiên ngẩng đầu, tròn xoe mắt nhìn, còn cổ gồng trờng thật to.

Ôn Mộc nhìn xung quanh, xác định là đang trờng mình.

Ông Đinh Đinh kéo Ôn Mộc tới giới thiệu với nhỏ: “Đây là anh Ôn Mộc của tớ đó!”

Cô bé “Hừ” một tiếng, lạnh lạnh nói: “Cũng không có gì đặc biệt.”

Ôn Mộc mơ hồ, không biết mình đã làm gì đắc tội với một cô bé mới gặp lần đầu, vừa đúng lúc Hồ Tu đi xuống lầu, đi tới phía sau cô bé ném cái áo khoác lên người nhỏ, giới thiệu cho Ôn Mộc: “Em gái anh, Dao Dao.”

Cô bé miễn cưỡng mặc áo vào, đứng lên trờng Ôn Mộc một phút, khắp khễnh leo lên lầu.

Hồ Tu và Dao Dao là anh em ruột chênh lệch hai mươi tuổi, bởi vì mẹ hai người lớn tuổi rồi mới sinh Dao Dao nên chân phải của cô bé bị thọt dị tật, bác sĩ nói có cơ hội làm thẳng lại, nhưng phải mất rất nhiều thời gian, công sức và tiền bạc, cha mẹ cảm thấy không quá đáng lo, nhưng tiền kiếm được của Hồ Tu mấy năm nay đều muốn giữ lại cho em gái trị chân, tuy rằng hấn cũng không kiếm được nhiều, nhưng có còn hơn không.

“Hình như nó ghét tôi thì phải.” Ôn Mộc lúng túng, Ông Đinh Đinh cả ngày dính lấy cậu, cậu còn tưởng rằng mình thu hút con nít lắm chứ.

“Ha ha, ” Hồ Tu cười rộ lên, “Bởi vì nó thích Thành Lâm mà, cậu không phải là tình địch của nó sao.”

“Hả?”

“Anh nói với nó Thành Lâm có vợ rồi, nó nhất định cứ muốn đến xem thử.”

Ôn Mộc không ngờ rằng, tình địch đầu tiên trong cuộc đời mình lại là một cô bé năm tuổi, cậu vốn không để trong lòng, nhưng sáng sớm hôm sau liền được người ta khiêu chiến.

Chừng mười giờ có người gõ cửa, Ôn Mộc tưởng Ông Đinh Đinh, mở cửa phòng, lại nhìn thấy Hồ Dao Dao buộc tóc hai sừng.

“Em không cảm thấy anh giỏi lắm.” Hồ Dao Dao đi thẳng vào vấn đề, “Anh có tài nghệ gì không?”

Ôn Mộc nhớ lại cô bé tình địch này, vì muốn phối hợp với nhỏ nói chuyện nên ngồi xổm người xuống, cậu ngẩng lại, ngoại trừ violông học được nửa vời thì không có gì đáng nói, thành thật trả lời: “Không có.”

Hồ Dao Dao như là hòa nhau một trận, đôi mắt sáng lên: “Vậy anh biết hát không?”

“Không biết.” Ngũ âm Ôn Mộc không chính xác lắm.

“Em biết.” Hồ Dao Dao nhưng là em gái ruột của ca sĩ đó, ca hát cực kỳ hay, “Anh Thành Lâm còn từng đệm nhạc cho em.” Hồ Dao Dao khoe khoang, rồi cẩn thận hỏi, “Anh biết khiêu vũ không?”

“Cũng không biết.” Ôn Mộc quần bách, nếu như khiêu vũ xã giao cũng tính thì miễn cưỡng cũng có thể nhảy được một bài nhịp 4/8 đơn giản.

Hồ Dao Dao càng cao hứng: “Em biết! Em muốn khiêu chiến với anh!”

Ôn Mộc bị khí thế của nhỏ chấn động đến mức nháy mắt mấy cái.

“Buổi tối chúng ta biểu diễn tài nghệ, anh Thành Lâm thích màn biểu diễn của ai thì người đó có thể hẹn hò với anh Thành Lâm.”

Khí thế hùng hục của nhỏ rất đáng yêu khiến Ôn Mộc buồn cười, nhưng cậu nhần nhịn không tổn thương lòng tự trọng của nhỏ, mím môi rất nghiêm túc hỏi: “Muốn so tài gì đây?”

“Ca hát khiêu vũ đều được.” Hồ Dao Dao hạ chiến thư, mắt tự nhiên chạy về phòng, trước khi đóng cửa còn làm mặt quỷ.

Ôn Mộc cười rộ lên, vừa vặn nhìn thấy Cố Thành Lâm đang đi lên lầu, lời của trẻ nhỏ không chấp, cũng không biết Cố Thành Lâm có nghe hay không, nhưng mà coi như là nghe thì Cố Thành Lâm cũng phải đi làm, dù không đi làm, cũng sẽ không tham gia trận quyết đấu ấu trĩ này, vì vậy Ôn Mộc không để ở trong lòng, hỏi anh: “Ăn sáng chưa?”

Cố Thành Lâm nói: “Chưa ăn.”

“Có muốn cùng ăn sáng không?” Ôn Mộc mời nhiệt tình.

Cố Thành Lâm đồng ý, hai người rửa mặt xong lại cùng nhau xuống lầu, Ôn Mộc ở trong sân không thấy xe Cố Thành Lâm, quét mắt một vòng, phát hiện đã bị vứt bỏ trong nhà xe tồi tàn, một chiếc xe moto hầm hố cứ như vậy mà bị phủ bụi.

Chưa gì đã vào tháng bảy, mặt trời chói chang sau giờ trưa có thể nướng cháy da người, đã đến ba, bốn giờ mà vẫn còn nóng không muốn ra đường, trạm xe buýt cũng không đông lắm, Cố Thành Lâm đi tới, phát hiện đằng sau biển quảng cáo có một người đang đứng, cầm trong tay một bình nước khoáng, còn mua cả miếng dán chống say xe.

Là Ôn Mộc.

“Cậu đi đâu?” Cố Thành Lâm hỏi cậu.

“Đưa cậu đi làm.” Ôn Mộc đưa nước cho anh, cười nói, “Tớ đã nói là sẽ đưa cậu đi làm rồi mà.”

Ánh nắng buổi chiều vẫn còn chói mắt, chiếu lên Cố Thành Lâm đến ngẩn người.

Xe bus chậm rãi dừng lại, có nhiều chỗ ngồi trống, Ôn Mộc chạy lên trước, tìm hai chỗ ngồi cạnh nhau, chờ Cố Thành Lâm tới mới cùng ngồi xuống, dọc theo đường đi lảo đảo, Cố Thành Lâm nhắm mắt lại dựa vào trên ghế, cảm giác quen thuộc lại cuộn cuộn trong dạ dày, đầu óc cũng say say, tưởng ngủ một chút sẽ không sao, nhưng đoạn đường rất xấu, cửa sổ thì rung rung, đầu càng đau hơn, anh nhíu mày rất chặt, đột nhiên cảm giác một bàn tay mơn trớn gò má mình, để anh thả lỏng một chút, rồi đẩy đầu anh nằm lên bờ vai chẳng hề to rộng của mình.

“Như vậy có dễ chịu hơn chút nào không?” Ôn Mộc nhỏ giọng hỏi anh.

Có...

Qua hồi lâu, Cố Thành Lâm mới đáp một tiếng, anh lại hỏi: “Sao cậu lại thích tôi?”

Ôn Mộc đang nhìn ngoài cửa sổ, bóng cây lay động: “Không phải cậu đã hỏi tớ câu này rồi sao?”

“Không được hỏi lại à?”

“Được.” Chỉ có một chữ, nhưng nói rất lâu, Ôn Mộc cúi đầu xuống, thấy Cố Thành Lâm giãn lòng mày ra, nín cười nói, “Bởi vì cậu rất tốt, chỗ nào cũng tốt, tớ thích cậu, tớ càng ngày càng thích cậu.”

Cậu nghĩ, Cố Thành Lâm nếu như không có cảm giác an toàn, vậy cậu sẽ bộc lộ tất cả tình cảm của mình, mỗi ngày sẽ nói cho anh nghe, để anh yên tâm.

Cố Thành Lâm giương giương khóe môi, cũng không rõ ràng, lại hỏi: “Buổi tối cậu biểu diễn cái gì?”

“Biểu diễn?” Ôn Mộc không rõ.

Cố Thành Lâm nhắc nhở cậu: “Màn biểu diễn để tôi chọn cậu đó.”

20. Chương 20

Nói đến biểu diễn tài nghệ, có thể phải lục lại thời gian lúc Ôn Mộc học tiểu học, đó là ngày quốc tế thiếu nhi, ở hội trường của trường học, cái trần dính một nốt đỏ, đọc diễn cảm thơ ca.

Ôn Mộc tiễn Cố Thành Lâm đến nhà hàng kiểu Tây, nghe Cố Thành Lâm gọi cho quản lý Trần để đổi ca, rồi nói với cậu, buổi tối khoảng chín giờ là có thể về đến nhà, anh sẽ đón xe về.

Thời gian hơi gấp gáp, Ôn Mộc đưa miếng dán chống sau cho Cố Thành Lâm, trên đường trở về nghĩ xem có thể biểu diễn cái gì, hay là về lấy violông? Nhưng đã rất lâu rồi cậu không đụng vào, không biết có thể kéo hết một ca khúc hoàn chỉnh hay không.

Lúc Hồ Dao Dao khiêu chiến với Ôn Mộc, cậu không để trong lòng, lúc này Cố Thành Lâm đột nhiên nhắc tới, cậu có chút không ứng phó kịp, Ôn Mộc về mặt như đưa đám, nghĩ thầm: Mình đúng là chẳng có tài nghệ gì.

Ôn Mộc suy nghĩ suốt đường đi, mới vừa vào sân liền thấy Ông Đình Đình chạy tới, Ông Đình Đình cảm thấy anh Ôn Mộc của nhóc đang ỉ ỉ, giơ hai tay, Ôn Mộc ôm nhóc, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa ăn, ông nói anh Ôn Mộc hôm nay được nghỉ, phải đợi anh về ăn cùng.”

Ôn Mộc rất cảm kích Ông Thư Quốc nhớ đến mình, ôm Ông Đình Đình đi lên lầu một.

“Biểu diễn? Thi đấu với con nhóc họ Hồ đó hả?” Ông Thư Quốc bùng bát lên, kinh ngạc hỏi.

“Dạ.” Ôn Mộc cũng cảm thấy chuyện này buồn cười thật.

Nhiều ngày như vậy Ông Thư Quốc cũng nhìn ra rồi, hai đứa đều có ý với đối phương, đặc biệt là Cố Thành Lâm, hiềm thấy anh thân thiết với người khác, ông vốn còn muốn giúp đỡ thêm, bây giờ xem ra cũng không cần ông già này nhúng tay vào nữa: “Chắc là đồ con bé chơi thôi nhỉ? Con cũng đừng để trong lòng.” Ông Thư Quốc trấn an cậu.

Ôn Mộc cũng không muốn để trong lòng, nhưng mà Cố Thành Lâm sẽ về xem cậu diễn.

Ăn xong cơm tối Hồ Tu đã ở trong sân chính micro, Ôn Mộc vừa nhìn thấy trận chiến này đã hơi sốt sắng, cậu còn chưa nghĩ ra phải biểu diễn cái gì, Hồ Dao Dao đang luyện giọng, tuy rằng chỉ là hát nhạc thiếu nhi.

Khoảng hơn tám giờ, ban nhạc Hồ Tu đều đã tới, còn thiếu chỗ tay trống thôi, keyboard, bass, hát chính, tính cả Hồ Tu là năm người, nói là đến để cổ vũ cho công chúa nhỏ Hồ Dao Dao.

Ông Đình Đình thấy bọn họ nhiều người không phục, leo lên bục micro của Hồ Tu lớn tiếng kêu: “Anh Ôn Mộc cố lên!!”

Ôn Mộc vội vàng ôm nhóc xuống, lúng túng nói xin lỗi, Hồ Tu nói: “Xin lỗi gì chứ, cậu muốn biểu diễn gì đây? Bọn anh đệm nhạc cho, mấy ngày nay không đi diễn, ngứa tay quá.”

Cơm tối xong xuôi, hàng xóm láng giềng cũng nhàn rồi tẻ nhạt, thấy có người biểu diễn, tùm tùm lại xem.

Hồ Tu trước tiên cùng ban nhạc hát mấy bài, mãi đến tận chín giờ, Cố Thành Lâm từ bên ngoài trở về, cuộc so tài mới chính thức bắt đầu.

Hồ Dao Dao mặc một cái váy đầm xòe, đứng ở chính giữa, dùng âm thanh lạnh lạnh nói: “Em muốn hát một bài tặng cho anh Thành Lâm mà em thích nhất.” Nói xong nhận được một tràng vỗ tay, cô bé thừa kế năng lực của anh trai, chẳng có chút bình tĩnh nào, tuy rằng chỉ là hát nhạc thiếu nhi. echkidieu2029.wordpress.com

Ca khúc non nớt vui vẻ, Ông Đình Đình vô tâm vô phẩy, nghe nhạc thiếu nhi êm tai quá cũng quên mất mình đứng ở phe nào, còn vỗ tay quá chừng.

Ánh đèn trong sân cũng không quá rực rỡ, Cố Thành Lâm đứng ở trong đám người, nhìn chăm chăm Ôn Mộc chuẩn bị lên bục biểu diễn, Ôn Mộc cầm lấy micro Hồ Dao Dao đưa, sốt sắng nói: “Tôi, tôi muốn mời, anh Cố Thành Lâm, nhảy một điệu.” Nói bỏ micro xuống, đi tới trước mặt Cố Thành Lâm, duỗi một tay ra với anh.

Không có dương cầm, thì dùng nhạc đệm của đàn guitar, nhịp điệu nhẹ nhàng, phóng khoáng không bị gò bó, mang theo phong tình của hải ngoại xa xôi, Ôn Mộc hướng bản tay về phía Cố Thành Lâm, nhìn thấy trong mắt anh lóe lên nhiều đốm đèn nhỏ.

Mười ngón quện chặt vào nhau, thân thể dính sát, Cố Thành Lâm ôm eo Ôn Mộc, Ôn Mộc núp lên vai anh, chỉ là những bước nhảy đơn giản thường thấy trong các vũ hội, không có động tác khó, không có kiểu cách phức tạp, Ôn Mộc vốn tưởng rằng Cố Thành Lâm sẽ không nhảy, nhưng lại quên mất, Cố Thành Lâm cái gì cũng làm được.

“Tớ còn đang định dạy cho cậu.” Ôn Mộc không có sức mà cười cười, ngẩng đầu nhìn anh, “Tớ chẳng biết biểu diễn gì cả, chỉ có thể cầu viện cậu đang đứng ngoài sân, có bị trừ điểm không?”

“Không trừ.” Động tác của bọn họ cũng không quá ghê gớm, giống như là hai người đang ôm nhau thủ thủ.

“Cậu... Cậu hôm nay nói chọn tớ...” Ôn Mộc do dự vài giây, cuối cùng vẫn lớn mật hỏi, “Có phải là, thích tớ một chút rồi đúng không?”

“Phải.” Cố Thành Lâm không do dự nữa.

“Vậy, vậy chúng ta có thể hẹn hò chưa?” Tim Ôn Mộc bị vỗ một cái, cậu nhất thời kích động, thiếu chút nữa đạp lên chân Cố Thành Lâm.

“Trước tiên tôi hỏi cậu vài câu.” Cố Thành Lâm nhàn nhạt mở miệng.

“Cậu nói đi.”

Cố Thành Lâm hỏi cậu: “Tôi có trở thành viênlông không?”

“Không bao giờ, tớ bảo đảm.” Ôn Mộc rất chân thành.

“Cậu có thể thích tôi bao lâu?”

“Tớ sẽ mãi mãi thích cậu.”

“Cậu chắc chắn chưa?”

“Tớ chắc chắn.”

Cố Thành Lâm nhướn mày: “Không được, cậu viết giấy cam kết đi.”

“Còn, còn phải viết cam kết sao?”

“Ý kiến gì?”

“Không có, vậy, vậy tớ đi viết liền.” Ôn Mộc định đi ngay, trên eo lại bị siết chặt, hoàn toàn bị Cố Thành Lâm nhốt lại trong lòng, kề sát bên tai cậu nói: “Đọc nháp trước đi.”

“Đọc nháp...” Ôn Mộc suy nghĩ một lúc, nói: “Tôi tên Ôn Mộc, hôm nay cam kết với anh Cố Thành Lâm, sẽ thích anh cực kỳ lâu, mãi đến tận tám mươi tuổi... Tám mươi tuổi đủ chưa?”

Cố Thành Lâm không lên tiếng.

“Chín mươi tuổi?”

Cố Thành Lâm vẫn không lên tiếng.

“Một trăm lẻ một tuổi có được chưa? Không thể nhiều hơn nữa đâu, không phải quá già rồi sao, đi không nổi.”

Cố Thành Lâm miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, tiếp tục.”

Ôn Mộc nhìn anh, con ngươi lóe lên ánh sáng vụn vặt: “Tôi, Ôn Mộc, hôm nay cam kết sẽ thích Cố Thành Lâm cực kỳ lâu, mãi đến tận một trăm lẻ một tuổi, đến khi chúng tôi đều già rồi, răng đều rơi hết, tôi vẫn sẽ cực kỳ thích anh ấy, yêu anh ấy, tôi muốn ở bên anh ấy cả đời, vĩnh viễn vĩnh viễn không rời xa...”

“Đừng —!”

“A a a a pháo hoa!”

“Là pháo hoa thật đó! Có người đốt pháo hoa!”

Tiếng nổ to lớn cùng tiếng la kinh ngạc đồng thời vang lên, trong bầu trời đêm vạn tượng pháo hoa rực rỡ chói cả mắt, tất cả hàng xóm đang vây xem đều bị ánh sáng rực rỡ kia hấp dẫn lực chú ý, ánh mắt Cố Thành Lâm ánh mắt sang lên, đột nhiên hôn lên đôi môi khê nhếch của Ôn Mộc, thăm dò vào nơi sâu thẳm.

Mơ hồ nghe thấy bảo an tuyết còi, mơ hồ nghe thấy Hồ Tu che đôi mắt của hai đứa nhỏ, mơ hồ nghe thấy tiếng người trong ban nhạc nói may thế may thế, một tràng pháo hoa đổi lại ba màn biểu diễn.

Nhưng Ôn Mộc lại chẳng nghĩ được gì, cậu đáp lại nụ hôn của Cố Thành Lâm, khoang miệng thậm chí là thân thể, mỗi một góc đều như bị vây hãm.

Mãi đến khi màn pháo hoa kết thúc, đầu lưỡi ướt dính nước bọt của hai người, bắt đầu xử lý tàn cuộc, Ôn Mộc chờ anh buông ra, mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc hỏi: “Chúng ta... có thể hẹn hò chưa?”

“Có thể.” Cố Thành Lâm nói.

21. Chương 21

Sáng sớm tỉnh lại tắt đèn giường, Ôn Mộc ngồi ở trên giường sững sốt một lúc, đầu óc xoay chuyển như gỏi sắt tám mươi phút, phát lại một lần nữa chuyện tối hôm qua, cứ sợ là nằm mơ, dùng sức véo đùi một cái, đau đến nỗi cậu không nhận được cười.

“Cộc cộc” có người gõ cửa, mới hơn bảy giờ, Ôn Mộc mở cửa ra nhìn, là Cố Thành Lâm.

Vừa thấy anh, Ôn Mộc lại càng không nhận được, hai tay cũng không biết để ở đâu, chỉ có thể gãi gãi cánh tay, hỏi anh: “Anh dậy rồi à.”

Cố Thành Lâm cúi đầu, khóe miệng tuy rằng đang kiềm chế, nhưng đôi mắt vẫn mỉm cười.

Không khí của hiện trường có chút kỳ diệu, Ôn Mộc chưa yêu đương bao giờ, không biết giữa hai người yêu nhau thì phải làm gì, cố gắng thả lỏng để mình tự nhiên, còn nói: “Anh thức dậy sớm thật đấy.”

Cố Thành Lâm gật đầu.

“Sao không ngủ thêm một lát... Vậy, tối hôm qua ngủ có ngon không, gần đây thời tiết nóng lắm, buổi tối có mở quạt không?”

Nụ cười Cố Thành Lâm càng rõ ràng, không những không trả lời, ánh mắt còn ra hiệu cho Ôn Mộc nói tiếp.

Ôn Mộc lời đầu không khớp lời sau, rốt cuộc ý thức được Cố Thành Lâm đang nhìn cậu nói chuyện buồn cười, lỗ tai đỏ chót và ánh mắt né tránh lại còn cúi thấp đầu, khoảng cách này vừa vặn ngang ngực Cố Thành Lâm, cậu cọ cọ: “Em không nói nữa đâu.”

Cố Thành Lâm xoa nhẹ tóc cậu, tâm tình rất tốt: “Đi thôi, đi ăn sáng.”

Hôm nay khá oi bức, sắc trời âm u bao phủ kiến trúc cổ xưa của thành nam, bên bờ ao mọc một lớp rêu xanh, dưới ánh mặt trời tỏ vẻ ủ rũ ngượng ngùng, lúc này cảm nhận được không khí ẩm ướt, nhìn cực kỳ hưng phấn.

Hàng bán đồ ăn sáng vẫn chưa có ai, hai người bọn họ cũng coi như là khách quen, ông chủ bưng hai phần sữa đậu nành và bánh quẩy còn có lòng dạn ăn cho nhanh kéo trời mưa.

Chỉ mười phút ngắn ngủi, mây đen ngập trời, Ôn Mộc hôm qua xem dự báo thời tiết, bảo hôm nay có mưa rào và sấm chớp, ăn sáng xong liền về, làn gió khô nóng len lỏi vào đồng rác trên đất, trước khi mưa lớn thì báo động cho Ôn Mộc trước, ngay sau đó không chút khách khí mà đổ ào xuống.

May là cũng gần, Ôn Mộc với mái tóc ướt nhẹp đứng ở trong hành lang vẫn luôn cười, mới vừa rồi Cố Thành Lâm đã kéo cổ tay cậu, trốn mưa vô cùng vui vẻ.

“Ngẩn ngơ cái gì? Còn không đi thay đồ.” Cố Thành Lâm lấy ra hộp thuốc lá trong túi, chỉ còn mấy điếu là hút được, nhìn Ôn Mộc trở về nhà, xoa xoa ấn đường, bạn trai anh đã cười khúc khích cả một buổi sáng, sửa mãi không được. echkidieu2029.wordpress.com

Trong phòng tắm vẫn có thể nghe thấy tiếng mưa rơi “ào ào”, Ôn Mộc tắm được một nửa, đèn đột nhiên tắt, đây là một không gian kín, không có đèn thì cũng đưa tay ra cũng chẳng đếm được năm ngón, Ôn Mộc đi mở cửa, muốn mượn đèn trong phòng chiếu vào, kết quả đèn trong phòng cũng tắt.

Bị cúp điện?

Ngoài phòng tối om om sấm vang chớp giật, bình thường Ôn Mộc không sợ, nhưng cậu đột nhiên nhớ ra, phòng mình ở, hình như có ma...

Cậu hoảng loạn lau khô người rồi mặc quần áo, chuẩn bị đến nhà Cố Thành Lâm tị nạn, vừa mở cửa, phát hiện Cố Thành Lâm đã đứng trước cửa nhà cậu.

“Không mời anh vào ngồi chút sao?” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc vội vàng nói: “Mời vào.”

Rất nhiều người thích trời mưa, trong tiếng mưa rơi tí tách, cùng người yêu rúc vào với nhau, làm cái gì cũng được, Ôn Mộc cũng nghĩ như vậy, Cố Thành Lâm dựa vào bàn, đứng song song với cậu, không ai mở miệng, Ôn Mộc lại thừa lúc tối lửa tắt đèn, mò tới tay Cố Thành Lâm, lặng lẽ nắm lấy.

Ôn Mộc nghĩ, nghĩ Cố Thành Lâm có lẽ sẽ hôn mình, cậu hơi ngượng ngùng, còn có chút mong đợi, đợi vài giây, Cố Thành Lâm cuối cùng cũng nắm lại, kéo cậu đến trước người anh, kẹp chặt hông cậu, ngoài cửa sổ mưa to xối xả, đập “lộp bộp” lên mái ngói cũ nát.

Hơi thở Cố Thành Lâm ngày càng gần, Ôn Mộc mím môi nhắm mắt lại, lần này cậu cần phải chủ động một chút, cậu cũng phải hôn Cố Thành Lâm đến khi anh không thở nổi. Hơi thở ẩm áp bay qua bay lại, gãi gãi vào lỗ tai mềm mềm của Ôn Mộc, sau đó giọng nói khàn khàn trầm thấp theo sấm sét ngoài cửa sổ tràn vào màng tai.

Cố Thành Lâm hỏi: “Nghe thấy tiếng khóc sao?”

Ôn Mộc đột nhiên mở mắt, hai mắt tròn tròn xoe cực kỳ giống Ông Đinh Đinh.

“Anh...” Ôn Mộc nói không nên lời.

“Phòng em ở, đúng thật là từng xảy ra chuyện.” Cố Thành Lâm siết chặt Ôn Mộc để cậu không lùi về sau, dự định ngay hôm nay công bố đáp án cho cậu biết, “Hôm đó cũng là một ngày giống tổ như thế này.”

“Em, em không quá muốn nghe chi tiết nữa...” Ôn Mộc túm chặt áo thun của anh, hoang mang đến độ hầu kết cứ trượt lên trượt xuống.

Cố Thành Lâm không hề bị lay động, nói tiếp: “Lúc đó cả khu nhà này đều nghe thấy, nữ chủ nhân thê lương kêu khóc kêu cứu, hiện trường rất thảm, lúc mọi người xông vào, một cơ thể khác đã lạnh rồi, trơn tuột tuột...” Chuyện ma Cố Thành Lâm còn chưa kể hết đã bị đôi môi mềm mại của Ôn Mộc chặn lại, ý

cười trong mắt anh như muốn tràn ra ngoài, bàn tay di chuyển, ôm chặt gáy Ôn Mộc, làm sâu hơn nụ hôn nhìn như bá đạo nhưng lại run cầm cập này.

Cơn mưa rất nhanh đã qua, ánh nắng phá tan tầng mây xuyên thấu qua cửa sổ len lỏi vào gian phòng, cái bàn cũ kỹ chất lượng không tốt, từng trải hơn mười năm mưa gió tập kích đã đứng không yên, nó bị hai người hôn tựa sát phát ra tiếng kêu “kẹt kẹt”, nhưng hai người kia hoàn toàn không quan tâm nó già hay chưa, kịch liệt giao hòa môi răng, mút vào dây dưa.

Ôn Mộc thở hổn hển, đôi môi hơi sưng, nước bọt cũng rất dễ nhìn, cậu nghĩ, muốn chặn miệng một người, phương thức tốt nhất cũng là hôn môi, cậu vùi đầu vào hõm cổ Cố Thành Lâm, định yên tĩnh lấy lại tinh thần, đột nhiên cảm thấy không đúng chỗ nào, chớp mắt mấy cái bật dậy: “Trơn, trơn tuột tuột?”

Cố Thành Lâm xoa nắn lỗ tai cậu, nhếch lên một nụ cười xấu xa: “Một con rắn chui vào căn phòng này, bị anh bắt được rồi.”

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vụ án ngôi nhà ma được phá giải, Cố Thành Lâm hôn Ôn Mộc một cái chóc, nói với cậu: “Đi nhé?”

Ôn Mộc: “Đi đâu?”

Cố Thành Lâm nắm tay cậu, kéo cậu ra cửa: “Hẹn hò.”

Nếu như đã quyết định hẹn hò, cũng không cần xoắn xuýt như vậy nữa, Cố Thành Lâm đã nói mối quan hệ rõ ràng rồi, giờ cũng nên làm chút chuyện tình nhân thôi.

Nếu như anh không chấp nhận, thì phải đối xử lạnh nhạt. Nếu như anh đã tiếp nhận, thì phải trả giá hết lòng.

Như Ông Thư Quốc và Ông Đinh Đình, còn có Hồ Tu và Trần Bằng (quản lý Trần), những người này đều là những người đối tốt với anh lúc anh rơi xuống vực sâu, anh thì đáng gì? Chẳng qua chỉ là một kẻ xấu số mất cha mất mẹ.

Đáng thương không? Không đáng thương, nếu như anh còn phải sống, thì phải nỗ lực sống tích cực, có mệt không? Rất mệt, nhưng ngay khi anh mệt đến mức muốn bỏ hết cái cuộc sống tích cực này, thì lại có người thích anh, nhất quyết đi đến bên cạnh anh, cùng anh ở trong cái khu nhà cũ nát này.

Anh bị thương, giúp anh băng bó. Anh say xe, cho anh mượn vai. Đưa anh đi làm chờ anh tan tầm, anh thậm chí chưa từng nghĩ rằng trong cái khu ngõ hẻm xóc nảy nhấp nhô này vẫn có người bằng lòng đi cùng anh.

Rất sợ mất đi, nhưng lại muốn nắm thật chặt, Cố Thành Lâm nghĩ, anh vẫn mâu thuẫn như trước.

Buổi sáng hơn mười giờ, đã qua giờ cao điểm, người trong xe buýt rất ít, Ôn Mộc nắm tay Cố Thành Lâm ngồi ở hàng cuối hỏi: “Cố Thành Lâm, anh định khi nào mới đến thành phố A?”

“Một tuần trước khai giảng.”

“Vậy em cũng thế.” Ôn Mộc thấy tâm trạng anh rất tốt, lại hỏi, “Bây giờ có phải là em có thể hẹn anh đi chơi ở thành phố A rồi đúng không?”

“Đương nhiên.” Cố Thành Lâm tựa lưng vào ghế, “Em muốn đi đâu?”

“Rất nhiều nơi, nổi tiếng hay không nổi tiếng, đều muốn đi với anh.” Ôn Mộc quay đầu trưng cầu ý kiến của anh, “Khi nào về nhà chúng ta lập kế hoạch đi?”

“Lập ở đâu?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Phòng anh hoặc là phòng em.” Ôn Mộc muốn thừa cơ thân cận.

“Phòng anh không có ghế.”

“Vậy, vậy thì ngồi trên giường.” Ôn Mộc nói xong cũng thấy ngượng ngùng.

“Trên giường?” Cố Thành Lâm hơi híp mắt lại suy nghĩ, “Giường nhỏ lắm.”

“Vậy làm sao bây giờ...” Ôn Mộc cũng cảm thấy giường đơn một mét năm mươi cũng khá chật, “Vậy đi mua hai cái ghế nhé?”

“Phiền phức.”

“Vậy...” Ôn Mộc vẫn không nghĩ ra cách nào, Cố Thành Lâm đã đưa ra ý kiến, “Có thể ghép hai cái giường lại làm một.”

Ôn Mộc chớp mắt mấy cái, phản ứng vài giây, nào tiện thể tưởng tượng hình ảnh hài hòa mình cùng Cố Thành Lâm ngồi trên giường lập kế hoạch đi chơi, vội vàng nói: “Vậy tối về em sẽ ghép hai cái giường lại.” Cậu sợ Cố Thành Lâm đổi ý, nói rất nhanh chóng.

Cố Thành Lâm đương nhiên sẽ không đổi ý, thay đổi đề tài: “Buổi tối ban nhạc Hồ Tu có buổi diễn, đến xem không?”

“Ở quán bar?”

“Ừm.”

“Anh có tham gia không?”

“Có.”

Ôn Mộc gật đầu: “Vậy em chờ anh cùng đến quán bar.”

Buổi trưa chọn một nhà hàng giá cả vừa phải, chọn phần ăn tình nhân, lúc tính tiền Ôn Mộc còn cầm hai phiếu ưu đãi, lúc đi ra ngoài, Cố Thành Lâm hỏi: “Lần sau còn muốn đến à?” echkidieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc nhét phiếu ưu đãi vào trong túi: “Chuẩn bị bất cứ tình huống nào, nếu như anh mời em đi ăn, em có thể giảm ít tiền cho anh.”

“Chúng ta sẽ sống như thế này à?” Cố Thành Lâm ôm bờ vai cậu.

“Em cảm thấy anh kiếm tiền rất cực khổ, hay là sau này anh dạy em nấu cơm đi.” Ôn Mộc nghĩ ra đủ điều, “Chờ chúng ta đến thành phố A có thể thuê phòng, không cần quá rộng hai mươi mét vuông là đủ rồi, tiền thuê nhà chúng ta mỗi người một nửa, em cũng có thể đi làm cùng với anh, tiền kiếm được đều để anh tiêu.”

“Em muốn bao dưỡng anh?” Cố Thành Lâm dờn cánh tay xuống, ôm lấy eo Ôn Mộc.

Ôn Mộc sợ ngứa né tránh: “Chúng ta bao dưỡng lẫn nhau.”

“Ngốc.” Cố Thành Lâm kéo cậu lại, cấp tốc hôn một cái lên trán cậu, “Theo anh đi cắt tóc.”

“Được thôi.” Ôn Mộc cùng anh làm cái gì cũng được.

“Em thích kiểu gì?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Em thích anh như vậy!”

“Miệng ngọt thế?”

“Chỉ ngọt với anh thôi, ai ui chỗ đông người anh đừng chọc em ngứa lắm...”

Bọn họ mới vừa rời khỏi cửa nhà hàng, thì có hai vị khách khác cũng đi ra, một người đeo kính mang một cái cặp, vỗ vỗ người bên cạnh: “Anh Viên?”

“À, luật sư Hứa anh nói đi.” Viên Khôn thu hồi ánh mắt.

“Vừa rồi chúng ta cũng đã nói, cổ phần của chị Phương rất khó lấy lại, thứ nhất là tự chị ấy lựa chọn từ bỏ, với lại cũng là do liên lụy quá nhiều, dù sao công ty đã sớm đổi chủ rồi, anh vẫn nên chuẩn bị là người mua đồ second hand đi vậy.”

“Nhưng mà, Phương Tử Hình năm đó cũng là bị vu hại, trong tay tôi có chứng cứ.” Viên Khôn cau mày.

“Cái chứng cứ trong tay anh không đủ để chứng minh cái gì cả, dù sao thương trường như chiến trường, thắng làm vua thua làm giặc.” Luật sư Hứa đẩy kính mắt, “Hơn nữa coi như có thể chứng minh được, nhà họ Phương cũng đã sớm chẳng còn ai, coi như có con trai chị ấy tham dự vào, cổ phần cũng không thể lấy được, nhiều lắm chỉ được bồi thường mấy trăm vạn, còn phải ra chiêu tình cảm nữa là.”

“Mấy trăm vạn...” Hốc mắt Viên Khôn đầy tơ máu, hấn gật gật đầu ấn thang máy, “Tôi chở anh về văn phòng.”

Buổi tối chín giờ, Ôn Mộc lần đầu tiên dùng thân phận khách hàng đi vào quán bar, cũng không thể tính là khách, cậu là bạn trai của tay trống trong ban nhạc, Ôn Mộc thầm sửa lại thân phận cho mình.

Sân khấu vẫn bố trí như cũ, ánh đèn và thiết bị vẫn rất đơn sơ, mặc dù như vậy cũng không thể ngăn cản nhiệt tình của khán giả, Ôn Mộc đứng ở dưới, ánh mắt không có cách nào rời khỏi Cố Thành Lâm, tuy rằng Cố Thành Lâm đội mũ lưỡi trai như lần trước, nhưng Ôn Mộc biết, anh vừa đi cắt kiểu tóc mới nhất, cực kỳ đẹp trai.

Màn biểu diễn kết thúc Hồ Tu nhất định phải lôi kéo Ôn Mộc gia nhập tiệc ăn mừng của bọn họ, lần này tiền thù lao không có phần Cố Thành Lâm, Hồ Tu cảm thấy mình kiếm được cả bọn.

Quán bar có một tầng có phòng bao, trong đó có máy hát và một sân khấu nhỏ, rượu tự mang, đếm tiền thù lao xong, Hồ Tu gọi các thành viên lên trước mặt Cố Thành Lâm chia tiền, tay chơi bass tên Tiêu Văn ăn mặc rất nổi loạn, ngoại hình lại có hơi hướng nội, gã liếc Hồ Tu một cái: “Tao thấy mày ngu thật đấy, có phải mày thấy hôm nay mày kiếm được món hời lớn rồi phải không?”

Hồ Tu nói: “Phải, nhà mày không phải là sản xuất pháo hoa với ngòi nổ sao, ưu đãi nhiều như vậy, nói cho cùng chúng ta vẫn hời lớn.”

Cố Thành Lâm dựa lên ghế sa lon trên tay cầm một cái bàn tay cổ vũ (*), bộp lên lưng Hồ Tu bảo hấn cầm miệng rồi liếc mắt sang Ôn Mộc ngồi ở bên cạnh, Ôn Mộc cũng đang nhìn anh, ánh mắt thấu triệt rõ ràng, ghé bên tai anh nói: “Pháo hoa rất đẹp.”

(*) bàn tay cổ vũ:

“Úi giời, anh nói hai đứa các cậu chim chuột có thể chú ý xíu được không? Những tên đàn ông độc thân lớn tuổi đang ở đây đấy.” Chia tiền xong, Hồ Tu cầm đàn ghi ta đi lên sân khấu nhỏ, kéo cái giá micro nói với Cố Thành Lâm, “Anh viết bài hát, cậu nghe rồi cho chút ý kiến.” Nói xong thì vừa đàn vừa hát, cả bài Cố Thành Lâm chẳng có hứng lắm, Ôn Mộc cảm thấy rất êm tai, còn vỗ tay theo nhịp điệu.

Lại giống như một đứa nhỏ, thảo nào chơi thân với Ông Đình Đình thế, mà mười tám tuổi vốn cũng không lớn, có thể là do mình quá già đời rồi? Cố Thành Lâm nghĩ, mình vậy mà biết cách kiểm điểm bản thân, ngạc nhiên thật.

Hồ Tu hát xong thì nhất trí khen ngợi, hấn hỏi Cố Thành Lâm mặt không hề cảm xúc: “Thế nào? Đến lúc đó chúng ta cùng nhau luyện tập, rồi xin vào mấy hãng thu âm thử nhé.”

Cố Thành Lâm không chút khách khí: “Dở ẹc.”

Hồ Tu biết anh không nói ra được lời gì hay ho, nhưng không phản bác, hấn vẫn cảm thấy trình độ thưởng thức của Cố Thành Lâm rất cao.

Mấy chai bia cũng làm bầu không khí náo nhiệt lên, thành viên ban nhạc bắt đầu khoác lác rồi đàm đạo các kiểu, Ôn Mộc không biết tại sao lại bị đề cử lên sân khấu, Hồ Tu ở phía dưới ồn ào: “Hát đi hát một bài đi, Thành Lâm không hát thì cậu hát thay nó.”

Ôn Mộc cố nháy mắt cầu cứu Cố Thành Lâm: “Tôi hát bị lạc nhịp.”

Cố Thành Lâm nghiêng đầu qua một bên, làm bộ không nhìn thấy.

tín hiệu cầu cứu của Ôn Mộc bị phớt lờ, chỉ có thể hào phóng chọn một bản tình ca ai cũng thích, vừa nghe tên, Tiêu Văn “chà chà” hai tiếng: “Bây giờ mấy đứa nhỏ yêu đương đều to gan như vậy à.”

“Thích quá, tao cũng muốn...” Hồ Tu nói còn chưa dứt lời, sắc mặt lại như xi măng phơi khô, Ôn Mộc quá đề cao mình, đây không phải lạc nhịp, cậu hoàn toàn không có nhịp điệu gì cả, ca từ sâu khổ, tràn ngập thâm tình, cổ họng Ôn Mộc thanh thuần sạch sẽ, ngoại trừ không nhịp điệu thì có thể nói là hoàn hảo.

Bài hát vừa kết thúc, Hồ Tu không còn muốn yêu nữa.

Ôn Mộc ngượng ngùng gãi lỗ tai: “Chắc hát dở lắm nhỉ.”

Những người làm âm nhạc, đối với những người hát lạc nhịp thì không khoan dung lắm, Hồ Tu nghĩ, hay là giờ vỗ tay một tràng để người khác khỏi lúng túng, tay còn chưa nâng lên, tiếng vỗ tay “Bộp bộp” đã lên tiếng, mọi người quay đầu, nghe thấy Cố Thành Lâm không phân thị phi trắng đen mở to mắt khen: “Hát hay lắm, không lạc nhịp.”

23. Chương 23

Hiện trường lặng im vài giây, ngay sau đó các thành viên ban nhạc cũng nhiệt tình vỗ tay, bầu không khí lại một lần nữa sôi động hơn, Hồ Tu chắc lưỡi: Tình yêu thật đúng là vĩ đại, nó không chỉ khiến con người ta mù quáng, mà còn có thể khiến người ta bị điếc.

Tiệc mừng kết thúc, Ôn Mộc không ở lại, cầm chìa khóa nhà Cố Thành Lâm chạy về, cậu có chuyện quan trọng phải làm, đó chính là ghép giường.

Đồ vật trong nhà để rất tùy tiện, mấy miếng ván gỗ vẫn còn để trên giá sắt, Ôn Mộc tuy rằng chưa từng làm việc nặng, nhưng dù gì cũng là con trai, kéo đồ đi cũng không quá khó.

Trước tiên cậu dọn dẹp giường chiếu bên phòng Cố Thành Lâm, drap trải giường và gối đặt hết lên bàn, lúc nhấc đệm lên, nhìn thấy trên ván có một tấm hình, trong hình có ba người, một cô gái xinh đẹp tóc dài xõa vai mặc quần dài họa tiết hoa nhỏ, áo màu xanh nhạt, cánh tay thì quàng vào tay một người đàn ông nho nhã, phía trước là một đứa nhỏ chừng mười tuổi, cười tươi lộ một hàm răng trắng rất vui vẻ.

Cố Thành Lâm... cũng có thể cười rực rỡ như vậy sao? Ôn Mộc nhìn sát bức ảnh, ngoài viền hơi ố vàng, hình như là bị cầm nắm rất nhiều lần, cậu chột chột gương mặt non nớt của Cố Thành Lâm, định đặt lại chỗ cũ, lại nhìn thấy ở cuối bức ảnh có dòng chữ màu vàng.

Một dòng chữ rất ngắn gọn: *Cục cưng ngoan, hành lý đã dọn xong rồi, máy bay ba giờ rưỡi chiều đừng quên nhé, ba mẹ phải đi ra ngoài một lúc, nhớ ăn cơm trưa, chúng ta gặp nhau ở sân bay, chờ ba mẹ nhé ~*

Ánh mắt Ôn Mộc dừng lại chốc lát liền ảm đạm, trên ảnh còn có vết mực bị nhòe đi, đây là bí mật của Cố Thành Lâm. Ôn Mộc để đệm lại vị trí cũ, chạy về phòng mình, kéo giường mình sang.

Loay hoay đến nửa đêm mới ghép hai cái giường lại thành một, Ôn Mộc rửa mặt sạch sẽ rồi lên giường ngủ, cậu nằm ở bên trái, thả gối Cố Thành Lâm ở bên phải. echkidieu2029.wordpress.com

Tắt đèn không nhìn thấy gì, tình cờ truyền đến tiếng vải ma sát, người trên giường đang di chuyển từng chút một vượt qua khe hở nhỏ, sau một phút Ôn Mộc hoàn toàn thắng lợi, thành công lăn lên gối Cố Thành Lâm, trong mũi thoang thoang mùi thơm của xà phòng.

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm còn chưa tỉnh dậy thì đã nghe thấy Ông Đinh Đinh khóc tan nát cõi lòng, trong miệng cứ oa oa.

“Trở về đi mà huhu...”

“Anh Ôn Mộc của con đi đâu rồi huhuhu...”

Ôn Mộc đột nhiên mở mắt ra, đập lên dép lê tông cửa xông ra ngoài, Ông Đinh Đinh đang ngồi ở cửa nhà

cậu gào khóc, bà Vương đang dỗ, vừa ngẩng đầu lên thấy Ôn Mộc chạy tới, vội vàng nói: “Đây nè đây nè, đừng khóc nữa.”

Chóp mũi Ông Đinh Đinh đỏ chót, nhìn thấy Ôn Mộc càng tủi thân hơn, Ôn Mộc ôm lấy nhóc: “Xin lỗi Đinh Đinh, không nói trước với em.”

Ông Đinh Đinh dựa vào vai cậu, nhe răng chảy nước mắt, tay nhỏ tròn tròn siết chặt áo cậu, cực kỳ ngoan ngoãn.

“Đinh Đinh?”

Ông Đinh Đinh khóc run rẩy, nhưng vẫn nhỏ giọng “Dạ” một tiếng.

“Tha lỗi cho anh nhé? Anh không đi đâu cả, sau này nếu anh có đi anh cũng sẽ nói trước với em có được không?” Ôn Mộc ôm nhóc xuống lầu.

Ông Đinh Đinh chùi chùi nước mắt hỏi: “Anh ngủ ở đâu vậy?”

Ôn Mộc nói: “Ở phòng... của anh Thành Lâm.”

Ông Đinh Đinh hỏi: “Anh và anh Thành Lâm ngủ chung hả?”

Ôn Mộc đỏ hết cả tai, gật gật đầu.

“Em cũng muốn ngủ chung.”

“Được thôi, chờ anh ấy về chúng ta ngủ chung.”

Ông Đinh Đinh còn chưa ăn sáng, bà Vương ở trong nhà bếp luộc mấy quả trứng gà với nấu cháo, Ôn Mộc đứng ở một bên nhìn, cảm thấy cũng đơn giản, liền hiểu học hỏi bà mấy câu, quyết định sau khi Cố Thành Lâm về sẽ làm một bữa cơm.

Tâm tình Ông Đinh Đinh đã khá hơn, ngồi ở bàn thấp ngoài cửa lột trứng gà, Ôn Mộc dứt cháo cho nhóc ăn, nhóc dứt trứng gà cho Ôn Mộc ăn.

Một hình ảnh đang hài hòa, đột nhiên lại xuất hiện Cố Thành Lâm tan làm về sớm. Miệng nhỏ của Ông Đinh Đinh phồng lên tròn tròn, chờ anh Ôn Mộc thổi nguội cháo dứt cho anh, ai ngờ đảo mất một cái liền chui vào miệng Cố Thành Lâm, không chỉ có như vậy, kẻ cướp còn tiện tay giành lấy trứng gà trong tay nhóc.

Ông Đình Đình hôm nay hơi yếu đuối, quệt nước mắt một cái rồi về nhà, Cố Thành Lâm không để ý tới nhóc, thuận thể ngồi ở trên băng ghế nhỏ, ra hiệu Ôn Mộc dứt tiếp: “Nó bị sao vậy?”

Lúc dứt cho Ông Đình Đình rất thuận tay, đổi thành Cố Thành Lâm, Ôn Mộc lại bị gượng, cậu thối cho bát nóng rồi dứt vào miệng Cố Thành Lâm, nói chuyện xảy ra hồi sáng sớm nay.

Cố Thành Lâm nói: “Tên của Ông Đình Đình là do anh đặt, ba mẹ nó sợ nó bò lung tung, nên xỏ một cây đinh trên quần áo nó rồi đóng ở trên ván giường, chắc là hai tuổi rưỡi đã có ký ức, mãi mới gặp được một đứa bằng tuổi mình, nó sợ em đi mất.”

Một giây trước Ôn Mộc còn đau lòng cho Đình Đình, một giây sau đã vòng cái thìa đang dứt tới về lại miệng mình: “Anh mới năm tuổi!”

Vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía trong phòng, Ông Đình Đình chỉ lộ ra một đôi bàn chân nhỏ nằm lì ở trên giường, Ôn Mộc giống như đang nói với nhóc: “Em sẽ không đi đâu, dù có đi học cũng sẽ gọi điện thoại cho Đình Đình, còn gọi video nữa, nghỉ hè một cái sẽ lập tức trở về thăm Đình Đình.”

Ông Đình Đình thả bàn chân nhỏ ử rử vài giây, rồi lại vui vẻ ngay, nhóc chạy đến trốn ở sau lưng Ôn Mộc làm mặt quỷ: “Lát nữa anh Ôn Mộc sẽ nấu cơm cho em ăn! Không có phần của quái vật Cố Thành Lâm!”

Nấu cơm thoát nhìn đơn giản, thật ra cũng khá đơn giản, nhưng Ôn Mộc từ nhỏ chưa từng vào bếp, bộ dụng cụ làm bếp cao cấp ở nhà cũng chưa từng dùng, càng khỏi nói đến cái bếp gas kiểu cũ trước mắt.

Một lớn một nhỏ, hai ông thần giữ cửa, Cố Thành Lâm chỉ điểm, hoàn toàn không có ý định đụng tay vào.

Trên tấm thớt để hành tây và khoai tây, gọt vỏ khoai tây khá phiền phức, nên Ôn Mộc đi kiếm việc khác, chọn hành tây.

Những bước cụ thể đều đã hỏi bà Vương, chỉ thiếu điều tự mình cầm dao chiên xào nấu nướng thôi.

Ôn Mộc thè son sắt, dù nấu có tệ, cũng không tệ bằng giọng hát của mình, giơ tay chém xuống, vô cùng khí thế, cách dùng dao cũng không giỏi lắm, nhưng cũng không đến nỗi gọt không nổi một củ hành tây.

Không quá hai phút, Ôn Mộc phát hiện, cậu không gọt được thật, đôi mắt bị cay đến mức phải đi xối nước, Cố Thành Lâm dựa vào cửa bàng quan nói không nổi, Ôn Mộc không khống chế được giơ tay xoa xoa, ban đầu không cay lắm, giờ thành nước mắt dâng trào, mãi không ngừng được.

“Em đó!” Cố Thành Lâm chạy lên kéo tay cậu xuống.

Hai mắt Ôn Mộc mờ mịt, hí thành đường chỉ: “A...”

Cố Thành Lâm nói với Ông Đình Đình: “Đi lấy khăn mặt.” Sau đó kéo Ôn Mộc đi tới bên đầm nước: “Rửa tay trước.”

Ôn Mộc mở vòi nước, cọ rửa mùi vị trên tay, Ông Đình Đình chạy tới đưa khăn mặt, Cố Thành Lâm dùng nước lạnh thấm ướt rồi vắt khô, bảo Ôn Mộc ngẩng đầu.

Cảm giác nóng xốt từ từ biến mất, khăn mặt mát lạnh rất thoải mái, Ôn Mộc hấp hấp cái mũi, chờ Cố Thành Lâm lấy tay ra miễn cưỡng có thể mở mắt được, lúc này vành mắt cậu đỏ au, cực kỳ giống như một đứa bị bắt nạt đến đáng thương, chỉ kiên trì được hai giây, nước mắt liền tiếp tục chảy xuống, Ôn Mộc được dạy bảo không dám lấy tay vò, chỉ có thể mặc cho Cố Thành Lâm dùng khăn mặt xoa cho cậu.

“Em đầu thai thành thứ ngu ngốc gì vậy.” Giọng nói mang theo ngập tràn ý cười. Ôn Mộc không phản bác, lập tức mở mắt ra, ngoại trừ lần đầu tiên cậu thấy Cố Thành Lâm trên tấm hình kia cười vui vẻ như vậy, giống như ánh nắng đột nhiên chiếu vào ngõ hẻm tịch mịch cô quạnh, chiếu lên sống lưng thẳng tắp của người thiếu niên.

“Choáng váng rồi?” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc nói: “Không có.”

“Còn đau không?” Vừa nói vừa nâng cổ tay lên, lại bị Ôn Mộc đột nhiên nắm lấy, cậu đỏ mắt, hơi khổ sở nói: “Cố Thành Lâm, anh cười rất đẹp, sau này, có thể cười nhiều hơn với em không?”

24. Chương 24

Cố Thành Lâm đáp một tiếng, Ôn Mộc nhếch môi cười rộ lên, liền ngửa mặt lên nhắm mắt lại: “Sau này em nhất định sẽ học nấu cơm thật đàng hoàng.”

“Nhưng mà...”

Ôn Mộc: “Hử?”

Cố Thành Lâm: “Anh có điều kiện.”

Ôn Mộc hỏi: “Điều kiện gì?”

Cố Thành Lâm: “Vẫn chưa nghĩ ra, em cứ nhớ vậy đi đã.”

Bữa cơm này cuối cùng vẫn là do Cố Thành Lâm làm, Ôn tiểu công tử chỉ mới phân biệt được đường và muối, muốn thi triển tài năng thì quên đi.

Khoảng mười giờ ăn xong bữa trưa, Ông Đinh Đinh giống như cái đuôi nhỏ đi theo hai vị anh trai chuẩn bị ngủ trưa.

“Có hai cái giường nè!” Mở cửa phòng Ông Đinh Đinh vô cùng phấn chấn leo lên lăn lộn: “Anh Ôn Mộc chúng ta không cần phải nằm lên nhau nữa rồi!”

Ôn Mộc gật gật đầu, cùng nhóc cùng ngồi ở trên giường, Cố Thành Lâm liếc bọn họ liếc một cái, đi đến phòng tắm.

Hai vị trên giường tiếp tục kể chuyện cổ tích, Ông Đinh Đinh thỉnh thoảng hỏi: “Cô bé quàng khăn đỏ có bị ăn không?”

“Không có, cô ấy rất thông minh.” Ôn Mộc suy nghĩ nội dung câu chuyện một lát rồi lại kể, đang nghe đến đoạn gay cấn, Ông Đinh Đinh liền bị khiêng lên giữa không trung, cả người bị cấp dưới cánh tay, ngay lập tức bị đứng ở ngoài cửa.

Ông Đinh Đinh giương nanh múa vuốt: “Cho em vào cho em vào!”

“Về nhà em đi.” Cố Thành Lâm nói.

“Em muốn nghe kể chuyện em không đi! Em muốn ngủ chung với anh Ôn Mộc!”

Cố Thành Lâm không có tình người: “Nghĩ hay nhỉ.”

“Ầm” đóng sầm cửa, bóng lưng nhỏ cô đơn của Ông Đinh Đinh đứng trên hành lang lầu hai, lòng ngực Ôn Mộc trống rỗng, không có Ông Đinh Đinh, cậu bắt đầu đứng ngồi không yên.

Lập kế hoạch đi chơi trước? Hay là đi ngủ trước? Cố Thành Lâm mới vừa đi làm về, chắc là buồn ngủ lắm, hay là... hay là ngủ trước đi...

Ôn Mộc háng giọng, chủ động nói: “Ngủ thôi.”

Cố Thành Lâm không ý kiến, hai người nằm hai bên giường, nằm thẳng tắp, Ôn Mộc ôm chăn trần trọc, hơi nóng, ngồi dậy nói: “Em đi mở quạt.”

Mở quạt số mạnh nhất, thiết bị điện loại nhỏ từ thời xưa xưa xoay đầu “Kèo kẹt kèo kẹt”, Ôn Mộc nằm xuống lại kéo chăn lên, chăn vẫn không nhúc nhích, cậu chớp mắt mấy cái, đột nhiên trên người bị đè nặng,

Cố Thành Lâm kéo chăn choàng lên người cậu, đặt cậu ở dưới thân.

Ôn Mộc lúc này như một cái bánh ú lớn, lộ ra cái đầu nhỏ, ánh mắt né tránh, hỏi: “Anh muốn làm gì...”

Cố Thành Lâm nói: “Em nghĩ anh muốn làm gì?”

Đến lúc này mà còn giả ngu được à, Ôn Mộc nói lắp: “Bây, bây giờ làm luôn à... Em, em còn chưa có đi mua mấy thứ cần thiết.”

“Mua gì?” Đến phiên Cố Thành Lâm giả ngu.

Đầu lưỡi Ôn Mộc không thể thẳng ra nổi: “Áo, áo mưa và thuốc bôi trơn...”

“Biết nhiều vậy à?” Cố Thành Lâm chạm môi dưới của cậu, không nhẹ không nặng vờ vờ.

Ôn Mộc làm bộ bình tĩnh: “Cái này cũng bình thường mà, chúng ta đều đã lớn cả rồi.”

“Vậy em nói cho anh nghe đi, anh không biết.” echkidieu2029.wordpress.com

“Xạo ke.” Ôn Mộc không nhúc nhích được, định ôm cổ Cố Thành Lâm chặn miệng anh lại cũng không làm nổi, chỉ có thể tự giận mình: “Anh hôn nhẹ em đi, lấp kín miệng em đi.” Khóe mắt cậu nhàn nhạt đỏ lên, đôi môi cũng bị ngón tay của anh nhào nặn đến phát sưng, so với môi dưới, môi trên thanh tú nhưng khá mỏng, đầu môi còn hơi vểnh lên, ngón tay Cố Thành Lâm luồn vào trong miệng cậu, chơi đùa với đầu lưỡi mềm mại một hồi rồi mới lui ra ngoài hôn lên khóe miệng cậu.

Một nụ hôn môi lại bị Cố Thành Lâm giỡn đến mức tình sắc lan tỏa, mi mắt Ôn Mộc rung động, nụ hôn này chẳng hề dịu dàng cũng không hề thô bạo, đầu lưỡi quấn lấy nhau còn tạo ra tiếng nước “chọc chọc” làm cậu vừa thẹn thùng vừa kích động.

“Chọc vào anh rồi.” Cố Thành Lâm ghé vào lỗ tai cậu thổi một hơi khí, khàn khàn nói.

Ôn Mộc quẫn bách, di chuyển cánh tay xuống dưới, che lại cái lều nhỏ đang trướng lên, lại nghe Cố Thành Lâm nói: “Em lại chọc anh rồi đó.”

Trên mu bàn tay là lớp lông xù xù của tấm chăn, trên tấm chăn là vật cứng đang nhô lên, trong ngoài đều là lỗi của cậu, Ôn Mộc hơi nhúc nhích: “Vậy, vậy giờ phải làm sao... Nếu không... Em giúp anh bắn ra nhé.”

Cố Thành Lâm: “Còn em thì sao?”

“Em không sao, em chịu được.” Ôn Mộc cảm thấy bản thân mình vẫn ổn.

—— *tui là đường phân cách những chuyện đã xảy ra* ——

Còn có hơn nửa tháng sẽ khai giảng, công việc ở quán bar cũng gần tới lúc kết thúc, hơn sáu giờ không có người khách nào, Ôn Mộc một mình đứng ở trong quầy bar, lấy điện thoại di động tìm nhà gần đại học A, năm nhất kỳ chắc sẽ phải ở ký túc xá một thời gian, mà xem nhà sớm cũng không có gì không tốt, nếu như thấy có căn thích hợp sẽ thuê trước luôn. Cậu và Cố Thành Lâm không cùng một khoa, cũng không biết lúc bình thường lên lớp khoảng cách có xa hay không, còn muốn mua một cái xe đạp, Ôn Mộc lập kế hoạch rất chi tiết.

“Cạnh” một tiếng, chiếc chìa khóa xe quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, Ôn Mộc ngẩng đầu, vui vẻ nói: “Chú Hai!”

Ôn Minh đã lâu không đến, không rảnh hàn huyên với cậu, đứng ở ngoài quầy bar đi thẳng vào vấn đề: “Cháu đang ở đâu.”

“Hành lý trong nhà cháu đâu.”

Tim Ôn Mộc đập “thình thịch” một chút, cố gắng giả ngu, Ôn Minh không cho cậu cơ hội này, cau mày nói: “Theo chú lên lầu.”

Trong phòng làm việc chú cháu hai người một ngồi một đứng, Ôn Minh châm điếu thuốc: “Nói thật.”

Ôn Mộc: “Cháu đổi chỗ ở.”

Ôn Minh: “Tại sao không nói với người trong nhà.”

Ôn Mộc: “Cháu đã lớn rồi, cháu muốn tự mình quyết định một số chuyện.”

“Cháu chuyển đi đâu.”

“Thành Nam... Hoàn cảnh, hoàn cảnh cũng tốt lắm.” Ôn Mộc không còn sức lực nào.

“Cháu lặp lại lần nữa?” Ôn Minh sớm đã điều tra: “Cháu ở chỗ đó, biết chỗ đó toàn là ai không? Lưu manh, lừa đảo, trộm cắp, buôn người, trị an tệ như thế nào có biết không? Cách mấy ngày là lại có người chết mà cháu còn vui vẻ chạy tới đó ở, ba mẹ cháu mà biết thì lo lắng cỡ nào có biết không? Đúng là hồ đồ!” Ôn Minh đá một phát vào bàn trà.

Ôn Mộc bất mãn: “Chú vợ đưa cả nắm, mặc dù có người xấu, nhưng cũng là số ít.”

Ôn Minh: “Chú mặc kệ số nhiều hay số ít, chú nói cho cháu biết, Ôn Mộc, cho cháu một ngày, lập tức chuyển về chỗ cũ, không thì phải lập tức trở về nhà!”

25. Chương 25

Đường về nhà hơi rung xóc, Ôn Mộc lại còn mất tập trung, Cố Thành Lâm ghì chân trên đất, làm cậu dừng lại rồi hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Ôn Mộc cúi thấp đầu, bước xuống xe: “Tối hôm qua chú Hai tới tìm em.”

Cố Thành Lâm nhú nhú mày: “Sau đó thì sao.”

“Chú phát hiện em lén lút chuyển ra ngoài ở.” Ôn Mộc thở dài: “Chú bảo em phải chuyển về chỗ cũ.”

Cố Thành Lâm đốt điều thuốc: “Chỉ là chuyển về thôi à?”

“Ừm... Nhưng mà em không muốn, em không muốn chuyển, em muốn ở cùng với anh.” Ôn Mộc khổ não, định hỏi phải làm sao bây giờ.

Không nghĩ tới Cố Thành Lâm lại nói: “Còn có hơn nửa tháng đã đi học rồi, chuyển thì cứ chuyển thôi, nhưng em phải đi dỗ Ông Đình Đình kia, em còn hứa với nó mười ngày nữa mới đi.”

“Nhưng mà...” Ôn Mộc hơi khổ sở: “Anh không hy vọng em ở lại sao?”

“Mười mấy ngày thôi mà.” Cố Thành Lâm không để tâm lắm.

“Nhưng em từng giây từng phút đều muốn ở cùng anh, chứ đừng nói mười mấy ngày.” Ôn Mộc nhỏ giọng nói: “Em không muốn đi.”

“Vậy em ở đó đi, đưa chìa khóa nhà cũ cho anh.”

Ôn Mộc nghe lời đưa cho anh, tâm tình vẫn khó chịu như cũ.

“Giường cỡ nào?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Hai mét...”

“Được rồi.” Nói xong liền lên yên trước ngồi đạp xe đi, Ôn Mộc chớp mắt mấy cái vội vàng đuổi tới gần cản: “Anh làm gì đấy?”

Cố Thành Lâm đạp rất chậm: “Ngủ.”

“Ồ, ở đâu?” Ôn Mộc chờ anh giảm tốc độ, vội vàng leo lên xe, ôm eo anh.

“Chỗ chung cư em thuê.”

Ôn Mộc ngơ ngác.

“Em có thể vì anh ngủ trong vũng bùn, tại sao anh lại không thể vì em mà thay đổi hoàn cảnh? Anh thấp kém hơn em à?” Cố Thành Lâm nói.

Ôn Mộc phản ứng nửa ngày, vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, người còn đang ở trên xe sợ bị ngã sắp xuống, chỉ có thể ngồi yên: “Cái này mà anh cũng phải so đo à, anh trẻ con thế?” Tâm tình của cậu lập tức chuyển biến tốt, chỉ cần không phải xa nhau thì sao cũng được, vừa cười vừa cọ cọ lưng Cố Thành Lâm, đột nhiên nhớ ra: “Vậy Đinh Đinh phải tính sao đây...”

Cố Thành Lâm không có ý định giúp đỡ: “Là em thất hứa với nó, đương nhiên phải đi dỗ nó rồi.”

Ôn Mộc: “Dỗ thế nào?” echkidieu2029.wordpress.com

Cố Thành Lâm: “Không thể nói đáp án cho em.”

“Tại sao? Bạn trai cũng không thể tiết lộ một chút à.” Ôn Mộc nũng nịu.

Cố Thành Lâm dừng xe, quay đầu lại nhìn cậu: “Cần thù lao.”

“Không thành vấn đề!” Ôn Mộc đạp lên đồ gác chân, hôn “bẹp” một cái lên miệng Cố Thành Lâm: “Giờ nói được rồi chứ!”

“Không được.” Cố Thành Lâm thoả mãn, tiếp tục đạp tới phía trước.

“Tại sao?”

“Anh không phải Ông Đinh Đinh, không biết dỗ thế nào cả.” Đây là lời nói thật.

“Anh...” Ôn Mộc không ngồi lại, trực tiếp nằm nhoài trên lưng anh hận không thể cắn lỗ tai anh: “Xấu quá đi, trả nộ hôn lại cho em!”

Cố Thành Lâm nói: “Được thôi, gấp mười lần.”

Ôn Mộc lắc đầu: “Gấp trăm lần.”

Cố Thành Lâm: “Tham thế.”

“Một nghìn lần.” Ôn Mộc “hì hì” cười tăng số lần lên.

“Ấu trĩ.”

Cuối cùng vẫn là Ôn Mộc nghĩ ra cách, cậu đến thư viện mua một đồng truyện cổ tích, rồi tặng cho Ông Đình Đình, đầu tiên nhóc rất hưng phấn nhảy nhót ở trên giường, nghe thấy Ôn Mộc phải đi, lập tức yên tĩnh ngồi xuống, ôm sách lẩn qua lẩn lại.

Ôn Mộc không có vì dỗi mà lừa gạt nhóc, chỉ nói rõ nguyên do, cậu cũng không biết Ông Đình Đình năm tuổi có thể nghe hiểu hay không, nhưng vẫn thành thật nói hết, Ôn Mộc cảm thấy rất áy náy, xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc: “Xin lỗi, Đình Đình.”

“Không sao.” Ông Đình Đình nhỏ giọng nói: “Anh Ôn Mộc sẽ gọi điện thoại cho em chứ.”

“Có chứ.” Ôn Mộc ôm nhóc vào lòng.

Ông Đình Đình: “Vậy em đọc không hiểu chỗ nào có thể hỏi anh không?”

“Có thể.”

Ông Đình Đình khéo léo gạt đầu: “Vậy thì không sao nữa rồi.”

Tuy nhóc nghịch ngợm hay gây sự, nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời, anh Ôn Mộc sẽ gọi điện thoại cho mình, cũng đồng ý đến thăm mình, bây giờ còn có nhiều truyện cổ tích như vậy, cho nên nhóc phải vui vẻ, ông đã nói phải ‘tri túc thường lạc’! Nhưng khi ôm đồng truyện tiến người đến đầu ngõ vẫn muốn khóc, khi nào mới có thể trở thành nam tử hán không khóc nữa đây, Ông Đình Đình vừa gào khóc vừa chạy về nhà, chuẩn bị hỏi Ông Thư Quốc.

Hành lý Ôn Mộc rất ít, Cố Thành Lâm cũng không mang cái gì, mười mấy ngày vốn không dài, sau mười mấy ngày là có thể cùng nhau lên đại học.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Minh tản bộ một vòng trong chung cư, thấy cháu trai ngoan ngoãn chuyển về, nhấn mạnh: “Cháu muốn trải nghiệm cuộc sống cũng không đến nỗi phải chuyển tới cái nơi đó ở, may mà chú phát hiện trước, nếu như bị ba mẹ cháu biết, sau này đừng nghĩ đến trải nghiệm gì nữa.”

Ôn Mộc thành thật nghe lời chỉ dạy: “Cháu biết rồi.”

“Còn nữa, chú nghe nói gần đây cháu chơi rất thân với Cố Thành Lâm hả?” Ôn Minh tìm một chỗ ngồi xuống.

“Vâng, bọn cháu trước là bạn học, thân với nhau cũng rất bình thường.” Ôn Mộc cảm thấy chuyện này không có gì phải giấu.

“Tốt nhất cháu vẫn nên cách xa nó ra.” Ôn Minh hiếm khi thấy nghiêm túc như vậy: “Gia đình nó khá phức tạp, không phải cùng loại người với chúng ta, bạn học phổ thông là được rồi, đừng chơi thân quá.”

“Tại sao, cháu, cháu cảm thấy cậu ấy rất tốt mà.” Ôn Mộc nói: “Hơn nữa cậu ấy bây giờ chỉ có một mình, không có gia đình.”

“Chuyện này bỏ qua một bên.” Ôn Minh chỉ chỉ bên trên: “Bố nó trước đây có chức vụ gì? Cháu có thể thăm dò dòng họ nhà nó, dù không có gì bất ngờ xảy ra cũng phải điều tra cho rõ, tuy rằng Cố Thành Lâm vô tội, thế nhưng đời này tuyệt đối không thể đi trên đường lớn được nữa, tập đoàn Phương thị, nguyên tổng giám đốc Phương Tử Hình là mẹ của nó, bây giờ người đứng đầu chắc chắn sẽ không để con trai bà ấy quản công ty, vậy đứa bạn của cháu có thể làm gì? Chú không phải nói không cho cháu kết bạn, nhưng lựa chọn bạn chơi rất quan trọng, cậu ta lẫn lộn ở dưới đáy xã hội nhiều năm như vậy, lỗi đời hơn cháu gấp mấy lần? Chú nhớ nó trước đây thấy người là tránh, sao lại đột nhiên chơi thân với cháu như vậy?”

“Không phải đột nhiên, là cháu chủ động tiếp cận cậu ấy.” Ôn Mộc vội vàng nói.

Ôn Minh không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, dùng góc độ của mình xem xét vấn đề: “Nói chung chú nói tới đây thôi, cháu cũng trưởng thành rồi, thị phi đúng sai tự mình nhìn thấy.”

“Chú Hai.” Ôn Mộc thấy không thoải mái: “Ý của chú là Cố Thành Lâm tiếp cận cháu, là vì ham muốn cái gì của cháu sao?”

“Theo cháu thì sao?”

“Cháu hi vọng chú đừng nghĩ như vậy, cậu ấy vốn cũng không thêm những thứ này, dù sau này có con đường nào không thể đi, cậu ấy cũng có thể dựa vào bản thân mình để sống tốt, cậu ấy rất ưu tú, cháu hi vọng chú đừng nghĩ cậu ấy như vậy.” Ôn Mộc cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng người bị hiểu lầm không phải mình, nhưng cậu vẫn rất khó chịu, sau khi chú Hai đi, Ôn Mộc ngồi xuống gần người, cậu và Cố Thành Lâm không chỉ có hai tháng này, trước đó còn có ba năm yêu thâm Cố Thành Lâm, cậu không hy vọng Cố Thành Lâm chịu một chút oan ức hay hiểu lầm nào.

Qua mười mấy phút, Cố Thành Lâm đưa xong sữa ngày cuối cùng trở về, ngoại trừ công việc ở quán bar thì mấy công việc khác anh đều đã kết thúc, vào cửa sau, Ôn Mộc vẫn cúi đầu, Cố Thành Lâm chặn cậu ở góc tường tiền sảnh hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Mộc lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì đâu.” Âm thanh rầu rĩ, còn nói giọng mũi.

“Xạo ke.” Cố Thành Lâm nâng cằm cậu lên bắt cậu ngẩng đầu.

Ôn Mộc trừng mắt nhìn, kỹ năng diễn xuất hết sức gượng gạo: “Mắt em có côn trùng bay vào.”

Cố Thành Lâm nhìn một lát, hỏi: “Anh là côn trùng à?”

“Hả...”

“Trong mắt em chỉ có anh, làm gì có côn trùng?” Cố Thành Lâm cười nói.

Khóe mắt Ôn Mộc rưng rưng, vội vàng ôm eo anh vùi đầu vào.

Cố Thành Lâm hỏi: “Chú Hai em đến à?”

“Anh thấy rồi sao?”

“Anh ở dưới lầu nhìn thấy xe chú, hút một điếu thuốc mới lên.” Cố Thành Lâm vỗ vỗ lưng cậu.

“Xin lỗi...”

“Với anh mà xin lỗi cái gì?”

“Em chỉ muốn nói vậy thôi.” Ôn Mộc không biết giải thích thế nào.

“Tùy hứng thế à?” Giọng Cố Thành Lâm trầm thấp rất êm tai.

“Có được không? Có thể tùy hứng với anh không?”

“Đương nhiên có thể, không chỉ có thể tùy hứng với anh, còn có thể ôm anh khóc giống như con gái nữa.”

Ôn Mộc nhanh chóng chùi chùi đôi mắt: “Em không phải con gái.”

Cố Thành Lâm: “Vậy em là gì?”

Ôn Mộc: “Em là người đàn ông của anh.”

Cố Thành Lâm: “Ồ, lợi hại vậy sao?”

26. Chương 26

Sau khi tuyên bố chủ quyền người đàn ông thì cậu dè Cố Thành Lâm lên góc tường hôn, khí thế mạnh mẽ, nhưng sức lực không đủ, môi lưỡi giao triền, hơi thở hòa quyện, Ôn Mộc chỉ lo đối kháng với cái lưỡi đang làm loạn trong khoang miệng cậu, khi đã kịp phản ứng lại, cậu đã nằm ở trên giường, Cố Thành Lâm hô hấp nặng nề, ánh mắt đen láy nhìn cậu chăm chăm.

Ôn Mộc đưa tay sờ xoạng vài giây, từ phía dưới gối móc ra mấy thứ đã lén đi mua, nhếch môi cười.

Bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ vì đối phương, ngầm hiểu ý.

—— tui là đường phân cách những gì đã xảy ra ——

Sau khi kết thúc thì đã đến buổi trưa, tắm xong vài phút bụng Ôn Mộc đã giống trống, Cố Thành Lâm hôn trán cậu bảo cậu nghỉ ngơi, đứng dậy đến nhà bếp, cơ thể Ôn Mộc dù hơi đau, nhưng vẫn mặc quần áo đi theo, Cố Thành Lâm nấu cơm, cậu liền dính ở phía sau ôm eo anh, anh đi đâu cậu đi đó.

Cố Thành Lâm hỏi: “Em là yêu tinh dính người từ đâu tới vậy hả?”

Ôn Mộc nũng nịu nói: “Từ nhà anh tới đó.”

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh đều mua từ hôm chuyển về, xào hai món đơn giản, rồi nấu phần cơm cho hai người, trên bàn ăn cùng thảo luận phương tiện giao thông lúc xuất phát, Ôn Mộc suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tàu hỏa ha?”

“Cũng được.” Cố Thành Lâm không ý kiến.

“Nhưng mà sẽ hơi lâu, nếu như anh say xe thì dựa vào vai em này.” Ôn Mộc ưỡn ưỡn lồng ngực gây gò.

“Quá gầy.” Cố Thành Lâm nói.

“VẬY HẢ?” Ôn Mộc bóp bóp vai, toàn là xương xẩu.

Cố Thành Lâm gấp một miếng thịt cho cậu: “Mập lên một chút dựa vào thoải mái hơn.”

Ôn Mộc nghiêm túc gật đầu: “VẬY em sẽ ăn nhiều hơn nữa.”

Buổi chiều chừng bốn, năm giờ, Ôn Mộc chuẩn bị đi làm, trước khi ra cửa điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Diệp Du gọi video, cười hỏi: “Mộc Mộc dậy chưa?”

“Dạ rồi, chuẩn bị đi làm ạ.” Ôn Mộc tâm tình rất tốt, Cố Thành Lâm đang dựa vào tủ quần áo đợi cậu ra ngoài.

Diệp Du hỏi: “Còn mấy ngày nữa mới làm xong? Sắp khai giảng rồi, về với ba mẹ ở mấy ngày nha.”

Ôn Mộc nói: “Quản lý Trần xếp cho con tới thứ sáu tuần này, chủ nhật trở về chuẩn bị hành lý, thứ hai sẽ đến trường.”

“Đi sớm vậy sao?” Diệp Du nhú nhú mày, cảm thấy kì nghỉ hè này con trai ở nhà ít quá.

“Con và bạn học hẹn đi chơi đó mẹ.” Ôn Mộc hướng về phía bạn học nam của mình mím môi cười.

“Bạn nào vậy, mẹ có quen không?” Diệp Du hỏi cậu.

Ôn Mộc nói: “Sau này con sẽ giới thiệu cậu ấy cho ba mẹ, cậu ấy rất ưu tú, mẹ nhất định sẽ thích cậu ấy cho mà xem.”

Diệp Du gật đầu: “Tốt lắm, có cơ hội thì mời đến nhà ăn cơm, thứ sáu ba mẹ đi đón con có được không?”

Ôn Mộc đáp ứng liên tục, vừa định cúp máy, liền nghe Diệp Du hỏi: “Cục cưng ơi, phía dưới cổ con bị làm sao đấy?”

Dưới cổ?

Ôn Mộc vội vàng cúi đầu, dưới cổ áo thun lộ ra dấu hôn nhàn nhạt, cậu nói: “Trong, trong phòng có con muỗi to lắm, con bị đốt một phát.”

Diệp Du không nghi gì, còn bảo cậu mua thuốc đuổi muỗi, cúp điện thoại, Ôn Mộc che che cổ áo, đi tới bên cạnh Cố Thành Lâm nói: “Đi thôi.”

Cố Thành Lâm khoanh tay nhìn cậu: “Em mắng anh.”

“Làm... làm gì có?”

Cố Thành Lâm kéo cổ áo cậu xuống, nhắc nhở: “Muỗi to.”

Ôn Mộc phản ứng lại ôm anh cười: “Anh chính là con muỗi to, cắn đây người em!”

“Vậy thì phải cắn thêm mấy cái nữa.” Nói xong dứt khoát lột áo cậu ra, gặm cắn mấy cái ở đầu vai cậu, Ôn Mộc bị giỡn đến ngứa, vội vàng xin tha: “Em sai rồi em sai rồi, sắp muộn rồi đây.”

Mấy ngày cuối cùng, ca làm của Cố Thành Lâm giống với Ôn Mộc, quản lý Trần thừa dịp nhàn rỗi, tìm tới Cố Thành Lâm đưa cho anh một tấm thẻ, Cố Thành Lâm không nhận.

Quản lý Trần nhét vào túi anh: “Cũng không có bao nhiêu tiền đâu, không sánh được số tiền hồi trước ba con phát lương cho chú đâu, học phí tự con trả, chú không cho, chút tiền này xem như là chú mời con ăn cơm, sau này ở thành phố A không dính vào rắc rối thì đừng đánh nhau, Ông Thư Quốc chú trông hộ con.”

“Cảm ơn.” Cố Thành Lâm nghe lọt tai.

“Đi sớm một chút, rời khỏi chỗ này cũng tốt.” Quản lý Trần hút thuốc, vỗ vỗ vai anh: “Giỏi quá, trưởng thành rồi, nếu ngày nào đó chú xuống tuổi vàng gặp được ba con, còn có thể nói cho ổng biết con sống rất tốt.” Nói xong thấy mũi cay cay, nước mắt còn chưa rơi xuống, đã nghe Cố Thành Lâm nói: “Thuận tiện nói cho ba con biết chú là lưu manh.”

“Mẹ mày, nhãi con có biết nói chuyện không hả?” Trần Bằng tức giận đến nổi muốn đánh người.

“Nhanh tìm vợ đi.”

“Tìm cái gì chứ, không nhà không cửa, lấy cái gì nuôi gia đình.” Trần Bằng xuất thân nông thôn, mười tám tuổi một mình vào thành phố lang bạt, tiền lương đầu tiên trong đời là năm trăm tệ, chân trước mới vừa vào túi, chân sau đã bị người ta lừa, lưu lạc đầu đường xó chợ được cha Cố Thành Lâm tình cờ gặp, thấy chàng trai vừa giản dị vừa đáng thương, liền cho chức vụ làm tài xế, làm được tận mười năm liền.

Trần Bằng vẫn luôn mang lòng cảm kích, dù nhà tan cửa nát, nhưng hắn vẫn quan tâm đến Cố Thành Lâm như trước.

“Vậy chú cứ sống một mình cả đời đi.” Cố Thành Lâm không có ý định ủng hộ hắn.

Trần Bằng tức giận trợn mắt: “Chú nghe nói Viên Khôn gần đây gặp phiền phức.”

“Ừm.” Viên Khôn đã lâu rồi chưa xuất hiện.

“Con vẫn nên cẩn thận một chút, gã vẫn còn ghi hận ba con, mẹ nó chứ chú không hiểu nổi đầu óc thằng đó nghĩ cái gì, đúng là lòng lang dạ sói.” Trần Bằng hút thuốc xong, ném vào thùng rác: “Đi làm việc đi, sau này đến thành phố A chú cũng không tin thằng khốn Viên Khôn còn quần lấy con.”

Khoảng ba giờ sáng, Ôn Mộc kết thúc công việc của mình, chạy đến nhà bếp tìm Cố Thành Lâm giúp anh rửa ly, Cố Thành Lâm hỏi: “Có thấy khó chịu gì không?” echkidieu2029.wordpress.com

“Cũng ổn, chỉ hơi khó chịu một chút thôi.” Ôn Mộc nhỏ giọng nói, liền quay đầu hôn một cái lên môi Cố Thành Lâm, để chứng minh mình thật sự không sao còn bồi thêm một câu: “Về nhà còn có thể làm thêm mấy lần nữa.”

“Quý háo sắc.” Cố Thành Lâm chặn trán cậu lại cười.

Ôn Mộc liếc mắt: “Chỉ háo sắc của anh thôi.”

Hai người cùng làm việc nhanh hơn rất nhiều, lúc Cố Thành Lâm đi vứt rác, Ôn Mộc chờ trong phòng thay đồ, vốn tưởng rằng quán bar không có ai, đột nhiên có người đẩy cửa tiến vào, Ôn Mộc kinh ngạc: “Anh Đại Lưu? Anh còn chưa về à?”

Đại Lưu đáp một tiếng: “Buồn ngủ quá, anh tìm một chỗ chợp mắt một lát, mới vừa tỉnh, đi bây giờ đây.”

“Vậy anh đi đường cẩn thận.”

Bầu trời xám trắng rạng sáng Ôn Mộc đã nhìn hai tháng nay, cuộc sống trắng đen điên đảo sắp phải kết thúc rồi, lúc trước cậu không nghĩ tới đi làm ở đây còn có thể gặp được Cố Thành Lâm, càng không nghĩ tới trong hai tháng này, quan hệ của bọn họ đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, trên đường về nhà Cố Thành Lâm công Ôn Mộc đi, chân Ôn Mộc đung đưa qua lại: “Em không đau thật mà, có thể tự đi được.”

“Anh muốn công em cũng không được sao?” Cố Thành Lâm nói.

“Được.” Âm cuối sung sướng cuối kéo dài: “Anh muốn làm gì với em cũng được, có thể làm nũng với em cũng có thể tùy hứng với em.”

“Anh ấu trĩ vậy sao?” Cố Thành Lâm hừ cười.

“Anh ấu trĩ nhất.” Ôn Mộc không phục.

“Em mới ấu trĩ.”

“Anh mới ấu trĩ!” Một cuộc tranh luận hoàn toàn không có ý nghĩa kéo dài đến cổng chung cư, Ôn Mộc nằm nhòai trên bả vai Cố Thành Lâm thở dài: “Từ giờ phút em đều không muốn xa anh, cuối tuần tận hai ngày không thể gặp mặt, phải làm sao bây giờ.”

“Hai ngày thôi mà, kiên trì một chút.”

“Không kiên trì được... Em ngoại trừ có thể kiên trì thích anh thì chuyện gì cũng không kiên trì được...” Ôn Mộc thì ào nói.

Cố Thành Lâm cong môi cười: “Vậy anh đi tìm em.”

“Có thật không?” Ôn Mộc hớn hở: “Vậy cuối tuần chúng ta có thể đi hẹn hò, đi xem phim, đi khu trò chơi điện tử không?”

“Gì cũng được, em thích đi đâu thì đi đó.” Cố Thành Lâm vẫn không có ý kiến.

Ôn Mộc nằm úp sấp ghé vào lỗ tai anh: “Em muốn đi đến trái tim anh.”

Cố Thành Lâm cười nhẹ: “Không phải em đã ở trong đó rồi sao?”

27. Chương 27

Dự báo thời tiết nói thứ Tư có mưa, sắc trời âm u, Ôn Mộc ngủ thẳng một giờ mới thức dậy, Cố Thành Lâm không ở trong phòng ngủ, Ôn Mộc đi tìm một vòng, nhìn thấy anh đang hút thuốc ở ban công.

“Tỉnh sớm vậy à?” Ôn Mộc đi tới hỏi.

“Năm mơ.” Cố Thành Lâm nói.

“Ác mộng à?”

“Không hẳn, mơ thấy bọn họ.”

Ôn Mộc có thể đoán được Cố Thành Lâm nói bọn họ là ai, cậu không biết an ủi làm sao, chỉ có thể nắm chặt cái tay không cầm thuốc lá của Cố Thành Lâm, xoa xoa lòng bàn tay anh.

Cố Thành Lâm nói: “Không sao đâu.” Hai người lặng yên đứng một lúc, Ôn Mộc mới gọi anh.

Cố Thành Lâm đáp một tiếng, nghe cậu nói: “Sau này anh còn có em bên anh, anh đừng chê em dím người cũng đừng chê em tùy hứng có được không, chờ chúng ta tốt nghiệp đại học, cùng đi tìm việc làm, cũng không cần phải quá tốt, có thể nuôi sống hai chúng ta là được rồi, sau đó chúng ta cùng nhau đi du lịch, nước ngoài không đi nổi thì chúng ta chơi ở trong nước, sau đó chụp thật nhiều ảnh, làm thành một cái album, đến tám mươi... không, đến một trăm lẻ một tuổi sẽ cùng nhau xem, nhưng mắt mờ cả rồi chắc sẽ không còn thấy rõ ai là ai đâu anh nhỉ? Tấm này có phải là Cố Thành Lâm đang công Ôn Mộc lên núi không? Tấm này có phải là Ôn Mộc buộc giấy giày giúp Cố Thành Lâm không?”

“Ai chụp ảnh đây?” Cố Thành Lâm hỏi cậu.

“Có thể tìm Đinh Đinh, đúng rồi còn có Đinh Đinh, lúc đó chúng ta sẽ nuôi nó, nhìn nó kết hôn sinh con.” Ôn Mộc mở lòng bàn tay anh ra, đếm từng đường chỉ tay trên đó.

“Ông Đinh Đinh nếu như cũng thích con trai thì sao?” Cố Thành Lâm lại hỏi.

“Làm gì có nhiều người thích con trai vậy chứ? Nếu lớn lên nó cũng thích con trai, vậy cũng tốt thôi, chúng ta tuyệt đối không trở thành vật cản mà sẽ là hậu thuẫn kiên cường của nó.” Ôn Mộc vỗ trán: “Đúng rồi, cuối tuần em phải thăm dò suy nghĩ của ba mẹ mới được.”

“Suy nghĩ gì?”

“Là cái nhìn của bọn họ đối với người đồng tính, ba em mặc dù hơi cứng nhắc. Nhưng mẹ em rất tiến bộ, em nghĩ mẹ có thể tiếp thu được, nếu như bọn họ để ý thì em phải dùng chiêu nước chảy đá mòn từ từ thuyết phục bọn họ, chờ bọn họ đồng ý, em sẽ mang anh về nhà.” Ôn Mộc nói xong, Cố Thành Lâm quay đầu hôn một cái lên gò má cậu: “Vậy có cần anh mang quà gì không? Mẹ em thích gì?”

Ôn Mộc suy nghĩ một chút: “Mẹ thích hoa, hoa hồng hoa tường vi gì cũng được. sân sau nhà em có cả một bộ tường đầy hoa, đều là mẹ trồng hết.”

“Được, vậy anh mua một bó hoa cho bác, vậy anh phải giới thiệu mình như thế nào?” Cố Thành Lâm thỉnh giáo.

“Anh có thể nói như vậy nè.” Ôn Mộc thanh giọng, thả tay Cố Thành Lâm ra, làm bộ ôm một bó hoa, ra vẻ nghiêm túc: “Con chào bác ạ, con là Cố Thành Lâm, bạn trai của Ôn Mộc.”

Cố Thành Lâm cười kéo cậu ôm vào lòng: “Em chắc chứ?”

“Đương nhiên rồi, khi đó anh sẽ mặc âu phục cầm hoa.” Ôn Mộc si ngốc bật cười: “Đẹp trai lắm á.” Cậu nghĩ đến cuối tuần Cố Thành Lâm đến tìm mình, có thể tìm cơ hội gặp gỡ ba mẹ trước, cho dù là với tư cách bạn học thì cũng phải quen mặt trước đã. echkidieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc toàn tâm toàn ý lên kế hoạch cho cuối tuần, cho nên khi đi ra khỏi cửa chung cư, nhìn thấy chiếc

xe ô tô màu đen ngoài cửa, giật mình đứng ngậy người.

Có ba người bước xuống xe, ba mẹ cậu cùng với cái người đàn ông phát sinh tranh chấp với Cố Thành Lâm trong hẻm quán bar đêm hôm đó.

“Ba mẹ... Sao, sao ba mẹ đến đây?” Ôn Mộc kinh ngạc, định giới thiệu Cố Thành Lâm đứng bên cạnh: “Cậu ấy, cậu ấy là...”

“Mộc Mộc.” Ôn Dịch thân hình cao to, giọng nói nặng nề, ông nhìn về phía Cố Thành Lâm, nhưng lại nói với Ôn Mộc: “Lại đây.”

Ôn Mộc có dự cảm không tốt, Ôn Dịch từ trước đến giờ đều rất chiều cậu, chỉ có khi cực kỳ tức giận mới xuất hiện vẻ mặt như thế, Diệp Du đứng ở một bên cũng vô cùng nghiêm túc, bọn họ đều có quyền cao chức trọng, tỏa ra khí thế mạnh mẽ rất đáng sợ.

Ôn Mộc hơi lui về phía sau, cậu bắt đầu sợ ba mẹ như vậy rồi.

“Mộc Mộc lại đây.” Ôn Dịch nói một lần nữa.

Ôn Mộc nhẹ nhàng lắc đầu: “Ba, ba nói cho con biết có chuyện gì xảy ra đi.”

“Ba bảo con tới đây.” Ôn Dịch gầm nhẹ: “Con đi trải nghiệm cuộc sống tại sao lại đến ở với một thằng đàn ông?”

“Cậu ấy là bạn học của con.” Ôn Mộc giải thích.

“Còn biết nói láo?” Ôn Dịch lúc này không còn lý trí gì để nói nữa, ông vút phong thư xuống đất, bên trong là mười mấy tấm thân mật cười đùa của hai người.

Ôn Mộc trợn mắt lên, không biết giải thích thế nào.

Ôn Dịch nhanh chân bước tới định kéo Ôn Mộc lại, lại bị Cố Thành Lâm từ nãy giờ vẫn đứng ở một bên bước ra chặn lại.

Cố Thành Lâm rất đúng mực, nhìn thẳng vào đôi mắt Ôn Dịch đang lên cơn giận dữ: “Xin bác đừng làm khó.”

“Tôi với con trai mình nói chuyện thì liên quan gì đến cậu? Cậu còn muốn tiếp tục lừa nó à?”

“Ba đang nói cái gì vậy, có phải ba hiểu lầm gì rồi không?” Ôn Mộc đi tới bên cạnh Cố Thành Lâm.

“Ba hiểu lầm cái gì? Cố Trì Thanh vì tình riêng mà phạm pháp sau đó hỏ thẹn từ chức, Phương Tử Hình tiết lộ cơ mật công ty khiến người trong Phương thị như nước với lửa, chuyện năm đó náo động toàn thành phố, con trai bọn họ sao có thể là người tốt được? Tiếp cận con vì mục đích gì con không nghĩ ra sao?”

“Ba!” Ôn Mộc nắm chặt bàn tay đang siết thành nắm đấm của Cố Thành Lâm, lớn tiếng phản bác: “Sao ba có thể nói như vậy, là con tiếp cận cậu ấy trước, không liên quan gì đến cậu ấy cả.”

“Con còn có mặt mũi mà nói à? Đáng lẽ lúc đó ba không nên cho con ra ngoài đi làm!” Thấy bọn họ có hành động thân mật, Ôn Dịch càng thêm tức giận, không thèm để ý, giơ tay lên về phía Ôn Mộc, lòng bàn tay mười phần sức lực lại đánh lên mặt Cố Thành Lâm, Ôn Mộc bị đẩy ra một bên nên tránh được, nghe tiếng vang, vành mắt Ôn Mộc đỏ chót, cậu định giơ tay sờ mặt Cố Thành Lâm, lại nghe Cố Thành Lâm nói nhỏ: “Không sao đâu.”

“Em...” Ôn Mộc tức giận nhìn về phía ba mình: “Con không về đâu, hôm nay ba hơi quá đáng rồi đấy.”

Lúc này tiếng sấm chớp đánh ầm ầm, dường như đang báo hiệu trời sắp mưa.

Cố Thành Lâm liếc Viên Khôn một cái, nói với Ôn Mộc: “Đi về trước đi.”

“Em không muốn.” Ôn Mộc nhìn cái mặt sưng tấy của anh, nói: “Em không đi.”

Cố Thành Lâm sát vào lỗ tai của cậu, nhẹ giọng nói: “Quên rồi sao? Em muốn tạo ấn tượng tốt cho anh mà, nhớ chứ?”

“Nhưng mà em...”

Anh chỉ dùng độ lớn đủ cho hai người nghe để nói với cậu: “Cuối tuần anh đi tìm em, ngoan nào.”

Khi Ôn Mộc đi mưa đã rơi một chút, xe ra tới đầu hẻm, Cố Thành Lâm vẫn còn đứng ở đó, Ôn Mộc biết, giằng co với ba mẹ nữa cũng không phải cách, cậu muốn làm sáng tỏ hiểu lầm cho Cố Thành Lâm, cậu muốn thoải mái giới thiệu Cố Thành Lâm với người nhà của mình.

Nhưng cậu vẫn còn quá nhỏ, cho dù cậu nói cái gì ba mẹ cũng sẽ nhận định Cố Thành Lâm có ý đồ với cậu, giống như Ôn Minh vậy.

Ban đêm, dưới tầng trệt một căn nhà ở thành Nam, trong phòng khách chật chội bữa bọn, bất ngờ nhất là một loạt móc áo, trên đó là mấy bộ âu phục màu xám chỉnh tề, hoàn toàn không hợp.

Viên Khôn ngồi ở trên ghế mở chai rượu, tâm tình không tệ, còn khê hát, lúc Cố Thành Lâm đập cửa bước vào, gã cũng không kinh ngạc, trái lại còn cười ha ha hai tiếng: “Là Thành Lâm à, không ngờ con còn tới đây thăm chú, quý hóa quá.”

Cố Thành Lâm không để tâm, đi lên phía trước nắm lấy cổ áo gã đâm cho một quyền.

Viên Khôn liếm liếm vết máu ở khóe miệng, ánh mắt hung dữ: “Nếu như con đối xử tốt với chú một chút, bên nhà họ Ôn chú còn nói được mấy câu mát lòng...” Cố Thành Lâm lại đánh một cú nữa lên mắt gã, đau đớn kịch liệt rồi cuộc cũng khiến Viên Khôn trả lại một đấm, Cố Thành Lâm lão đảo lui về phía sau, rồi lại dữ tợn nhào tới.

Hai người lập tức xông vào đánh nhau, Viên Khôn cắn răng nghiêng lợi nói: “Con chó điên như mày, là đứa không biết điều, mày sống tốt quá nhỉ, ba mẹ mày đều chết cả rồi sao mày càng sống càng tốt, mày phải giống như tao! Mỗi ngày như xác chết di động làm gì cũng không thành, đều là ba mẹ mày hại tao, sao mày còn dám yêu đương chứ? Sao mày còn dám học đại học?”

Cố Thành Lâm không nói lời nào, mỗi một đấm đều hung ác, Viên Khôn cười quái dị: “Đối mặt với tình cảnh như hôm nay mày chẳng có cách nào phải không? Hả? Không có là được rồi, nhà họ Ôn là thân phận thế nào, trong mắt bọn họ mày chính là một đồng phân vấy bẩn con trai quý tử của nhà họ!”

Từ khi Viên Khôn phát hiện quan hệ hai người ở nhà hàng đó, liền thuê Đại Lưu theo dõi, Đại Lưu và Cố Thành Lâm vốn không có thâm cừu đại hận, chẳng qua hắn chỉ là một trong những người Viên Khôn giết giây để đi thuyết phục Cố Thành Lâm mà thôi, Ông Thư Quốc và Hồ Tu từ chối gã, đương nhiên cũng sẽ có người vì lợi ích để giúp gã, Cố Thành Lâm không chấp nhận, đối với Đại Lưu mà nói đã tổn thất mấy trăm nghìn tiền thù lao Viên Khôn đã đáp ứng, hắn chụp mấy bức ảnh Cố Thành Lâm đi với Ôn Mộc giao cho Viên Khôn, mà Viên Khôn cầm những thứ này, tìm được nhà họ Ôn, gã hiểu rất rõ người nhà họ Cố, cả nhà đều là kiểu sống theo tình cảm, gã muốn khiến cho Cố Thành Lâm cùng đường, trở về cầu xin gã, bắt bí một đứa nhỏ mười tám tuổi thôi mà, quá dễ dàng.

“Thành Lâm à, nếu con vào Phương thị bây giờ sẽ được làm lãnh đạo, Ôn tiểu công tử còn không dựa vào con à? A khụ khụ...” Viên Khôn không chịu được công kích nữa, dùng sức ngăn cản nắm đấm của anh, tuy phải bảo vệ yếu điểm, nhưng gã lại không hề hoảng loạn, tình thế bắt buộc phải nói: “Con trưởng thành rồi, Cố Thành Lâm, con giết chú thì phải đền mạng, nhưng con còn nhóc bạn trai đấy.”

Cố Thành Lâm rất bình tĩnh, anh có chừng mực, mãi đến khi Viên Khôn thoi thóp mới đứng lên cụp mắt nhìn gã, Viên Khôn vô cùng chật vật khi đối diện với cặp mắt như sóng sâu biển lớn kia: “Bây giờ con chỉ có thể hợp tác với chú thôi, dù chú có đi giải thích cho con, nói chú nói năng bấy bạ, bọn họ cũng sẽ xem con là thằng lưu manh ở dưới đáy xã hội có ý đồ tiếp cận con trai bọn họ để trả thù cho Phương thị, đây là logic của người bình thường đúng không? Bọn họ vốn chẳng hoài nghi lời chú đã nói đâu.”

Viên Khôn đầu đọc: “Thành Lâm à, nỗ lực sống tới bây giờ đã dùng hết toàn bộ sức lực của con rồi phải không? Muốn môn đăng hộ với nhóc bạn trai của con thì phải trèo lên cao chứ, nếu con không làm được, chú sẽ giúp con, chúng ta cùng nhau đoạt lại Phương thị con thấy thế nào?”

Tất cả những chuyện này xảy ra quá đột nhiên, hai người bọn họ đều không có chuẩn bị tâm lý, nếu muốn

xóa bỏ hiểu lầm để đấu tranh cho tình yêu, ngoại trừ lời nói thì không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, Ôn Mộc tin tưởng Cố Thành Lâm, nhưng ba mẹ cậu lại chọn tin tưởng Viên Khôn, bọn họ cho là đứa con trai đơn thuần của mình đang bị một Cố Thành Lâm lẫn lộn trong xã hội lừa gạt để nhá nhem báo thù, không phản bác được.

Ba người ngồi trong phòng khách nhà họ Ôm, bọn họ mới vừa trải qua một cuộc tranh luận rất kịch liệt, Ôn Dịch lúc này đã dịu đi một chút, thở dài nói: “Bây giờ con còn nhỏ, ba mẹ không hề hại con.”

“Mộc Mộc nghe lời đi con, trước khi khai giảng thì đừng ra ngoài.” Diệp Du ở trên ghế sa lon day day ấn đường, nhìn con trai im lặng không nói, không muốn tiếp tục nói nữa.

Ôn Mộc cũng bình tĩnh lại, cậu nghĩ qua mấy ngày nữa sẽ đi học, chỉ cần rời khỏi nhà đến thành phố A là được rồi.

Mãi đến khi Ôn Mộc trở về phòng, Diệp Du mới cau mày nói với chồng: “Về phòng nói chuyện đi.”

Thoát khỏi áp lực của phụ huynh, Ôn Mộc vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Cố Thành Lâm, đối phương lập tức bắt máy, tuy phòng cách âm rất tốt, nhưng Ôn Mộc vẫn rất nhỏ giọng hỏi: “Anh đang ở đâu vậy?”

“Mới vừa về đến nhà.” Giọng Cố Thành Lâm khàn khàn, hình như vừa hút rất nhiều thuốc.

Ôn Mộc dựa vào cửa ngồi xuống: “Mặt của anh có còn đau không? Xin lỗi, ba em ra tay nặng quá.”

“Không đau, không sao đâu.”

“Nhưng mà em rất đau, lòng em đau lắm.” Ôn Mộc nhìn hồi lâu, đôi mắt rưng rưng: “Ba mẹ em bảo em cách xa anh ra.”

“Em đồng ý rồi à?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Em chỉ nói biết rồi.” Ôn Mộc nghẹn ngào.

“Thông minh thật.” Cố Thành Lâm nói cho cậu biết: “Ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí có thể nói với ba mẹ anh rất xấu xa.”

“Em không nói.” Ôn Mộc lắc đầu.

Cố Thành Lâm bất đắc dĩ cười nhẹ: “Cuối tuần có phải là không thể gặp nhau rồi không?”

Ôn Mộc gật gật đầu: “Mẹ em không cho em ra ngoài.”

Cố Thành Lâm dập thuốc trong tay: “Vậy anh leo tường đến tìm em thì sao?”

“Leo, leo tường?” Ôn Mộc kinh ngạc, vội vàng đứng bật dậy.

“Ừm, phải sớm một chút, đừng để ba mẹ em phát hiện.”

Thứ sáu đêm đó Ôn Mộc thức suốt, khoảng bốn giờ là nằm không nổi nữa, cậu không biết Cố Thành Lâm đến đây như thế nào, càng không biết anh có vào được nhà mình không, an ninh của khu biệt thự cực kỳ tốt.

Mà hai ngày nay tâm trạng Ôn Mộc cũng thả lỏng nhiều, công việc của ba mẹ rất bận, không nhắc lại chuyện Cố Thành Lâm nữa, ngoại trừ không cho ra ngoài, cũng không có hạn chế cậu nhắn tin, tối hôm qua Diệp Du còn hỏi cậu đến trường muốn mang theo những thứ gì, Ôn Mộc ngây thơ nghĩ, có lẽ ba mẹ đã nghe lọt tai những lời cậu nói nên chắc là không có thời gian để ý tới những thứ này nữa.

Sân trước của nhà họ Ôn rất lớn, Diệp Du thích hoa, sân sau xây một cái nhà kính trồng hoa, vách tường còn có dây hoa tươi Ôn Mộc, gần tới năm giờ, điện thoại Ôn Mộc vang lên, cậu vội vàng bắt máy, Cố Thành Lâm nói: “Sân sau bên tay trái, ô cửa thứ ba.”

“Anh chờ em một chút!” Cúp điện thoại, Ôn Mộc vội vàng chạy đến sân sau, kết quả nơi đó không có một bóng người, cậu lập tức cầm điện thoại lên, tiếng chuông reo hai lần, Cố Thành Lâm đi ra từ nhà kính, mặc bộ đồng phục đưa sữa.

Ôn Mộc đi tới ôm anh chùi chùi mắt: “Em rất nhớ anh.”

“Ngoan quá.” Cố Thành Lâm xoa xoa tóc cậu, động viên tâm tình: “Em nói xem, chúng ta như vậy có phải là câu chuyện tình yêu của thiếu gia nhà giàu và tên tiểu tử nghèo không?”

Ôn Mộc đột nhiên lắc đầu: “Anh không phải tiểu tử nghèo, anh là bảo vật. Em cũng không phải thiếu gia nhà giàu, em là bạn trai anh.”

Cố Thành Lâm tiện tay bẻ một nhánh hoa hồng của Diệp Du: “Vậy tặng cho bạn trai anh nè.”

Ôn Mộc nhận lấy, cuối cùng cũng cười: “Anh chờ em nhé, thứ hai chúng ta gặp nhau ở ga tàu hỏa, em nhất định đến đúng giờ tìm anh, chúng ta cùng đến thành phố A học đại học.” Nói xong hôn một cái lên khóe miệng anh, kiên định nói: “Anh nhất định phải chờ em, em nhất định sẽ đi tìm anh.”

Nhà vệ sinh nữ xếp thành hàng dài, Tiêu Văn từ nhà vệ sinh đối diện đi ra rửa tay một cái, đến siêu thị trong ga mua ba hộp mì nước, mười tẻ một hộp, mì thịt bò bình thường, phía dưới cánh tay cặp một hộp,

đi đến chỗ lấy nước đổ nước sôi vào hai hộp, trở lại phòng chờ tàu, đưa cho Hồ Tu đang ngồi dưới đất, Hồ Tu mặc một cái quần bò rách, tóc tai mấy ngày chưa gội, loạn vô cùng không có hình tượng, hắn “xì xụp” ăn hai hộp mì, nói với Tiêu Văn: “Tao cá là ngày mai nó sẽ ngất.”

“Ba ngày ba đêm không ăn không uống, còn chưa ngủ, tao nghĩ một giây sau nó sẽ xỉu liền.” Tiêu Văn nhấp một hộp nước: “Xỉu mẹ đi, tao nhìn không nổi nữa rồi.”

“Ui chết, mẹ nó, điện thoại rơi mất rồi!” Hồ Tu nhanh chóng nuốt mì, quệt miệng đi tới trước mặt Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm ngồi ở trên ghế phòng chờ tàu, bên người là cái vali, cầm lún phún râu, mắt lâu ngày không nghỉ ngơi, chẳng chịt tơ máu.

Hồ Tu nhặt điện thoại lên, nhìn lướt qua tin nhắn, trong phút chốc cũng không biết làm sao mở miệng, trước tiên hắn tăng hắng một cái tạo động tĩnh, rồi nói tiếp: “Tình yêu hai tháng thôi mà, làm gì đến mức này.”

Cố Thành Lâm rũ mắt xuống, ngón tay giật giật không còn sức lực.

Hồ Tu thở dài: “Thôi Thành Lâm à, không chờ được thì chúng ta đi, cậu ấy cũng nói sẽ không tới đúng không? Hứa hẹn này nó đều là nói suông thôi, đi đánh trống với anh, anh trai dẫn cậu lang bạt giới ca hát.”

“Đánh trống rất mệt.” Cổ họng Cố Thành Lâm khô khốc, nói câu đầu tiên trong ba ngày nay.

Hồ Tu quay đầu lại gọi Tiêu Văn tới, ngoài miệng hỏi: “Vậy cậu làm cái gì mới không mệt.”

“Làm cái gì cũng rất mệt, sống rất mệt.” Cuối cùng anh nhắm mắt lại, dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi.

28. Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năm năm sau, thành phố C.

Bầu trời đêm như một tấm màn che sân khấu vô cùng lớn, yên tĩnh bao phủ cả một sân vận động.

Âm thanh “tích tắc” đột ngột vang lên, như là đang đếm ngược thời gian, tiếng ma sát của gậy đánh trống đập vào nhau, phát ra âm thanh “ding ding” lạnh lạnh, hắc ám và mơ hồ dồn dập, một tràng nhịp trống liên tiếp rít gào giữa bầu không khí, những mảnh kim tuyến bung lên càng thêm chấn động lòng người, tiếng trống dồn dập như cơn mưa rào, rồi “đùng” một tiếng vang thật lớn, pháo hoa màu xanh thắm bắn lên bầu trời, dường như muốn xé toạc bức màn bầu trời sao rộng lớn kia.

“A a a a a a a!” Tiếng vang rít gào đến tận chân trời, trên sân khấu xuất hiện năm người, người ngồi người đứng.

“Em chờ tôi ở đây, tôi cũng sẽ chạy như bay đến đây giống như em...” Ánh huỳnh quang dần tắt cùng tiếng ca đang lay động sân khấu, kết thúc màn biểu diễn này, tấm che được kéo xuống.

Hậu đài bận rộn, trợ lý và chuyên gia trang điểm bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị thay đổi tạo hình, chờ tấm che rơi xuống, vội vàng chạy tới giành giật từng giây để thay quần áo, Hồ Tu vén tóc tai, uống một hớp nước hỏi Tiêu Văn: “Còn hai bài nữa hả?”

“Đúng.” Tiêu Văn nghe răng trợn mắt: “Tao mới vừa nhảy một cái rất mạnh, chân chuột rút rồi.”

Hồ Tu nhắm mắt lại để người ta dặm phấn: “Tay chân mảy già cả rồi, mảy xem bố đây, tam thập nhi lập (*), vừa nhảy vừa nhót, thêm năm mươi năm nữa không chỉ có thể hát rock and roll không chừng còn có thể chơi hip-hop.”

(*) tam thập nhi lập: khi người ta tới 30 tuổi thì sức tự lập mới có thể chắc chắn và vững vàng

“Bớt chém đi, còn tưởng mình là tiểu thịt tươi à, chú Hồ?” Keyboard Sở Dương trào phúng một câu: “Ban nhạc của chúng ta chỉ có mỗi anh Thành Lâm là miễn cưỡng với tới tiểu thịt tươi.”

Hồ Tu vén tóc, quay đầu lại tìm Cố Thành Lâm, trong nháy mắt tức đến sôi máu, Cố Thành Lâm dựa vào một bên hút thuốc, áo ba lỗ đen tuyền phối hợp với quần cargo và đôi giày boots Martin, tóc nhuộm thành màu xám xanh, phía sau để rất tùy ý, trên cổ đeo một sợi dây chuyền, không có ý nghĩa cụ thể, chỉ là trang sức.

“Hy vọng cậu mặc áo đầm hoàng.” Hồ Tu nói.

Cố Thành Lâm lười nhác nhắm mắt lại không tiếp lời.

“Cái quần què.” Hồ Tu nói: “Hát chính nhảy nhót liên hồi cổ họng muốn nổ tung, không bằng một thằng cả buổi ngồi ở phía sau cướp hết ống kính, bố rất khó chịu.”

Tiêu Văn trợn mắt với hắn.

“Đừng trợn nữa, mắt mảy sắp lòi ra rồi kia.” Hồ Tu nóng quá giơ cái quạt nhỏ lên hứng gió: “Thật đó, mảy có thấy hát chính trong ban nhạc nào có nhân khí ngang hàng với tay trống không? Có thấy logic không? Không logic!”

“Được rồi đừng lăm mồm nữa, đi nhanh lên.” Tiêu Văn giục hắn.

Trong thời đại đĩa hát dần suy thoái, Hồ Tu dẫn theo ban nhạc của mình dừng cảm mở đường, tính khả thi được debut chỉ có một phần mười nghìn, nhưng bọn họ vẫn nắm lấy cơ hội, cuối cùng cũng thoát khỏi năm năm u tối, hát chính thích lang bạt, bass thích chọc cười, keyboard rất có mị lực, còn có một tay trống cực kỳ cool ngầu.

Năm người ở cùng với nhau, vậy mà lại nghiêm túc ca hát, quá hiếm có.

“Tao biết ngay sẽ lên hot search mà.” Sau khi kết thúc buổi biểu diễn trong tiếng hoan hô, năm người lên xe bảo mẫu, Hồ Tu lướt điện thoại nói chuyện với Tiêu Văn: “Tao kiến nghị mảy nên đi học cách kiểm soát sắc mặt.”

“Học mịa gì, tao là người làm âm nhạc, nóng máu lên hận không thể nhảy lầu làm gì có thời gian kiểm soát sắc mặt?” Tiêu Văn liếc mắt một cái lên hot search: “Mảy vẫn nên kiến nghị Thành Lâm mặc vào áo khoác vào đi, cả ngày đơ mặt mà toả ra hormone, bộ nó còn tưởng rằng mình đang gõ trống ở sân lớn khu nhà chung xung quanh là các ông các bà đứng xem à?”

“Nó sợ nóng.” Hồ Tu quay đầu, tay trống mặt đơ đang tựa đầu ngủ, sắc mặt tái nhợt cũng không thoải mái, Hồ Tu nhún vai một cái, vươn tay mở cửa sổ xe, tiếp tục nói chuyện với Tiêu Văn: “Trạm tiếp theo là thành phố B, mấy năm đã không trở lại, không biết hàng xóm cũ thế nào rồi.”

Khu đứng T2.

Poster banner chất đồng đầy đất, mười mấy cô gái không ngừng bận rộn.

“Em gái đeo mắt kính, em phát banner cầm tay ra đi, banner chữ tìm mấy bạn nam hỗ trợ kéo lên, có mấy bạn nam tới?” Cô gái đầu to mắt to tên Tề Tình, là hội trưởng của hậu viện ban nhạc Hồ Tu.

“Mười mấy bạn á.” Em gái đeo mắt kính nói: “Số lượng người tham dự lần này tương đối nhiều, còn có rất nhiều fan lẻ, chắc là phải làm tường người.”

“Được, em và Bối Bối sắp xếp đi, để chị đi xem standee tới chưa.” Tề Tình đi tới một góc không ảnh hưởng người khác, mấy cô gái đang xếp standee, cô lập tức ngồi xổm xuống hỗ trợ, tổng cộng có năm tấm phong nền (*), cũng coi như là khá lớn, thứ này không thể bày ở ngoài chỗ sáng, để được mấy phút phải lập tức dỡ xuống, không thì máy ảnh bảo vệ sân bay sẽ tóm hết.

“Chị Tình tới giúp em đỡ cái này xiu.”

(*) phong nền: mình nghĩ là cái này

Tề Tình nghe tiếng liền đứng dậy, hai cô gái đối diện đang cố định một cái standee, góc trái hơi nghiêng, Tề Tình mau chóng tới đỡ, một cô gái khác ngồi chồm hổm trên mặt đất cố định lại, cái giá hợp kim nhôm không sắc, nhưng lúc nhận điện thoại đã sắp đến giờ nên cô càng gấp gáp, càng cuống thì càng không giữ được, hơi dùng sức một chút, ngón tay đã tiếp xúc với máu nổi.

“Ui da...” Cô gái nhanh chóng buông tay, ngón tay bị rách một đường

“Chảy máu! Đừng nhúc nhích trước tiên đừng nhúc nhích.” Tề Tình sốt ruột, định nhanh chóng đi lấy miếng băng cá nhân, cô quên mất cái standee còn chưa được cố định, vừa buông tay ra lập tức đổ sụp xuống, mắt thấy suốt nửa đồng hợp kim đã đè lên lưng cô, một đôi tay thon dài vững vàng mà đỡ cái giá, Tề Tình lập tức thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía người giúp đỡ, ngơ ngác.

Ánh mắt của đối phương rất sáng, lúc cười còn cong cong.

“Cám ơn, cảm ơn.” Tề Tình phải đi tìm băng dán cá nhân cho cô gái kia trước đã nên chỉ vội nói tiếng cảm ơn.

“Không sao.” Đối phương chờ một người khác tới đỡ thì mới buông tay.

“Cậu là...”

“Tôi là, fan của họ.”

Ban nhạc lần này trở lại thành phố B cũng xem như áo gấm về làng, các fan ở sân bay lít nha lít nhít, hậu viện hội cùng một số fan lẻ tự động tạo thành bức tường người, bảo an đứng hai hàng, lúc năm người xuất hiện tiếng la hét nổi lên từ bốn phía, trật tự được một lúc lại hỗn loạn, Cố Thành Lâm đeo tai nghe đeo khẩu trang, đi phía sau các thành viên, tất cả thế giới ngoài kia anh đều không cảm giác được, hoặc là nói anh từ chối cảm nhận.

Một con đường ngắn ngủi đi mười mấy phút mới lên được xe bảo mẫu, fan ở ngoài cửa sổ xe chụp ảnh rồi tạm biệt, Hồ Tu phát tay với các fan, nói với Cố Thành Lâm: “Chờ buổi biểu diễn kết thúc anh dẫn cậu đi thăm Ông Thư Quốc nhé, lâu lắm rồi không gặp lão già đó.”

Cố Thành Lâm nhàn nhạt đáp một tiếng. Hồ Tu kéo rèm cửa sổ xuống, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, hần thở dài, Cố Thành Lâm vốn dĩ đã ít nói, sau chuyện kia, thì càng ít hơn. echkidieu2029.wordpress.com

Đoàn người tản đi, các thành viên trong hậu viện hội vội vàng thu dọn đồ đạc, có mấy người qua đường xem trò vui, banner cầm tay cũng không thu lại, sau khi vây xem thì tiện tay ném luôn, Tề Tình nhìn thấy một tấm, vừa định đến lấy, đã có người trước cô một bước tới nhặt lên, Tề Tình giương mắt, là cái người mới vừa giúp cô đỡ cái standee.

Người đó hỏi: “Tấm này có thể cho tôi không?”

Tề Tình gật gật đầu: “Được chứ, cậu là... fan Thành Lâm à?”

“Ừm, tôi rất thích anh ấy.” Đối phương nói rất tự nhiên.

“Được, cậu cầm đi, đúng rồi còn có quạt, có muốn lấy không?” Tề Tình đưa quạt trên tay cho người đó.

“Cảm ơn.” Lại hỏi: “Có cần tôi giúp gì không?”

Tề Tình xua tay: “Không cần đâu, chúng tôi sắp dọn xong rồi.”

“Được, vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

Người đi rất xa rồi, Tề Tình vẫn còn ngây người, em gái đeo mắt kính lại vỗ vai cô: “Chị Tình nhìn gì vậy?”

Tề Tình phản ứng lại, nói với em gái đeo mắt kính: “Em xem cái cậu kia kìa.”

Em gái đeo mắt kính cũng nhìn theo, hì hì cười một cái: “Con trai à!” Quan sát vài giây còn nói: “Gầy quá vậy! Chị Tình chị thích loại hình này sao? Bái bai đi, gầy quá không có cảm giác khỏe mạnh.”

Tề Tình chột chột đầu em gái đeo mắt kính, cô cũng cảm thấy quá gầy,

Từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy vừa tái nhợt vừa gầy yếu, nhưng đôi mắt lại vô cùng đẹp, vừa đen vừa sáng.

29. Chương 29

Trung tâm thành phố B.

Trong căn hộ cao cấp sạch sẽ, trong phòng không có một chút đồ vật dư thừa nào, như một căn phòng kiểu mẫu, trên bàn ăn có quạt và banner, còn có mấy hộp thức ăn ngoài, chay mặn đều có, khẩu phần rất nhiều, phải bốn, năm người ăn mới hết.

“Uê, uê... Khụ khụ...” Từng tiếng nôn khan truyền ra từ trong phòng vệ sinh, qua mười mấy phút, có người xả nước, súc miệng, người kia hồi lâu không đi ra, soi gương một chút, liền giơ tay nặn nặn gương mặt gầy khom, phồng miệng lên, lúc này mới thoát nhìn có chút thịt.

Hôm nay ở sân bay cô gái mắt to nhìn cậu chăm chăm hồi lâu, nhất định là bị dọa, cũng không biết làm sao mới có thể mập nhanh lên một chút, cậu cứ suy nghĩ mãi.

Trở lại phòng ăn, vẫn còn có chút buồn nôn, mới vừa gấp miếng thịt bỏ vào miệng, chuông cửa liên vang lên, cậu đứng dậy mở cửa, nhìn thấy người tới cười hỏi: “Chú Hai sao chú lại tới đây?”

“Thăm cháu.” Ôn Minh cầm theo chìa khóa xe bước vào, nhìn cơm nước đầy bàn thì đòi thêm đôi đũa, cùng ngồi xuống ăn.

Trên bàn vẫn còn để mấy thứ đem về từ sân bay, Ôn Minh liếc mắt một cái: “Hôm nay ra ngoài à?”

“Dạ.” Ôn Mộc ăn một miếng cá, không do dự trả lời.

“Mới hồi phục không lâu, đừng nên chạy khắp nơi như thế.” Ôn Minh nhắc nhở.

“Theo đuổi thần tượng đó, chú cũng biết cháu rất thích anh ấy mà.” Ôn Mộc cảm thấy cơ thể mình rất khỏe.

Ôn Minh nhìn kỹ hỏi: “Cháu chỉ theo đuổi thần tượng thôi à?”

“Có sao không chú?” Người đi thì nhìn đôi mắt lại vô cùng lớn, ánh mắt chớp chớp giống như không hề nói dối.

Ôn Minh nói: “Không sao, thích thì theo đuổi, chúng ta có tiền, cháu bao dưỡng tụi nó cũng được nữa.”

Ôn Mộc nói: “Chú cho là cháu giống chú à, tác phong không đứng đắn.”

Ôn Minh nghe cậu cười, xoa xoa tóc cậu: “Ôn Mộc.”

“Sao thế ạ?”

“Chú Hai đứng về phía cháu, nếu như cháu nhớ nó thì cũng không cần gạt chú Hai.” echki-dieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc ngơ ngác, đối mặt với chú mấy giây, lắc đầu một cái: “Cháu... thật sự không quen biết anh ấy mà.”

Ôn Minh không nói thêm nữa, Ôn Mộc năm đó ôm lòng hi vọng chuẩn bị lao tới đại học A thì lại bị đưa ra nước ngoài, cậu từ nhỏ chưa từng phải chịu bất kỳ đau khổ gì, đem lòng nhớ nhung và cả hổ thẹn với Cố Thành Lâm khiến cậu ngày càng mục rữa, năm năm qua tình trạng tinh thần của cậu ngày càng kém, thời

điểm nghiêm trọng nhất còn không nhớ được người ở bên cạnh, bao gồm cả ba mẹ, và Cố Thành Lâm. Ôn Minh lúc đó nghĩ, muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, mà ba mẹ Ôn cảm thấy con trai mình khi đó tình hình cũng không thích hợp để tiếp xúc với một kẻ lừa gạt nên cự tuyệt đề nghị của Ôn Minh.

Ôn Mộc tuy rằng có tiếp nhận trị liệu, nhưng khôi phục rất chậm, Ôn Minh có lúc sẽ tới thăm cậu, cùng cậu tán gẫu hay xem tivi, ngày đó hình như là vào chuyến lưu diễn thế giới của ban nhạc, đài truyền hình bản địa chiếu trực tiếp, Ôn Minh đương nhiên biết Hồ Tu, cũng biết hắn phát triển rất tốt, muốn thảo luận với Ôn Mộc, Ôn Mộc lại không nhớ rõ là ai, đột nhiên máy quay xoay sang chỗ khác, chuyển đến tay trống, Ôn Mộc trừng mắt nhìn, nói với chú Hai: “Cháu thích anh này.”

Sau đó, Ôn Mộc dần dần có biểu hiện tích cực hơn, cậu phối hợp trị liệu, cười cũng nhiều hơn, ba mẹ Ôn mấy năm nay đã hao gầy vì bệnh của con trai, nửa năm trước Ôn Mộc muốn về nước, sau khi bàn bạc, vẫn để cho cậu trở về, có lẽ trở lại nơi đã sinh sống từ nhỏ, cậu sẽ mau khỏi bệnh hơn.

Ôn Minh đã từng hỏi cậu có quen biết với Cố Thành Lâm hay không, Ôn Mộc lúc nào cũng nói không biết.

Theo kế hoạch là sau khi buổi biểu diễn kết thúc mới đi thăm Ông Thư Quốc, thế nhưng căn nhà Cố Thành Lâm mua cách sân vận động rất gần, Hồ Tu và Tiêu Văn cũng từng đến căn nhà này của Ông Thư Quốc, sau khi diễn tập xong thì cầm theo quà cùng Cố Thành Lâm lái xe tới.

Một căn tiểu viện vô cùng đắt giá trong cái thành phố B tắc đất tắc vàng này, Ông Thư Quốc đi đứng không tiện, ở nhà kiểu này có thể tắm nắng nhiều hơn, ông biết ba người bọn sẽ tới, đợi đến chín giờ còn chưa ngủ, ông ngày càng già hơn, tóc hoa râm, nếp nhăn càng sâu, Ông Đình Đình nghe thấy tiếng động, từ phòng ngủ của mình lao ra, hớn hỏ gọi: “Anh Thành Lâm! Chị Hồ Tu mọi người trở về rồi!”

Hồ Tu so cao thấp với nhóc: “Được lắm nha nhóc đầu đình, cao vậy rồi à?”

“Đương nhiên, em đã mười tuổi rồi đấy!” Ông Đình Đình bây giờ đã là một học sinh tiểu học.

Lỡ tai Ông Thư Quốc hơi điếc, Hồ Tu và Tiêu Văn phải nói rất lớn tiếng với ông, bọn họ đã lâu chưa gặp nhau, Ông Đình Đình lớn rồi, Ông Thư Quốc cũng coi như khỏe mạnh, ước mơ của Hồ Tu cũng đã thành hiện thực, chân Hồ Dao Dao cũng đã trị khỏi từ một năm trước, mọi thứ đều đi theo chiều hướng tốt, Ông Thư Quốc nhìn quanh trong phòng, Cố Thành Lâm không biết đã ra ngoài lúc nào.

Cố Thành Lâm hai mươi ba tuổi, dường như lại trở về năm mười hai tuổi, kiệm lời trầm tĩnh, không chấp nhận dù là thiện ý hay ác ý của bất kỳ ai, anh vẫn xuất sắc như thế, dùng thời gian hai năm để tốt nghiệp đại học, cùng Hồ Tu debut đánh trống cho hắn, thoát nhìn hết thấy đều rất tốt, nhưng tim anh đã trống rỗng rồi.

Ông Thư Quốc đập một cái lên hai chân không hoạt động của mình, đôi mắt vẫn đục ửng đỏ, ông lớn tuổi rồi, không thể xoay chuyển đĩa nhỏ này được nữa.

Buổi biểu diễn được tổ chức đúng giờ, có thể là vì đang ở thành phố B, Hồ Tu ngồi ở phía sau sân khấu

cảm khái rất nhiều, quán bar nhỏ năm đó giờ đã đổi thành sân vận động, ánh đèn màu xanh lam đơn điệu cũng biến thành một biển xanh, hắn muốn tìm người tâm sự, nhưng Tiêu Văn ngu ngốc chẳng hề hoài niệm, keyboard và guitar đều gia nhập sau này, không thể hiểu được chút lập dị hiếm thấy này của hắn, tìm Cố Thành Lâm?

Thôi, cậu ta sẽ không mở miệng đâu.

Có lúc Hồ Tu thậm chí muốn dẫn cậu ta đi khám bác sĩ tâm lý, nhưng ngoại trừ không muốn nói chuyện, tất cả đều bình thường, Hồ Tu vào lúc này cảm thấy mình bị coi thường, hắn rất muốn nghe Cố Thành Lâm trả giá với hắn: Tôi đánh trống cho anh, anh trả tôi hai nghìn tám.

Lúc này đừng nói hai nghìn tám, hai mươi tám vạn cũng được nữa.

Thứ sáu học sinh tiểu học được nghỉ, Ông Đinh Đinh cầm vé, ngồi ở trên bậc thang ngoài sân vận động hỏi Hồ Dao Dao: “Sao chúng ta không được vào cánh gà vậy?”

Hồ Dao Dao lớn lên trở thành một cô gái tóc thắt bím đuôi ngựa, đôi mắt hạnh lấp lánh: “Đằng sau cánh gà nhất định sẽ rất bận, anh tớ nói sợ mấy người bê đạo cụ lên sân khấu đụng vào chúng ta, cho nên bảo anh trợ lý đi cùng với chúng ta.”

Trợ lý đi mua đồ uống cho hai đứa nhỏ, Ông Đinh Đinh lơ đãng nhìn từng tốp người đi vào kiểm vé, Hồ Dao Dao xoa chân đang phàn nàn về mấy bài tập trên trường với Ông Đinh Đinh, nói còn chưa dứt lời, đứa nhỏ bên cạnh đã đứng bật dậy chạy xuống mười mấy bậc thang, Hồ Dao Dao gọi nhóc: “Cậu đi đâu vậy! Mau trở lại đừng đi lạc!”

So với hồi năm tuổi, Ông Đinh Đinh quả thật đã cao lớn hơn nhiều, nhưng vẫn lọt thỏm trong biển người lớn, vẫn còn là một đứa nhỏ, sắc trời đã hơi tối rồi, nhóc chạy vài bước, ngược đầu lo lắng tìm, chỉ là một bóng người đã thoáng qua, lúc chạy tới đã chẳng thấy.

“Anh Ôn Mộc! Anh Ôn Mộc!” Nhưng một đứa nhỏ lại chẳng nghĩ nhiều như thế, không tìm được người thì đứng tại chỗ hô to, làm các fan khác cũng quay lại nhìn.

Lúc Hồ Dao Dao và trợ lý đuổi tới, cổ họng Ông Đinh Đinh đã khàn đặc, mắt nhóc đỏ ngầu, khóe miệng vẫn còn yếu ớt gọi, trợ lý vội vàng an ủi nhóc, kéo tay nhóc chuẩn bị vào sân, Ông Đinh Đinh quay đầu lại nhìn, nhìn về phía cửa soát vé tử hờn: “Anh Ôn Mộc sao anh không gọi điện cho em! Em chờ anh lâu lắm rồi đó!”

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, trợ lý mang theo hai đứa nhỏ đến hậu đài, Ông Đinh Đinh chẳng hưng phấn chút nào, ủ rũ tìm được phòng nghỉ ngơi của Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm đang dựa vào ghế sofa, chân dài gác lên bàn trà mà ngủ.

Ông Đinh Đinh ngồi ở bên cạnh anh nói: “Vừa nãy em nhìn thấy anh Ôn Mộc.”

“VẬY à.” Qua hồi lâu, Cố Thành Lâm mở miệng: “Cậu ấy bây giờ trông thế nào.”

Ông Đình Đình sốt ruột: “Em nói thật đó! Em nhìn thấy thật mà! Không phải nằm mơ đâu!”

Cố Thành Lâm nhàn nhạt hỏi: “VẬY cậu ấy trông thế nào.”

“MẶC BỘ ĐỒ MÀU TRẮNG.”

“Thế à.”

“ĐÔI MẮT RẤT TO, EM NHỚ ĐÔI MẮT CỦA ANH ÔN MỘC, EM LIẾC MỘT CÁI LIỀN NHẬN RA NGAY.”

“VẬY SAO...”

Trong năm năm này ngoại trừ Ông Đình Đình thì không ai đề cập Ôn Mộc với anh, tất cả mọi người cho đó là điều không thể nói, nếu như không có Ông Đình Đình, Cố Thành Lâm thậm chí hoài nghi, mùa hè nắng nóng ngán ngủ kia chỉ là một giấc mộng, nhưng Ông Đình Đình cũng rất ít khi nhắc tới, đã qua mấy năm rồi, nên quên đi thôi.

Buổi biểu diễn kết thúc, mấy cô gái trong hậu viện hội cùng nhau liên hoan, bốn năm người gọi một bàn đồ ăn, Tề Tình tới trễ một lúc, đầu tiên nhìn không thấy bạn mình nhưng lại nhìn thấy cậu con trai ở sân bay hôm đó.

Một mình cậu cũng gọi một bàn đầy đồ ăn, cái nĩa đang đâm một miếng thịt bò, ăn từng miếng từng miếng, ngón đến mức miệng phình ra, thoát nhìn có chút buồn cười.

Tề Tình đi tới chào hỏi: “Chào cậu.”

Ôn Mộc vội vàng nuốt hết thức ăn trong miệng, lau miệng xong mới nói chuyện: “Chào cậu.”

Tề Tình hỏi: “Cậu cũng mới vừa xem xong buổi biểu diễn sao?”

Ôn Mộc nói: “Phải.”

Hàn huyền vài câu, Tề Tình còn nói: “Tôi muốn mạo muội hỏi một câu, cậu ăn nhiều như vậy, là để tăng cân sao? Xin lỗi, bởi vì là bệnh nghề nghiệp, muốn biết một chút.”

“Ừm, tôi quá gầy, muốn mập thêm một chút.” Ôn Mộc không cảm thấy cô không lịch sự chỗ nào cả.

Tề Tình thiện ý nhắc nhở: “Tăng cân và giảm béo cũng giống nhau, đều là một quá trình lâu dài, cậu ăn nhiều một lúc như vậy sẽ hấp thu không được, vẫn là phải tiến hành từ từ.” Nói xong thì đưa một tấm danh thiếp của mình: “Tôi tên Tề Tình, là một bác sĩ dinh dưỡng.”

Ôn Mộc nhận lấy, nói với cô: “Cảm ơn, tôi tên Ôn Mộc.”

Lịch trình của ban nhạc sắp xếp kín mít, vừa kết thúc ở đây thì phải đến thành phố khác, ở thành phố B chỉ vốn vẹn hai ngày, fan lại tổ chức một đợt tiễn ra sân bay.

Hôm nay người càng nhiều hơn, hiện trường vô cùng hỗn loạn, một số fan có tâm tình kích động, xô đẩy chen chúc, thậm chí bước đi cũng gặp khó khăn, Tiêu Văn chào hỏi cùng fan, vươn tay gỡ tai nghe Cổ Thành Lâm ra, tiếng la hét nhiệt tình lập tức ủa vào màng tai.

Phần lớn là la hét, cũng có tranh chấp trong lúc chen chúc, cảnh tượng như vậy đã nhìn quen, mắt Cổ Thành Lâm cũng chẳng hề ngước lên, vừa định đeo lại tai nghe, đột nhiên nghe có người hô to: “Đừng đẩy đừng có đẩy mà đụng người ta rồi!... Mộc không sao chứ?”

Anh đột nhiên dừng bước, Sở Dương theo ở phía sau liền đụng lên người anh, nghi hoặc hỏi: “Thành Lâm? Sao lại dừng?”

Sở Dương đứng gần trong gang tấc, nhưng Cổ Thành Lâm chỉ nghe thấy âm thanh xa xôi đằng kia, hình như người đó đứng ở hàng sau, lúc ẩn lúc hiện, sắp bị nhấn chìm ở trong đám người: “Không sao không sao, chị Tình chị không cần để ý đến em.”

“Này! Thành Lâm cậu đi đâu vậy!”

Cổ Thành Lâm không để ý, nhấc chân dài đi ngược dòng người, bảo an theo sát, chỉ lo xảy ra bất trắc, các fan bởi vì hành động của anh không ngừng thét chói tai, đến khi anh tiếp cận, tất cả mọi người liền yên tĩnh trở lại, cũng không dám thở mạnh.

Cổ Thành Lâm không giống Hồ Tu có thể hòa hợp với fan, tuy nhân khí của anh rất cao, nhưng khí chất quá lạnh lùng, ánh mắt cũng không có độ ấm.

Fan chủ động nhường đường, Tề Tình cùng em gái đeo mắt kính đang cúi đầu nói chuyện với Ôn Mộc nói chuyện, quan tâm cậu có phải bị đụng vào đâu không.

Ôn Mộc trong lúc hỗn loạn không biết bị cái gì quẹt phải, cánh tay hơi đỏ lên, cậu liếc mắt nhìn, nói với Tề Tình: “Thật không sao mà, em đứng ra đằng sau, các chị cũng phải cẩn thận một chút.”

Vừa nói là đi ra đằng sau, liền nghe em gái đeo mắt kính hét ầm lên, Ôn Mộc sợ hết hồn, thấy Tề Tình trợn to mắt, nghi hoặc quay đầu lại.

Cố Thành Lâm đứng ở sau lưng cậu, đôi mắt thâm sâu nhìn không thấy đáy.

“Cố... Cố Thành Lâm...” Ôn Mộc giật mình đứng ngây người.

Bọn họ chỉ cách nhau một bước chân, fan còn nhường đường, qua vài giây, Ôn Mộc cuống quýt chớp chớp mắt, định cùng Tề Tình tránh ra, cổ tay lại bị nắm chặt lấy.

“Em...”

“Em, em tên Ôn Mộc, là, là fan của anh

30. Chương 30

“Lặp lại lần nữa.” Cố Thành Lâm kéo khẩu trang xuống, hất cằm lên.

Da dẻ Ôn Mộc trắng bệch, ánh mắt không dám nhìn thẳng người mình hâm mộ nên cứ né tránh, cậu nhìn mình chằm chằm mu bàn tay hằn đầy khớp xương dị thường, nhẹ nhàng nói: “Em... em tên...”

“Ôn Mộc!?” Lời còn chưa nói hết, các thành viên khác cũng đi tới, fan đang nghi hoặc nhìn bọn họ, còn có mấy người gơ điện thoại lên quay, Hồ Tu nhanh chóng cười ha hả nói: “Không ngờ có thể gặp lại em ở đây, chúng ta năm năm không gặp rồi nhỉ? Ban học cũ của Thành Lâm!”

Hóa ra là bạn học.

Cố Thành Lâm không có ý buông tay, hiện trường không thể cứ như thế này mãi được, Hồ Tu vội vàng nói: “Đi thôi, đi cùng bọn anh ôn chuyện nào.” Thừa dịp lúc này đang yên tĩnh, liền nói với fan “Vô cùng cảm ơn mọi người đã đến đây tiễn, bất kể là bạn từ đâu tới, đã đến thành phố B thì chúng ta đều là đồng hương, lời khách sáo cũng không nói nhiều, cảm ơn mọi người đã ủng hộ chúng tôi cho tới nay, sau này chúng tôi sẽ thường xuyên về đây có được không!”

“A a a a đượccccc!”

Bầu không khí lại náo nhiệt lên, lời nói này của Hồ Tu đã làm dịu không khí, bỏ qua khoảng cách thân tượng và fan, thân thiết tự nhiên hóa giải được tình hình vừa rồi, một đường qua khỏi khu kiểm an, sắp xếp trợ lý tìm tới nhân viên mặt đất dẫn Ôn Mộc dẫn tới phòng chờ máy bay.

Nơi đó chỉ có người trong ban nhạc, Hồ Tu đánh giá Ôn Mộc, đi quanh cậu nhìn một vòng: “Gần đây cậu giảm béo à?”

Ôn Mộc câu nệ lắc đầu: “Không phải.”

“Mấy năm nay cậu ở đâu vậy?” Hồ Tu lại hỏi.

“Tôi luôn ở nước ngoài.” Ôn Mộc nhìn chằm chằm mũi chân mình.

“Há, thảo nào chẳng thấy, vậy là cậu về đây hẳn hay về chơi thôi?” Ngữ khí của Hồ Tu rất thân thiết, giống như đang nói chuyện phiếm với bạn cũ.

Ôn Mộc siết nắm đấm thoát nhìn vô cùng căng thẳng: “Tôi về hẳn.”

“Cậu thật sự không nhớ rõ quan hệ giữa chúng ta là như thế nào à?” Hồ Tu nhíu nhíu mày.

“À... Xin lỗi, tôi, tôi không nhớ rõ lắm.”

Hồ Tu ra vẻ khổ tình, nói: “Thật ra, hai chúng ta đã từng có một mối quan hệ không thuần khiết cho lắm...”

“Đừng thả rắm nữa ông ơi.” Tiêu Văn đang coi điện thoại còn ném một cái gối tới.

Cố Thành Lâm đứng cách bọn họ mấy mét, trong tay kẹp thuốc lá, không đốt.

Ôn Mộc nói không nhớ rõ anh, người gây đi rất nhiều, không phải gây yếu bình thường, hẳn là bị bệnh. Đây là toàn bộ thông tin anh nắm được.

Cố Thành Lâm không biết trong lòng đang cảm thấy thế nào, anh đáng lẽ phải có vô số cảm xúc xông lên não, hoặc phần nộ hoặc đau lòng, anh cần phải bị một suy nghĩ không biết tên điều khiển, nuốt chửng lý trí, thậm chí làm ra hành động quá khích, nhưng lại không có, ngoại trừ lúc đầu hơi khiếp sợ và kinh ngạc, hình như... hình như cũng chẳng có tâm tình gì khác, anh đã chôn giấu tất cả vui buồn vào lòng, khi nghe đến tên cậu trong biển người dày đặc, khoảnh khắc vừa nhìn thấy cậu thì trong lòng liền nổi sóng, còn chưa kịp hỏi cậu một câu em đã đi đâu, thì lại giống như bị quăng lên chín tầng mây, bị gội một chậu nước lạnh, cóng hết cả người.

Anh đi tới bên cạnh Ôn Mộc, trên tay cầm tờ giấy ghi chép của công ty hàng không, ở phía trên ký tên của mình.

Ôn Mộc kinh ngạc nhận lấy rồi nói tiếng: “Cảm ơn.”

Cố Thành Lâm hỏi cậu: “Mới vừa về nước?”

“Gần nửa năm rồi.” Ôn Mộc đứng dậy nói.

“Tốt nghiệp chưa.”

“Em...” Ôn Mộc cúi đầu nói: “Tốt nghiệp rồi.”

“Trường nào.”

Ôn Mộc thuận miệng nói một tên đại học ở nước ngoài, nghe giọng có hơi giả.

“Có công việc chưa.” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc nói: “Chưa, chưa có.”

Cố Thành Lâm hỏi: “Sức khỏe không tốt?”

Ôn Mộc lập tức lắc đầu: “Không phải, sức khỏe rất tốt, chỉ là, ăn... không quen đồ ăn nước ngoài.”

Cố Thành Lâm đột nhiên dừng lại vài giây, còn nói: “Cho tôi cách liên lạc, email hoặc là điện thoại.”

Ôn Mộc không hỏi một tiếng, viết lên tờ ghi chép rồi đưa cho anh.

Một tuần sau đó, trong hộp thư điện tử của Ôn Mộc có một email, là thư mời, cậu chưa từng đi nộp CV, mở ra nhìn nội dung, là chức trợ lý của một công ty giải trí, công ty giải trí kia cậu biết, ở thành phố A, cậu nhìn chằm chằm email do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là gọi cho Ôn Minh một cú điện thoại. echkidieu2029.wordpress.com

Giải trí Sâm Thịnh phát triển từ ban nhạc của Hồ Tu, lúc trước gần đóng cửa, ông chủ không có đầu óc kinh doanh, vốn định cuốn gói đi, kết quả cải tử hoàn sinh, bây giờ phát triển cực kỳ lớn mạnh, xem như là một kiệt xuất mới nổi trong giới giải trí.

Phùng Xuyên là người đại diện của nhóm, Ôn Mộc kéo hành lý đi theo sau hắn, vừa đi vừa nghe hắn giới thiệu tình hình: “Bọn họ còn hai tuần nữa là về, trạm cuối cùng là ở đây, hai tuần này cậu cố gắng tập làm quen với công việc.” Nói xong mở ra một cánh cửa: “Cậu ở phòng này, có vấn đề gì thì có thể liên hệ tôi.” Rồi đưa ra một tấm danh thiếp.

Ôn Mộc lễ phép nói: “Cảm ơn.”

Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Nhìn theo Phùng Xuyên rời đi, Ôn Mộc đi vào phòng, chưa được vài giây

liền lui ra, nhìn chìa khóa và biển số phòng, xác định không đi nhầm, mới đi vào lần nữa.

Phòng rất lớn, xanh dương và xám là chủ đạo, rất trầm tĩnh, có hai phòng ngủ, cửa đều mở, một phòng còn để đồ tư trang, Ôn Mộc để hành lý vào phòng đối diện.

Nghệ sĩ cậu phụ trách không ở đây, trở thành người rảnh rỗi nhất công ty, Phùng Xuyên ngoại trừ ngày đầu tiên xuất hiện sắp xếp chỗ ở và giới thiệu công việc thì liền biến mất, phòng làm việc mỗi ngày đều bận rộn, Ôn Mộc ngồi không lại thấy không hợp, cậu nhìn chằm chằm lý lịch các nghệ sĩ trong công ty rất lâu, nhưng chỉ nhìn tên Cố Thành Lâm.

Trong hai năm đã tốt nghiệp đại học A, thật là lợi hại.

Vốn tưởng rằng về vấn đề công việc có thể hỏi bạn cùng phòng, mà từ sau khi cậu vào ở, gian phòng đối diện vẫn chưa có ai tới, buổi tối trước khi ngủ lấy điện thoại di động ra hỏi Tề Tình mấy chuyện liên quan đến việc kết hợp thức ăn để mau chóng tăng cân, rồi đến phòng tắm rửa mặt.

Ban đêm ngủ không quá say, xe ô tô màu đen phi nhanh trên đường cao tốc, thế nào cũng không dừng lại được, cậu liều mạng muốn mở cửa xe thì lại thấy bị khóa, một đôi tay giữ lấy cậu không cho cậu động đậy, cậu giãy dụa kêu la: “Không đúng, không phải nơi này, thả con xuống, con không đến sân bay, xin ba mẹ cho con xuống...”

“Để con về... Buông con ra, buông con ra!” Ôn Mộc bị tiếng la của mình đánh thức, cậu trừng hai mắt lồng ngực phập phồng dữ dội hô hấp dồn dập, trên mặt ẩm ướt, gổ hình như cũng ướt rồi.

Tay rất lạnh, cảm giác bị giam giữ vẫn còn tồn tại, cậu nghĩ đến bản thân trong giấc mơ, mãi đến khi đèn giường đột nhiên bật sáng, mới nhìn thấy người ngồi bên giường.

Là Cố Thành Lâm.

Ôn Mộc trừng mắt nhìn, máy móc véo lên bắp đùi mình, đau đến mức lập tức ngồi dậy, vội vàng nói câu: “Xin... xin chào.”

31. Chương 31

Cố Thành Lâm mới vừa xuống máy bay, nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi, anh thả tay Ôn Mộc ra, đứng lên nói: “Ngủ đi.”

Lúc ra khỏi phòng còn giúp cậu đóng cửa lại.

Ôn Mộc nắm vị trí bàn tay Cố Thành Lâm vừa thả ra, giấc mộng trong đầu lại trào dâng chút chua xót, nhắm mắt lại vệt nước ướt át rơi xuống mu bàn tay, nóng đến nỗi làm cậu khẽ run.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Mộc chính thức làm việc với Cố Thành Lâm, khoảng cách từ ký túc xá đến công ty cách nhau một đoạn, tài xế ở dưới lầu chờ, Hồ Tu ngồi ghế phó lái, Ôn Mộc không thể làm gì khác hơn là cùng Cố Thành Lâm ngồi ở hàng sau.

Hồ Tu lên tiếng chào hỏi với Ôn Mộc trước, rồi đột nhiên hít hít cái mũi: “Cậu tắm bằng cái gì vậy? Sao thấy mùi nồng thế?”

Ôn Mộc ngượng ngùng nặn nặn lỗ tai: “Chỉ là xà phòng thơm bình thường thôi.”

“Ồ, nghe có vẻ thích nhỉ, có trộn tinh dầu không?”

“Không có không có.” Ôn Mộc vội vàng lắc đầu.

Hồ Tu không tin, chắc chắn là có, nếu không thì mùi hương sẽ không nồng như vậy, công tử nhà giàu quả nhiên sống tốt thật, hẳn lại hỏi Cố Thành Lâm: “Có ăn sáng không?”

Cố Thành Lâm đáp một tiếng, Hồ Tu nói với điện thoại: “Thêm hai phần nữa.” Sau đó đeo tai nghe lên, ngáp một cái: “Anh ngủ trước đây, mấy ngày nay mệt quá.” echkidieu2029.wordpress.com

Trong xe yên lặng, dường như còn có thể nghe thấy tiếng hát trong tai nghe, Ôn Mộc rụt rè liếc mắt sang Cố Thành Lâm ngồi bên cạnh, thấy anh cũng nhắm mắt lại, lén lút dịch chuyển sang phía anh một chút, trên cổ tay còn lạnh lạnh, quả thật là có bôi một chút tinh dầu bạc hà chống say xe.

Hôm nay có một lịch trình chụp tạp chí, bận vắt giò lên cổ, bận hẳn tới giữa trưa, cả nhóm đều chui vào phòng luyện tập tự làm chuyện của mình, Hồ Tu viết lời cho album mới, Tiêu Văn đang chia sẻ gói sticker của mình, Cố Thành Lâm đứng ở cạnh ghế salon nhìn ra ngoài cửa sổ hút thuốc.

Ôn Mộc ngày đầu tiên đi làm ngoại trừ cùng trợ lý Tiểu Dương xuống dưới lầu nhận bữa trưa thì không hề làm gì cả.

Phòng luyện tập có bàn ăn, mấy người vây cùng nhau chuẩn bị ăn cơm, Hồ Tu thức tỉnh từ trong mơ bài hát, phóng như bay tới, lấy dĩa ra kinh ngạc nói: “Nhà hàng nào vậy? Ăn thịnh soạn vậy sao? Đệt mợ, cái gì đây?” Hồ Tu cầm lấy một cái bát sứ trắng mở nắp ra, ngửi mùi thơm: “Đồ tắm bổ cao cấp gì đây?! Ai ai ai mời đây?”

“Thành Lâm.” Tiêu Văn cũng không ngẩng đầu lên vội vàng ăn cơm.

Hồ Tu dựng thẳng ngón tay cái: “Ông chủ Cố giàu quá.”

Cố Thành Lâm không để ý đến bọn họ, dựa lên ghế sa lon nhìn chăm chăm Ôn Mộc trong đám người một lúc lâu rồi mới nhắm mắt lại.

Mấy phút sau, Ôn Mộc bưng cơm đi tới, cậu không biết Cố Thành Lâm có ngủ hay không, cân nhắc vài giây nhỏ giọng gọi: “Anh....Thành Lâm? Ăn cơm không?”

Cố Thành Lâm như là đang ngủ thật, thân thể không giữ vững nghiêng về bên trái, sắp ngã xuống, đột nhiên có một thứ mềm mềm ngăn lại, chống đỡ cả người.

Hồ Tu đang ăn cơm trưa vừa quay đầu lại, cảm thấy đôi mắt sắp mù rồi, trên vai Ôn Mộc đặt một cái gối dựa, đệm lên khung xương gầy gò như muốn toạc ra khỏi lớp da của cậu, hai chân Cố Thành Lâm gác lên bàn trà, ngủ rất ngon.

Buổi chiều ban nhạc sẽ chính thức dàn dựng và luyện tập tiết mục, Tiểu Dương dẫn Ôn Mộc ra ngoài chờ, hân gia nhập công ty tương đối sớm, thấy Ôn Mộc thành thật, dự định nói cho cậu biết một chút chuyện: “Chúng ta phải gọi là trợ lý an nhân nhất giới giải trí này, bởi vì bọn họ cũng không tính là minh tinh, bọn họ chỉ muốn ca hát, ngoại trừ cần phải hoạt động tuyên truyền, thời điểm bận rộn nhất là đêm trước buổi biểu diễn, lúc thường đều là ở công ty sáng tác bài hát, hơn nữa bọn họ đều cực kỳ tốt, ngoại trừ anh Thành Lâm tính cách hơi lạnh lùng, những người khác đều rất dễ thân cận.”

Tiểu Dương tán thưởng nói: “Hôm nay anh thấy cậu cũng có nhân lực đấy.”

Ôn Mộc ngượng ngừng cười cười.

“Ừm... Còn có một vài chuyện cậu phải chú ý.” Tiểu Dương có lòng căn dặn: “Anh Thành Lâm không thích ồn ào, cậu không nên nói chuyện nhiều, nghiện thuốc lá rất nặng, nếu như nhìn thấy trong phòng luyện tập hoặc là phòng thu âm không có thuốc thì phải đi mua ngay, đúng rồi giấc ngủ của anh không tốt, có thể nói là cực kỳ kém, nhiều khi mấy chục tiếng cũng không ngủ được, cho nên lúc anh ngủ tuyệt đối đừng đánh thức.” Tiểu Dương lại suy nghĩ một chút: “Mấy chuyện khác cũng không có gì, tự mình lạnh trí xử lý thôi...”

“Cố Thành Lâm... Chất lượng giấc ngủ rất kém sao?” Ôn Mộc vội hỏi.

“Ừm, cực kỳ kém, không buồn ngủ đến mức chịu không nổi thì sẽ ngủ không được, anh nhớ lần đầu tiên tổ chức concert tất cả mọi người đều không có kinh nghiệm, công ty chúng ta khi đó cũng không làm, cả nhóm phải tự dàn dựng và luyện tập tiết mục, gần tới nửa tháng đều ở trong phòng luyện tập, mọi người đều mỗi nhừ, anh với hai trợ lý khác thay phiên trực ban, nửa tháng đó anh Thành Lâm chỉ ngủ được chừng vài lần, đến cuối cùng sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì xỉu ngay sau cánh gà, anh cảm thấy anh ấy rất đáng thương, không có cha mẹ người thân, còn bị người yêu vứt bỏ.” Tiểu Dương ý thức được mình nói hơi nhiều liền ngậm miệng, nói với Ôn Mộc: “Cậu tuyệt đối đừng nói ra nha, anh cũng là lén lút nghe anh Hồ Tu nói thôi.”

Ôn Mộc cúi đầu rất thấp, buồn bã đáp một tiếng.

Tiểu Dương cảm thấy cậu không giống như một kẻ nhiều chuyện, liền thở dài: “Thật ra anh rất hâm mộ những người đi yêu đương hẹn hò, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy anh Thành Lâm liền thấy khổ, thật đó, cậu nói xem không làm được thì đừng có hứa, đến cuối cùng người ta mở cửa trái tim thì lại đá người ta đi, đúng là hại người... Đây? Cậu đi đâu vậy?” Thấy Ôn Mộc đứng lên, Tiểu Dương vội hỏi.

“Em... em đi vệ sinh.”

“Ừ vậy đi nhanh về nhanh nhé, lát nữa chúng ta còn đi mua cà phê đấy.”

Dòng nước chảy ào ạt, xen lẫn những ghen ngào không kể xiết, nước lạnh xối lên mặt cố gắng đè nén cảm xúc đang định bùng phát, Ôn Mộc rút ra một tờ giấy lau nước trên mặt đi, nhìn gương run lên một hồi.

Đúng đấy, nếu như không làm được thì đừng hứa hẹn, rất hại người.

Từ phòng vệ sinh trở về, Ôn Mộc và Tiểu Dương cùng đi mua mấy ly cà phê, lúc gần đi suy nghĩ một chút, lại mua một ly sữa nóng.

Phòng luyện tập cách âm rất tốt, nhưng nhìn qua tấm thủy tinh vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ Cố Thành Lâm đang đánh trống, cánh tay vung lên như một bức tượng điêu khắc nghệ thuật, áo may ô đơn bạc ướt đầm mồ hôi, phác hoạ tỉ lệ đường nét hoàn mỹ trên cơ bụng.

Ôn Mộc nói chuyện với Tiểu Dương, ánh mắt lại si ngốc không dời đi, cậu biết không thể trắng trợn như thế, nhưng cậu không khống chế được, mãi đến khi Cố Thành Lâm ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau qua bức tường thủy tinh, cậu mới giật mình cúi thấp đầu.

Nhưng đã chậm rồi, tình cảm sắp trào ra vẫn bị tóm gọn như trước, như lúc còn ở trong trường học, như lúc còn ở trong khu nhà chung cư cũ kỹ ở thành Nam.

Cố Thành Lâm cầm điều thuốc đi tới trước cửa sổ, anh có thể khẳng định Ôn Mộc đang nói dối, từ ngày đầu tiên gặp mặt, từ ngay câu nói đầu tiên.

Cuộc sống của cậu ở thành phố A rất có quy luật, công ty và ký túc xá hai điểm một đường thẳng, ba bữa ăn cực kỳ đúng giờ, đi chín về năm (*) hoàn toàn không giống như đi làm cho công ty giải trí, công việc vô cùng thoải mái, ban nhạc ngày qua ngày dàn dựng và luyện tập tiết mục, cũng không có phỏng vấn hay lịch trình khác, đồ của Cố Thành Lâm có lúc sẽ giao cho Ôn Mộc, điện thoại, tai nghe, mũ hoặc là áo khoác.

(*) Đi chín về năm: giờ hành chính, đi làm lúc chín giờ, về lúc năm giờ

Rất ít người liên lạc với Cố Thành Lâm, lúc điện thoại đột nhiên vang lên, anh đang ở trong phòng luyện tập, Ôn Mộc liếc nhìn màn hình, cầm điện thoại chạy vào, đưa cho Cố Thành Lâm nói: “Là ông Ông gọi tới.”

Cố Thành Lâm nhàn nhạt giương mắt, cầm điện thoại lên đi sang một bên nghe máy, mấy phút sau trở về, đưa điện thoại lại cho cậu, Ôn Mộc định khóa máy hộ anh, không cẩn thận liếc nhìn cái tên ghi trên đó, cậu như bị trúng đòn, sững sờ tại chỗ, mặt trên cũng không có viết Ông Thư Quốc hay là ông Ông, không tên không họ, chỉ một chữ, ông.

Cậu biết “ông” là ai, cho nên theo bản năng mà nói là ông Ông.

Lúc tiếng nhạc vang lên, Ôn Mộc đi ra ngoài, cậu quả nhiên không diễn nổi, trước mặt Ôn Minh còn bị nghi ngờ, trước mặt Cố Thành Lâm càng có trăm ngàn chỗ hở.

Cuối tuần Cố Thành Lâm nghỉ ngơi, Ôn Mộc cũng ở lại ký túc xá với anh.

Bữa sáng bữa trưa đều có người đưa tới, cánh cửa đối diện đến buổi trưa cũng không mở ra, Ôn Mộc gọi Cố Thành Lâm ăn cơm, không thấy trả lời, cậu ử rữ không gõ nữa, một mình trở lại bên cạnh bàn ăn.

Chừng ba giờ chiều, Cố Thành Lâm cuối cùng cũng từ trong phòng đi ra, Ôn Mộc đứng ở phòng khách, nhìn thấy anh thì hỏi: “Ăn cơm không?”

Người Cố Thành Lâm đầy mùi thuốc lá, nhìn chằm chằm Ôn Mộc.

“Hay, hay là ăn một ít đi, em hâm nóng lại giúp anh.” Không chờ anh từ chối, Ôn Mộc vào nhà bếp bỏ phần đồ ăn còn dư vào lò vi sóng, rồi đặt nồi canh sườn lên bếp đun lại, sau khi làm xong, cậu đứng ở trước tủ bát thất thần, không biết có phải Cố Thành Lâm đã biết gì rồi không, Cố Thành Lâm thông minh như vậy có lẽ...Canh “ùng ục” sôi, Ôn Mộc lập tức bình tĩnh lại, bưng ra ngoài, chỉ nghe “Ba ——!” một tiếng vang giòn, nồi rơi trên mặt đất, người Ôn Mộc bỗng nhiên loáng một cái được nhanh chóng kéo sang một bên, Cố Thành Lâm vịn nước lạnh xối lên ngón tay bị bỏng của Ôn Mộc, mãi mấy phút sau cảm giác đau đớn mới dần dần biến mất, Cố Thành Lâm mới buông tay cậu ra dựa lên cửa, trên đất vẫn còn trơn trượt, Ôn Mộc nhỏ giọng nói: “Xin lỗi... Là em quá ngốc, em đi dọn ngay.”

Cố Thành Lâm không có ý nhường đường, Ôn Mộc không có cách nào đi ra ngoài, cậu lấy dung khí ngắc đầu, đối diện một đôi mắt đen sắc bén thâm sâu, vội vàng cúi đầu: “Em...”

“Một tuần rồi.” Cố Thành Lâm nói: “Em có gì muốn nói với tôi không?”

Trái tim Ôn Mộc nhảy lên một cái.

“Xem ra em không muốn nói.” Qua vài giây, Cố Thành Lâm cụp mắt: “Vậy tôi hỏi em. Em vẫn còn nhớ mọi chuyện đúng không?”

Ôn Mộc ngẩn ra, vội vàng nắm chặt nắm đấm.

“Câu đầu tiên lúc em vừa gặp lại tôi, đã nói dối rồi.” Cố Thành Lâm khàn giọng nói.

Ôn Mộc hoảng loạn vội vàng ngẩng đầu, hết sức lúng túng.

Ánh mắt Cố Thành Lâm dường như muốn xuyên thấu qua trái tim cậu: “Em có biết, em đã làm gì với tôi không?” Anh đi đến gần Ôn Mộc, áp cậu vào góc tường, cảm xúc chôn giấu suốt năm năm, ở dưới đáy mắt sâu thẳm cuộn cuộn như nước thủy triều: “Có phải em cảm thấy, tôi đợi em năm năm, vẫn còn chưa chết. Nhất định muốn rạch thêm mấy nhát nữa đúng không?”

“Không có!” Nước mắt Ôn Mộc dâng lên, không ngừng lắc đầu: “Em, em không có ý này, em là bởi vì...”

“Tôi biết là vì chuyện gì.” Cố Thành Lâm nhíu chặt ấn đường: “Em rất hổ thẹn, em sợ tôi hận em trách em, sợ tôi chán ghét em, sợ tôi sẽ không thích em không yêu em nữa.” Cố hòng anh khàn đặc, trong miệng mang theo vị mặn đắng: “Nhưng em chưa từng nghĩ tới, tôi vẫn luôn chờ em.”

“Em chưa từng nghĩ tới, tôi sẽ tìm em sẽ chờ em, sẽ còn tiếp tục yêu em, tôi cần em hổ thẹn sao? Tôi chỉ cần em quay về! Nhưng sau khi trở về thì em nói với tôi cái gì? Em giáng một gậy vào đầu tôi, hận không thể đập chết tôi.”

Ôn Mộc chưa từng thấy Cố Thành Lâm rơi nước mắt, lần đầu tiên cậu biết Cố Thành Lâm khóc là nhờ chứng cứ vết mực nhòe đi trên tấm ảnh chụp với ba mẹ, cậu rất đau lòng nhưng không cách nào biện hộ cho mình, tất cả những gì Cố Thành Lâm nói đều đúng, cậu vừa hổ thẹn vừa sợ, cậu mất mặt, nên không kiềm chế được.

“Được thôi, nếu em muốn quên, vậy thì về đi.” Cố Thành Lâm tỉnh táo lại, nhắm mắt: “Em yên tâm, năm năm này tôi chưa từng trách em, em không cần hổ thẹn.”

Về đi, là có ý gì...

Sắc mặt Ôn Mộc trắng bệch, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu được ý của Cố Thành Lâm, cũng muốn hỏi anh, bên tai lại đến truyền đến tiếng “Ầm” đóng cửa, cậu lập tức đuổi theo, thang máy đã đi rồi, lại vội vàng vòng tới chỗ cầu thang, vừa lao ra ngoài, Cố Thành Lâm đứng ở cổng k vẫn ký túc xá chưa đi xa, Ôn Mộc không kịp nghĩ nhiều, chợt từ phía sau ôm lấy anh, nước mắt giàn giụa: “Xin lỗi... Là lỗi của em, em thật sự không muốn lừa anh, mấy năm qua... tinh thần của em có chút vấn đề, em không nhớ rõ mọi người, sau đó, sau đó em nhìn thấy anh trên TV, em vẫn thích anh, em vất vả lắm mới nhớ lại anh, em muốn nói xin lỗi với anh, em muốn một lần nữa giành anh về, nhưng lúc đó em thật sự quá yếu ớt, em không muốn để anh biết em bị bệnh, nếu muốn theo đuổi lại anh, cũng ít nhất, ít nhất phải làm mình mập lên một chút, em liều mạng ăn rất nhiều, nhưng sao chậm quá... Em rất nhớ anh... Em vô cùng nhớ anh, em ăn mãi không mập... Em không chờ được nữa muốn lên tới nhìn anh, em không ngờ lại bị anh phát hiện, em không biết phải nói với anh thế nào, em vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng... Cả người em toàn là xương, em sợ nếu như anh muốn ôm em, sẽ cảm thấy không thoải mái...”

32. Chương 32

Ôn Mộc nói năng lộn xộn: “Anh có thể cho em một cơ hội nữa không, em sẽ nói hết với anh mà, em không gạt anh đâu, em sẽ nói hết cho anh...”

Cố Thành Lâm cạy hai tay của cậu ra, xoay người nói: “Ngẩng đầu.”

Ôn Mộc vội vàng ngẩng đầu lên, chùi nước mắt một cái.

“Hôm đó sao em không tới.” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc nói: “Ba mẹ em nói sẽ tiễn em đi, nhưng bọn họ lại đưa em đến sân bay...”

Cố Thành Lâm cũng đoán gần như vậy, liền lấy điện thoại ra, tìm ra tin nhắn vẫn còn lưu giữ, trên đó viết: *Chia tay đi, đừng đợi.*

“Đây là cái gì.”

Ôn Mộc lại muốn cúi đầu, bị Cố Thành Lâm chặn cầm lại: “Nhìn anh nói.”

“Điện thoại của em bị cầm đi, em xin bọn họ gửi tin nhắn cho anh, nói cho anh đừng chờ em, có thể tạm thời em không đến đại học A được, nhưng bọn họ hoàn toàn không để ý đến em, em... Em không muốn chia tay.” Ôn Mộc nghẹn ngào.

“Biết rồi.” Cố Thành Lâm nói.

Ôn Mộc kéo áo anh khẩn cầu: “Vậy em, có thể theo đuổi anh một lần nữa không?”

“Không phải đã theo đuổi được rồi sao?”

Ôn Mộc ngơ ngác, không phản ứng kịp.

“Nhưng em vẫn làm tổn thương trái tim anh.” Cố Thành Lâm không biểu hiện sắc mặt gì.

“Xin, xin lỗi...” Ôn Mộc lại áy náy.

“Xin lỗi vô dụng thôi, em phải chịu trách nhiệm dỗ anh đi.”

Chuyện đã nói rõ ràng, nhưng Cố Thành Lâm vẫn còn tức giận, sau khi về phòng thì dọn lại nhà bếp, mở tủ lạnh ra, tìm nguyên liệu nấu ăn rồi làm cơm, Ôn Mộc đứng cách anh mấy mét, không biết nên làm gì.

Cậu muốn mau chóng làm Cố Thành Lâm nguôi giận, nhưng mà Cố Thành Lâm hai mươi ba tuổi còn lạnh lùng hơn Cố Thành Lâm mười tám tuổi, Ôn Mộc nói chuyện với anh, anh liền đóng cửa lại, không để ý tới cậu.

Ôn Mộc đối mặt với bàn ăn hai món một canh, bữa cơm này không nhiều không ít ăn vừa đủ no, Ôn Mộc còn muốn ăn thêm cơm, kết quả mở nồi cơm điện ra thì trống tuếch, chẳng còn hạt cơm nào, trước đây tuyệt vọng nên toàn ăn cỏ, ăn rất nhiều, đến cuối cùng dạ dày phồng nhưng chẳng hấp thụ được gì, toàn nôn ra, thịt không thêm được mấy cân, trái lại càng tiêu tụy, cậu cầm chén rửa sạch sẽ rồi rời khỏi phòng ăn, nhìn phòng Cố Thành Lâm ngẩn người.

Rõ ràng bảo mình đỡ, rồi lại không cho mình cơ hội lên tiếng, Ôn Mộc thở dài, qua mấy tiếng cầm áo ngủ đến phòng tắm, tắm rửa xong xuôi, Cố Thành Lâm vẫn không mở cửa, Ôn Mộc mím môi nằm lên giường vùi mặt vào tấm chăn bù xù rồi lăn hai vòng.

Chừng mười giờ, Cố Thành Lâm mở cửa phòng, anh mới vừa mở cửa, con nhộng lớn sột soạt chạy tới, Ôn Mộc cong cong ánh mắt cười với anh: “Em chưa ngủ.”

Cố Thành Lâm liếc cậu một cái, không bảo cậu đi, cũng không bảo cậu ở lại.

Ôn Mộc dựa cả vào bản thân để phát huy, từng bước từng bước dịch đến trên giường, cậu bọc mình chặt quá, hành động có chút khó khăn.

Lúc Cố Thành Lâm quay lại, Ôn Mộc đã thẳng tắp nằm xuống giường, anh không nói gì, dựa vào đầu giường đeo tai nghe lên, trong phòng vô cùng yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng nhạc dồn dập, Ôn Mộc cảm thấy khoảng cách với Cố Thành Lâm hơi xa, chủ động cọ cọ, cậu đang nghĩ làm sao để mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc, trong miệng lẩm bẩm luyện tập: “Cố Thành Lâm... Em biết sai rồi, em không nên lừa anh.” Cảm thấy chưa được, còn nói: “Cố Thành Lâm, em đã xem rất nhiều màn biểu diễn của anh, em còn giữ poster của anh nữa, sau này anh có thể mặc nhiều quần áo hơn được không?” echkidieu2029.wordpress.com

“Như vậy khiêu gợi lắm, em cảm thấy anh như vậy không tốt, anh là người có...bạn trai rồi.” Cậu ỷ vào tiếng nhạc lớn, tuy rằng không mong đợi gì nhưng vẫn nói ra, dừng lại hồi lâu còn nói: “Cố Thành Lâm... Anh đừng nghe nhạc nữa, nghe em nói đi.”

“Nói đi.” Cố Thành Lâm đột nhiên trả lời.

Ôn Mộc đột nhiên quay đầu, chỉ thấy tai nghe Cố Thành Lâm không biết đã bị vắt ra sau tai khi nào, cậu lập tức lúng túng, lỗ tai toả nhiệt, theo thói quen định xoa bóp, hai tay lại bị mình bọc trong tấm chăn không lấy ra được.

Ôn Mộc hắng giọng: “Sao anh biết em nói dối?”

“Bởi vì em ngốc.” Cố Thành Lâm không chút khách khí.

“Em cảm thấy em diễn rất tốt mà, ít nhất ba mẹ ta cũng không có phát hiện em đã khôi phục...” Ôn Mộc thấp giọng biện giải cho mình.

Cố Thành Lâm lấy tai nghe ra, nằm bên cạnh Ôn Mộc bên người, lần đầu tiên gặp lại Ôn Mộc là có thể khẳng định Ôn Mộc bị bệnh, sau đó hỏi mấy câu, càng có thể nói rõ Ôn Mộc có vấn đề, cậu một mực chắc chắn mình vô cùng khỏe mạnh chỉ là ăn không quen đồ ăn nước ngoài, nhưng dù có chán ghét đồ ăn nước ngoài thế nào, cũng không có thể gầy như vậy được, gầy đến da bọc xương, còn có ánh mắt mơ hồ né tránh, không dám nhìn thẳng mình, cho nên Cố Thành Lâm mới hỏi điện thoại và email của cậu bảo người đại diện gửi thư mời làm việc cho cậu, anh muốn xem xem Ôn Mộc muốn làm người đứng nước lã với anh, hay là có ẩn tình khác.

“Em nghe Tiểu Dương nói chất lượng giấc ngủ của anh rất kém.” Ôn Mộc cọ đến bên cạnh anh, chào hàng bản thân: “Nếu không anh thử ôm em ngủ đi, em nghe chuyên gia nói, nếu như ngủ không được, ôm cái gì đó trong lòng, có thể trợ giúp cho giấc ngủ rất tốt, hay anh thử đi?”

“Chuyên gia nào vậy?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Chuyên gia họ Ôn.”

Cố Thành Lâm nói: “Chưa từng nghe tới.”

“Cũng không phải rất nổi tiếng... Hay là, anh ôm em thử đi, bây giờ em rất mềm đó.” Chuyên gia Ôn lúc này được bọc trong chăn nên cực kỳ mềm mại.

Cố Thành Lâm bị dồn đến mức này, dang tay ôm cậu vào lòng.

Ôn Mộc cong cong ánh mắt, nhưng ý cười cũng không quá vui vẻ, trong lòng cậu vẫn còn sót lại chút hồ thẹn, nói một tiếng: “Ngủ ngon.”

Ban đêm Ôn Mộc vẫn ngủ không yên như trước, nhưng trong tiềm thức không dám phát ra tiếng, Cố Thành Lâm từ đầu đến cuối không hề ngủ, giấc ngủ của anh cũng không phải chuyên gia Ôn nói một câu là có thể khỏi hẳn, bên tai là tiếng thở đứt quãng của Ôn Mộc, ngực anh thấm mồ hôi ẩm ướt, anh bỏ lớp chăn ra khỏi người Ôn Mộc, ôm chặt cả người cậu vào lòng, xoa xoa tấm lưng gầy trơ xương của cậu, Ôn Mộc như là bắt được nhánh cỏ cứu mạng, run rẩy cầm lấy vạt áo anh, nghẹn ngào vài tiếng, dần dần bình tĩnh lại.

33. Chương 33

Cố Thành Lâm rất khó đỡ, củi gạo dầu muối gì cũng không xi nhê, những ngày qua trong đầu Ôn Mộc đều là làm cách nào để anh vui vẻ, thậm chí còn không rảnh bận tâm chút tự trách và hổ thẹn kia, Cố Thành Lâm rất dễ dàng bắt bí cảm xúc của Ôn Mộc, anh muốn Ôn Mộc nhìn về phía trước, muốn làm cậu hoàn toàn hết áy náy, sai bước đi đến bên cạnh anh.

Học sinh tiểu học nghỉ hè được hơn một nửa kì rồi, giữa trưa hôm nay, Ông Đình Đình vừa xem phim hoạt hình vừa làm bài tập hè, viết một lần lại xem năm phút, nhóc ngoại trừ xem phim hoạt hình đôi mắt còn không ngừng nhìn ra phía sân trông ngóng, làm được một tiếng đồng hồ, còn chưa qua trang mới, cuối cùng tiếng gõ cửa “cộc cộc” vang lên, Ông Đình Đình ném bút la to: “Tối rồi!”

“Chạy chậm thôi.” Ông Thư Quốc ngồi ở xe lăn cản dận, rồi đi xếp quần áo bỏ vào chiếc cặp nhỏ.

Phùng Xuyên đến thành phố B làm việc, tiện thể tới đón Ông Đình Đình sang bên kia, Ông Đình Đình hỏi hân: “Chú Phùng, anh Thành Lâm gọi con qua chơi thật hả?” echkidieu2029.wordpress.com

Phùng Xuyên nói: “Đúng vậy, mang theo bài tập hè, làm xong rồi về.”

“Ồ!” Ông Đình Đình bĩu môi: “Không thể đợi khi nào về mới làm sao?”

“Anh ấy nói không được.” Phùng Xuyên cười truyền lời, vừa lớn tiếng hỏi tình trạng sức khỏe của Ông Thư Quốc, cầm cặp sách rồi bàn giao vài câu với bảo mẫu, dẫn Ông Đình Đình cùng bài tập đi.

Hôm nay Cố Thành Lâm bảo Ôn Mộc ở lại ký túc xá, bảo cậu chờ nhận đồ chuyển phát nhanh, mãi đến tận ba giờ tiếng gõ cửa mới vang lên, Ôn Mộc chào hỏi với Phùng Xuyên đứng ngoài cửa, nói còn chưa dứt lời, liền thấy Ông Đình Đình đã lớn tướng đứng phía sau Phùng Xuyên.

Ôn Mộc ngơ ngác: “Đình... Đình Đình?”

“Anh Ôn Mộc!” Ông Đình Đình trừng to mắt không dám tin.

Ôn Mộc hoàn toàn không ngờ nhóc còn nhớ đến mình, trong lòng lập tức trào lên chút chua xót, cậu không chỉ thất hứa với Cố Thành Lâm, cũng không gọi điện thoại cho Ông Đình Đình.

“Anh Ôn Mộc anh đã đi đâu vậy!” Vành mắt Ông Đình Đình đỏ lên, nhóc đã cao đến eo Ôn Mộc, cũng không còn có thể tiếp tục ôm bắt đùi cậu như khi còn bé được nữa.

Tạm biệt Phùng Xuyên, Ôn Mộc dẫn nhóc vào phòng, bảo nhóc ngồi trên ghế sa lon, rồi vào nhà bếp mang nước trái cây ra.

Ông Đình Đình không còn núc ních như ngày xưa, ánh mắt cứ dán vào cậu, chờ cậu đi ra, liền đứng lên nói: “Anh Ôn Mộc, anh xem có phải em cao lên đúng không?”

Ôn Mộc mơ hồ nói: “Rất cao lớn.”

Ông Đình Đình vẫn là một đứa nhỏ, trong lòng chẳng để ý nhiều như vậy, nhóc muốn hỏi cái gì sẽ thắng thần hỏi, nhóc nói: “Anh Ôn Mộc anh đã đi đâu vậy, sao anh không gọi điện thoại cho em? Em chờ anh lâu lắm đó, số điện thoại của ông em vẫn giữ nguyên mà!”

Ôn Mộc xoa xoa tóc nhóc, đỏ mắt nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Không phải không phải đâu, em không có trách anh Ôn Mộc.” Ông Đình Đình lưỡng lưỡng giải thích: “Chỉ là anh không gọi điện thoại cho em, em có hơi nhớ anh, em và anh Thành Lâm đều nhớ anh, hơn nữa anh ấy còn bắt nạt em, anh chờ một chút! Em cho anh xem chứng cứ!” Ông Đình Đình lục tung khắp phòng, cuối cùng tìm ra một thùng giấy dưới gầm giường Cố Thành Lâm, nhóc ôm ra ngoài, đặt ở trên bàn trà, bên trong có một chồng truyện cổ tích, lọ hoa pha lê ở trong nhà hàng Tây, túi nhựa của hiệu thuốc 24h, còn có mấy miếng băng dán chưa dùng hết, Ông Đình Đình không để tâm mấy thứ khác, chỉ lấy ra mấy cuốn truyện của mình, túi thân nói: “Anh Thành Lâm còn cướp truyện của em, em muốn cáo trạng với anh, nhưng anh lại không gọi điện thoại cho em.”

Ôn Mộc nhìn cái thùng đồ kia, trái tim lại bắt đầu đau nhói, Ông Đình Đình có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu, nhưng cảm xúc của Ôn Mộc tụt xuống rất rõ ràng, làm Ông Đình Đình cũng khó chịu theo: “Em thật sự không trách anh Ôn Mộc mà, trước đây em còn mơ thấy anh, sau đó anh Thành Lâm nói, nếu như mơ thấy anh thì gọi điện thoại nói cho anh ấy biết, kể cho anh ấy nghe anh Ôn Mộc ở trong giấc mơ trông như thế nào, có thay đổi hay không, nhưng trong giấc mơ của em đều là anh Ôn Mộc kể chuyện cho em nghe, có đôi khi là ở trong sân, có lúc là ở trong phòng anh Ôn Mộc, mỗi lần đều không khác mấy, nhưng anh Thành Lâm vẫn muốn nghe em nói, em nói hết cho anh ấy nghe, nhưng anh ấy vẫn cướp truyện của em.” Ông Đình Đình tức giận bất bình.

Ôn Mộc ôm nhóc vào trong lòng, nói không nên lời.

Lúc Cố Thành Lâm trở về, Ôn Mộc cùng Ông Đình Đình đang chờ anh về ăn cơm, Ôn Mộc làm cơm không ngon, chỉ khá hơn đồ ăn ngoài một chút.

Bọn họ đã lâu rồi không ăn cơm cùng nhau, Ông Đình Đình vô cùng vui vẻ, kể cho Ôn Mộc nghe rất nhiều chuyện trường lớp, buổi tối rửa mặt xong xuôi Ông Đình Đình mặc áo ngủ chuẩn bị đi tìm Ôn Mộc, chân trước mới vừa bước vào, chân sau liền bị Cố Thành Lâm kéo cổ áo sang phòng đối diện, lạnh nhạt nói: “Lát nữa nhớ nhận điện thoại.” Sau đó đi ra đóng cửa lại.

Ôn Mộc ngồi một mình ở trong phòng, trên giường còn để chồng truyện cổ tích của Ông Đình Đình, tâm trạng của cậu vẫn chưa tốt lên, miễn cưỡng đứng ở ngoài cửa nhìn Cố Thành Lâm cười cười.

Cười còn khó coi hơn cả khóc, Cố Thành Lâm nói: “Đây là lần cuối cùng em hỗ trợ vì chuyện lúc trước.”

“Nhưng mà em... Em thật sự...” Ôn Mộc cúi đầu.

“Ôn Mộc.” Cố Thành Lâm gọi tên cậu, nghiêm túc nói: “Anh chờ em, cho dù là bao lâu, chỉ cần em có thể tới là được rồi. Anh nói rồi anh sẽ không bởi vì chuyện này mà trách em.”

“Nhưng anh không phải là Ông Đinh Đinh, không biết nó nghĩ như thế nào, bây giờ em gọi điện thoại hỏi nó, nếu như nó tha thứ cho em thì em cũng phải tha thứ cho bản thân mình.”

Ngón tay Ôn Mộc giật giật, do dự vài giây cầm điện thoại tới.

Ông Đinh Đinh đang nằm lì ở trên giường chơi game trên điện thoại Cố Thành Lâm, tiếng chuông đột nhiên vang lên, Ông Đinh Đinh nhìn tên, nghi ngờ bắt máy: “Alo?”

“Đinh Đinh...”

“Anh Ôn Mộc!” Ông Đinh Đinh vội vàng bật dậy.

“Đinh Đinh em đang làm gì vậy.” Giọng Ôn Mộc hơi run lên.

“Em... Em đang chơi game!”

Ôn Mộc hỏi: “Chơi có vui không?”

Ông Đinh Đinh nói: “Vui lắm ạ!”

“Vậy ngày mai anh dẫn em đến khu trò chơi, có được không?”

“Thật không ạ!?”

Ôn Mộc nói: “Thật.” Cậu dừng lại vài giây mới nói: “Xin lỗi, điện thoại của anh Ôn Mộc tới muộn rồi.”

Ông Đinh Đinh lắc đầu nguầy nguậy: “Không sao, anh Ôn Mộc còn có thể gọi điện thoại cho em thì không sao nữa rồi.”

Cúp điện thoại, Ôn Mộc đi tới bên cạnh Cố Thành Lâm, chủ động ôm eo anh, cọ cọ hai mắt đỏ bừng vào lòng anh: “Ngày mai có thể rủ anh đến khu trò chơi không?”

“Có thể.” Cố Thành Lâm nói.

Lúc Ôn Mộc mời Cố Thành Lâm, quên mất anh đang là người nổi tiếng.

Lúc Cố Thành Lâm đồng ý với Ôn Mộc, cũng quên mất mình đã không còn là tay trống ở quán bar năm nào nữa.

Ngày kế, ba người cùng xuất phát, Ôn Mộc giống như được quay lại năm năm trước, khi đó cũng là cậu cùng Cố Thành Lâm dẫn Ông Đình Đình đi chơi, bây giờ vẫn là ba người bọn họ, chỉ là từ khu trò chơi thiếu nhi ở cửa hàng thức ăn nhanh chuyển thành một khu trò chơi cỡ lớn.

Ông Đình Đình hưng phấn chạy vài vòng, nhưng trò đầu tiên còn chưa đợi được chơi, Cố Thành Lâm đã bị fan phát hiện.

Anh quá bắt mắt, vóc người cao to xuất chúng, mặc dù đã đội cái mũ Ôn Mộc mua trên đường, nhưng vẫn hấp dẫn người qua đường nhìn lên, cái này không quan trọng bằng fan nhận ra thần tượng của mình.

Fanboy hô to: “Thành Lâm!” Cố Thành Lâm có rất nhiều fanboy, đa số đều là ngưỡng mộ kỹ thuật của anh, thực lực quá ghê gớm, không phục không được.

Ôn Mộc và Ông Đình Đình cùng ngẩng đầu, Cố Thành Lâm lập tức sẽ bị bao vây, Ôn Mộc tay mát lạnh, nắm lấy tay Cố Thành Lâm chạy ngay, còn không quên bảo Ông Đình Đình theo sát ở phía sau, cậu đột nhiên cảm thấy gầy cũng rất tốt, lúc chạy người nhẹ như lông hồng, bước đi như bay, tuy rằng thể lực không tốt, thở hổn hển.

Đang nghỉ hè nên khu trò chơi chỗ nào cũng đầy người, Ôn Mộc vất vả tìm được một nơi bí mật, hô hấp không thông, nói: “Ồ đây... ở đây không sao rồi...”

Ông Đình Đình chạy tới còn quay đầu nhìn phía sau, thấy không ai đuổi theo, mắt lom lom nhìn các trò chơi, lòng ngứa ngáy, tuổi nhóc còn nhỏ, không thể đi chơi một mình, Ôn Mộc nhìn về phía Cố Thành Lâm mặt không đỏ tim không đập, nói: “Hay là chúng ta đi về trước đi, ngày mai em lại dẫn Đình Đình lại đây chơi vậy?”

Ông Đình Đình là một đứa nhỏ thông tình đạt lý, còn chưa gạt đầu, đã nghe Cố Thành Lâm nói: “Chờ ở đây.”

“Nhưng mà anh...” Ôn Mộc sợ anh đi ra ngoài liền bị phát hiện.

Cố Thành Lâm nói: “Không sao cả.”

Vị trí này là một góc bỏ đi của khu trò chơi, một lớn một nhỏ ngồi xổm sau một chiếc cầu tuột thiếu nhi cũ nát chờ Cố Thành Lâm, Ông Đình Đình quay đầu không thấy Cố Thành Lâm đâu nữa mới nhỏ giọng mật báo: “Anh Ôn Mộc, anh Thành Lâm gọi anh là bảo bối ngoan á.”

Ôn Mộc chớp mắt mấy cái, đột nhiên đỏ mặt: “Lúc, lúc nào cơ?”

“Anh ấy không có mở miệng gọi, là tên của anh trong điện thoại anh ấy! Hôm qua gọi điện thoại em đã nhìn thấy rồi.” Ông Đinh Đinh hiển nhiên dâng một món quà quý.

Ôn Mộc xoa xoa lỗ tai, nhớ lần đầu tiên bọn họ trao đổi số điện thoại Cố Thành Lâm rõ ràng ghi là “Đồ ngốc”

Cũng không biết đã sửa lại khi nào...

Sau mười phút, đằng sau cầu tuột cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân, Ôn Mộc và Ông Đinh Đinh đồng thời đứng lên, lại đồng thời giật mình.

“Cố... Thành Lâm?”

“Ừm.” Giọng nói của đối phương rất ngộp, là từ trong mascot thú lông xù truyền ra, vật biểu tượng của khu trò chơi là một con gấu màu nâu nhạt rất dễ thương, cái đầu to lớn, chân lại ngắn ngủn, lúc đi còn lắc lư qua lại rất đáng yêu, mỗi một mascot đều cầm trong tay một chùm bong bóng để tặng cho người qua đường.

Cố Thành Lâm cũng cầm một chùm, anh đi tới trước mặt Ôn Mộc, đưa cho cậu một quả bóng hình trái tim trước, rồi sau đó lại cho cậu một quả hình tròn.

Tay nhỏ của Ông Đinh Đinh cứ với lên rồi lại thả xuống, thả xuống lại với lên, đôi mắt to đen láy nhìn mãi không nghỉ, sau khi mascot này đưa hết bóng bay, trong tay nhóc vẫn chẳng có quả nào, Ông Đinh Đinh rên khẽ một tiếng, mắt nhìn về phía Ôn Mộc: “Anh Ôn Mộc, có thể cho em một trái bong bóng không?”

Trong tay Ôn Mộc có một chùm bóng đủ màu sắc hình dáng, thiếu điều kéo cậu bay lên trời, cậu nhìn ánh mắt Ông Đinh Đinh, do dự vài giây, đột nhiên chấp tay sau lưng, ngượng ngùng nói: “Đinh Đinh, anh mua cho em một chùm mới nha, có được không?”

Quà Cố Thành Lâm tặng cho cậu, cậu muốn giữ lại cho riêng mình...

34. Chương 34

Sau khi trở về từ khu trò chơi, trên ban công ký túc xá có cột hai chùm bóng bay, sợ bị nhầm, Ôn Mộc còn cố ý viết tên từng người lên, thoạt nhìn có vẻ nhỏ nhen.

Cái đuôi nhỏ Ông Đinh Đinh trải qua một kỳ nghỉ hè vô cùng vui vẻ, anh Ôn Mộc của nhóc mỗi ngày cùng

nhóc làm bài tập xem hoạt hình, truyện cổ tích bị Cố Thành Lâm cướp đoạt trắng trợn cũng quay về bên cạnh cậu chủ nhỏ, Ông Đinh Đinh bây giờ còn có một ngăn tủ riêng, nhóc giấu truyện đi, tuyệt đối không thể để cho kẻ địch lại có cơ hội chiếm đoạt, nhưng đã qua thời gian dài, mấy cuốn truyện cổ tích đã hơi cũ rồi, Ông Đinh Đinh nói: “Anh Ôn Mộc, em với Hồ Dao Dao học bao bì sách, em muốn bọc truyện lại có được không ạ.”

Ôn Mộc gật gật đầu, dẫn nhóc ra ngoài mua ít giấy màu, hồi cấp hai, cấp ba có rất nhiều nữ sinh biết làm thủ công, Ôn Mộc đột nhiên nhớ tới cô bạn nữ cùng bàn của cậu từng thích một nam sinh, nhỏ viết rất nhiều thư tình cho người bạn nam đó, xếp lại một xấp trông rất đơn thuần và tinh tế, nam sinh đó sau khi nhận được thì lén lút bỏ vào cặp, không biết là về nhà xem, hay là trốn tiết ngồi dưới bóng cây xem, năm lớp 11 bọn họ hẹn hò, lúc đó Ôn Mộc kia cũng rất ước ao, lén lút học cách làm của nữ sinh đó chừng mấy ngày, cậu cũng muốn đưa cho Cố Thành Lâm, thế nhưng không có dũng khí, sau khi có dũng khí thì lại không có cơ hội.

Ôn Mộc cầm lấy bao sách cùng với hồi ức đầu thừa đuôi theo bước đi, thử xé ra một hình trái tim, méo mó cong vẹo, hơi xấu.

Ngày nghỉ hè cuối cùng cũng kết thúc, Ông Đinh Đinh với vẻ mặt đưa đám bị Phùng Xuyên đuổi về thành phố B, nhóc nhớ kỹ số điện thoại của Ôn Mộc, hứa hẹn sau khi về sẽ gọi điện thoại cho Ôn Mộc, Ôn Mộc cảm kích ôm Ông Đinh Đinh một cái, cậu bây giờ không dám dễ dàng cam kết gì nữa, cậu sợ mình lại thất hứa lần thứ hai.

Trở về phòng, Ôn Mộc lấy ra một tờ bì bọc sách màu nhạt dần do một lúc, ngồi xuống viết chữ, chừng sáu, bảy giờ Cố Thành Lâm luyện tập tiết mục trở về, Ôn Mộc đang ngồi trong phòng ăn chờ anh về ăn cơm.

Những ngày qua, Cố Thành Lâm cũng chưa nói là hết giận, đột nhiên không có Ông Đinh Đinh, hai người hiếm khi lại thấy yên tĩnh thế này, Ôn Mộc do dự một hồi, len lén đưa đồ trong tay đến trước mặt Cố Thành Lâm, cúi đầu nói: “Anh về phòng hằng xem.”

Cố Thành Lâm thấy là một tờ giấy hình trái tim, anh không đợi đến lúc về phòng, mở ra tại chỗ.

Ôn Mộc vội vàng buông đũa xuống ngăn cản, Cố Thành Lâm đã cấp tốc đứng lên, mở giấy ra, đọc to từng câu từng chữ: “Cố Thành Lâm, em xin lỗi, đây là lần cuối cùng em nói xin lỗi với anh, em biết anh không trách em, nhưng dù là nguyên nhân gì, chung quy thì em cũng đã không giữ lời hứa, em lại càng không nên lừa anh, không nên làm anh đau lòng và khổ sở, anh là mặt trời mặt trăng của em, là vũ trụ đầy sao của em, anh không vui, cả thế giới cũng em cũng lụi tàn...”

“Đừng, đừng, đừng đọc, đừng đọc nữa!” Ôn Mộc đỏ mặt tính cướp lấy, Cố Thành Lâm lại ôm cậu vào trong lòng không cho nhúc nhích.

Anh mỉm cười, dùng tông giọng trầm thấp êm tai đọc tiếp: “Em yêu anh, hi vọng anh có thể trừng phạt em, phạt em mỗi ngày phải yêu anh hơn một chút, phạt em không thể rời khỏi anh nửa bước, anh là ánh dương chói lòa của cuộc đời em, là xương tủy của em, là kho báu lớn của em...” Cố Thành Lâm còn chưa đọc xong bức thư xin lỗi một nghìn chữ thì đã bị Ôn Mộc mặt đỏ tới mang tai chặn miệng lại. echkidieu2029.wordpress.com

Cố Thành Lâm vẫn xấu xa như trước, Ôn Mộc run rẩy mút môi lưỡi của anh, hận không thể tìm được một cái hố để chui xuống, hôn môi trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ ra Cố Thành Lâm còn đang tức giận, vừa định rời đi thì lại bị một bàn tay lớn ôm sau gáy, không ngừng làm sâu sắc thêm nụ hôn này, đầu lưỡi ướt át đảo quanh mỗi một nơi mềm mại trong khoang miệng, vừa tham lam vừa kịch liệt giành lại mùi vị ngọt ngào đã chia cách năm năm, hôn hấp Ôn Mộc bất ổn, đầu óc trống rỗng, cậu ôm eo Cố Thành Lâm rất chặt, như muốn đem cơ thể mình và xương tủy của anh hòa thành một thể, tim cậu đập rất nhanh, kịch liệt giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ôn Mộc vốn tưởng rằng ngăn được miệng anh lại, cũng không còn phải nghe những lời sến rện nữa, kết quả vừa hôn xong, Cố Thành Lâm lại đọc tiếp, Ôn Mộc chỉ có thể liều mạng chặn miệng lại lần nữa, thậm chí quên hỏi anh đã nguội giận hay chưa.

Buổi biểu diễn gần tới, ban nhạc bắt đầu bận túi bụi, Hồ Tu lúc thường thoát nhìn cả lơ phất phơ, lúc nghiêm túc thì cực kỳ cẩn thận, tuy rằng sân khấu vẫn như thế, bài hát cũng đã biểu diễn vô số lần, nhưng vẫn tăng thêm giờ tập luyện.

Một ngày trước khi biểu diễn họ đến hiện trường diễn tập, Ôn Mộc và Tiểu Dương ngồi dưới khán đài ngửa đầu nhìn, Cố Thành Lâm vẫn mặc áo ba lỗ đơn giản như bình thường, mồ hôi chảy xuống dưới cằm rồi chảy vào ngực giống như là muốn làm ướt cuống họng khô khốc của Ôn Mộc, cậu vội vàng cầm lấy một bình nước tu hai hớp, sắc mặt phức tạp.

Trở lại ký túc xá Ôn Mộc muốn nói lại thôi, gần đây cậu đã mập thêm một xiu thịt, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, không cần phải bọc chăn nữa, hai tay có thể tự do hoạt động, lấy điện thoại lướt qua lướt lại, đột nhiên kinh ngạc nói: “Ngày mai nhiệt độ hạ thấp.”

Cố Thành Lâm mới vừa rửa mặt xong, dựa lưng lên giường.

Ôn Mộc nói: “Buổi tối có thể sẽ hơi lạnh.” Sợ anh không tin còn giơ điện thoại lên: “Chỉ có mười tám độ.”

Cố Thành Lâm nhìn ánh mắt cậu, hỏi: “Thì sao?”

Ôn Mộc nói: “Mặc thêm áo đi.”

Cố Thành Lâm nói: “Anh không sợ lạnh.”

Ôn Mộc sốt ruột: “Vậy cũng không thể nào không lạnh được.”

“Hoạt động sẽ không lạnh nữa.” Cố Thành Lâm có chứng cứ, hôm nay cũng mười tám độ, còn ra mồ hôi.

Ôn Mộc mím môi do dự mấy phút, lại cọ cọ người anh: “Hay là anh cứ mặc thêm đi...”

“Tại sao?” Cố Thành Lâm hỏi cho ra vấn đề.

Ôn Mộc khoát tay lên che mặt hừ hừ: “Em không muốn... Người khác nhìn thấy dáng vẻ gợi cảm của anh, em có thể... sẽ hơi ghen đó.”

Cố Thành Lâm liếc mắt nhìn Ôn Mộc đang che mặt, tắt đèn, khước miệng ở trong bóng tối giường lên: “Chỉ hơi ghen?”

Ôn Mộc: “Cực kỳ ghen.”

Hồ Tu không ngờ rằng tâm điểm trong tour diễn cuối cùng lại là Cố Thành Lâm mặc thêm một cái áo khoác, lúc máy quay đảo qua còn biểu hiện một bộ mặt dịu dàng, cũng không quá dịu dàng, mà so với trước kia, thì đúng là băng sơn hóa tuyết, cộng với sự kiện trong ở trong khu trò chơi mấy ngày trước, xem như là nhắc lên một làn sóng không nhỏ trong fandom, rất nhiều người đi dò hỏi trong weibo nghìn năm không đụng tới của Cố Thành Lâm: Anh Thành Lâm có phải đang yêu đương không?!

Đầu tháng mười, ban nhạc hoàn toàn im hơi lặng tiếng, dự định nghỉ ngơi một thời gian, Hồ Tu đề nghị ra nước ngoài chơi, Tiêu Văn không hứng thú lắm chỉ muốn làm ỏ ở nhà lên mạng lướt web, khi cả nhóm không có được ý kiến chung, Sở Dương chỉ có thể suy nghĩ một biện pháp trung lập: “Hay là tới nhà tao đi.”

Nhà Sở Dương cũng được lắm, Hồ Tu hưởng ứng: “Không thành vấn đề.” Vừa nhìn về phía Cố Thành Lâm: “Hoạt động của nội bộ ban nhạc, cho phép dẫn theo người nhà.”

Ôn Mộc cảm cà phê tiến vào vừa vặn nghe thấy câu này, lập tức mong đợi nhìn vào ánh mắt Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm kéo mũ xuống một chút, nhắm mắt lại, không cho cậu bất kỳ tín hiệu gì.

Tấm chăn của Ôn Mộc đã thường trú trên giường Cố Thành Lâm rồi, hai tay cậu trống trơn vào cửa, hỏi: “Ngày mai bọn anh mấy giờ đi vậy?”

“Mười giờ.” Cố Thành Lâm thấy cậu vào, mở cửa sổ ban công rộng hơn một chút, nhìn ra ngoài hút thuốc.

“Ồ... Vậy anh có muốn mang đồ gì không, em xếp cho anh nhé?” Trợ lý Ôn hết sức tận tâm.

Cố Thành Lâm không lên tiếng, Ôn Mộc cho là anh ngầm thừa nhận.

Trên đất có cái vali, Ôn Mộc mở tủ quần áo ra, cầm vài món Cố Thành Lâm bình thường hay mặc bỏ vào, cậu nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Thành Lâm, tùy ý hỏi: “Chỉ có năm người các anh đi phải không?”

“Ừm.” Cố Thành Lâm nhìn bầu trời đêm mơ hồ mỉm cười.

“Ồ... Em nghe Hồ Tu nói, có thể dẫn theo người nhà... Bọn họ không ai dẫn người nhà theo sao?” Ôn Mộc điên cuồng ám chỉ.

“Không biết.” Cố Thành Lâm thở ra một vòng khói thuốc.

“Ồ.” Một phút sau Ôn Mộc biết rõ còn hỏi: “Người nhà... Anh có dẫn Đinh Đinh với ông đi không?”

Cố Thành Lâm nói: “Không dẫn.”

Ôn Mộc gật đầu: “Cũng đúng, Đinh Đinh đã hết kỳ nghỉ hè, ông thì đi đứng không tiện lắm, vậy anh...”

Cố Thành Lâm dập tắt tàn thuốc, quay đầu nhìn cậu: “Muốn nói cái gì.”

“Vậy anh dẫn em đi theo đi.” Ôn Mộc lập tức chứng minh thân phận của mình: “Cố Thành Lâm, hôm đó anh không phải đã nói là em theo đuổi được rồi sao? Anh chỉ là giận em lừa anh thôi, cho nên em vẫn còn là bạn trai của anh có đúng không?”

Cố Thành Lâm nói: “Em nghĩ thế nào.”

“Em thấy là thế này.” Ôn Mộc kiên định.

“Vậy thì là thế đó.” Chuyện này, Cố Thành Lâm không vòng vo.

Ôn Mộc lập tức hớn hở, quay người chạy về phòng đối diện, đẩy cái vali đã chuẩn bị xong sang đặt bên cạnh vali của Cố Thành Lâm: “Vậy, bạn trai cũng miễn cưỡng tính là người nhà phải không, anh dẫn em theo nhé.”

35. Chương 35

Ôn Mộc miễn cưỡng chen vào hàng ngũ người nhà, sáng sớm hôm sau kéo vali đến cổng ký túc xá chờ Cố Thành Lâm, tưởng rằng cả ban nhạc sẽ cùng đi, cuối cùng lại là từng người lái xe tới chỗ hội họp.

Ôn Mộc không biết Cố Thành Lâm đã học lái xe khi nào, cậu biết những người cầm lái hẳn là sẽ không bị say, nhưng cậu vẫn mang theo miếng dán say xe và tinh dầu bạc hà, lỡ như đường đi quá xa, bọn họ có thể thay phiên nhau lái.

Hồ Tu nói nhà Sở Dương rất lớn, chiếm cả một đỉnh núi, có một vườn nho, còn có một nông trường diện tích lớn.

Ôn Mộc ngồi ở vị trí phó lái, hỏi: “Sở Dương đã gia nhập ban nhạc như thế nào vậy?”

Cố Thành Lâm nhìn thẳng phía trước, ngón tay gõ gõ vô-lãng, suy nghĩ vài giây, không nhớ ra được, chỉ có thể nói: “Không biết, anh không quan tâm những thứ này.” echkidieu2029.wordpress.com

Năm năm qua, Cố Thành Lâm ngoại trừ những chuyện cần thiết thì chẳng quan tâm đến bất cứ cái gì, giống như anh đã ngủ đông năm năm, gần đây mới tỉnh lại, sau khi Ôn Mộc rời đi anh chưa từng tiếp nhận ai cả, Sở Dương? Ngắc đầu không gặp cú đầu gặp (*), chỉ biết là đồng đội của mình.

(*) Ngắc đầu không gặp cú đầu gặp: chỉ những người mình thường xuyên gặp mặt

Ôn Mộc nhìn chăm chú vào dáng vẻ lạnh nhạt của Cố Thành Lâm, đột nhiên cảm thấy chỉ trở về bên cạnh anh thôi là chưa đủ, cậu đã từng thấy đôi mắt Cố Thành Lâm dưới màn pháo hoa rực rỡ, thấy khuôn mặt tươi cười của anh dưới ánh mặt trời, vì cuộc sống mà nỗ lực phấn đấu, vì cậu...mà chờ đợi rất nhiều năm, cũng là bởi vì cậu từng thấy, cho nên cậu mới biết một Cố Thành Lâm như vậy tốt đẹp đến nhường nào.

Lòng vô cùng hổ thẹn nhưng lại chỉ là kiêu cố cho sự mềm yếu của bản thân, cậu biết xin lỗi cũng chẳng có tác dụng, hai chữ này chẳng thể so được với một Cố Thành Lâm đã từng khóc từng cười vì cậu và thủy chung yêu cậu.

Ôn Mộc cảm thấy mình phải dừng cảm hơn nữa, phải dừng cảm hơn kỳ nghỉ hè năm lớp 12 ấy.

Dọc đường Ôn Mộc định đổi lái để Cố Thành Lâm nghỉ ngơi, lại bị từ chối, hơn mười giờ tối, Cố Thành Lâm cuối cùng cũng từ từ dừng lại, Ôn Mộc nhìn chăm chăm biển báo trên con đường phía trước, trên đó viết “*Đường đang thi công, xin đi đường vòng*”.

Thời gian không còn sớm, Ôn Mộc hỏi anh: “Có còn xa lắm không?”

Cố Thành Lâm lấy điện thoại ra xem định vị, còn hơn ba trăm kilomet nữa...

Ôn Mộc nói: “Hay là tìm một khách sạn ở lại đêm nay vậy?” Cố Thành Lâm đã lái xe cả một ngày, không thể chạy nữa, nói xong liền lấy điện thoại ra, tìm khách sạn phụ cận, con đường này trước không thấy làng sau không thấy quán, nhà nghỉ gần nhất cũng cách hai mươi, ba mươi dặm.

Cố Thành Lâm thay đổi phương hướng, lái sang nhà nghỉ Ôn Mộc tìm được, đoạn đường này đều là phong cảnh tự nhiên, nhà nghỉ cũng có phong cách riêng, là một biệt thự bằng gỗ ẩn nấp giữa rừng cây xanh um, nhà gỗ vì muốn không để thấm nước nên không có tầng trệt, bên trong là thiết kế hai tầng, lầu một là phòng khách với phòng ăn, lầu hai là phòng ngủ và phòng tắm cùng một sân thượng rất rộng, nhìn cũng được.

Không khí trên núi rất tốt, Ôn Mộc sắp xếp đồ xong đi tới bên cạnh Cố Thành Lâm, cùng anh đứng ở trên sân thượng nói: “Vậy mà lại có thể tìm được một nhà nghỉ ngon thế này.”

Cố Thành Lâm dập tắt điều thuốc trong tay, ném vào thùng rác nói: “Khá may mắn.”

Bầu trời vừa cao vừa xa, sao phủ kín cả trời, Cố Thành Lâm cứ cảm thấy có một ánh mắt nhìn anh chăm chăm, anh quay đầu, vừa vặn bắt gặp Ôn Mộc đang cười cả híp mắt, Cố Thành Lâm hỏi: “Nhìn anh làm gì, nhìn sao kìa.”

Ôn Mộc nói: “Em đang nhìn đây.”

Cố Thành Lâm hỏi: “Anh là sao à?”

Ôn Mộc trình trọng gật đầu: “Đúng vậy, anh không chỉ là sao của em, còn là mặt trời mặt trăng là cả thế giới của em.” Cậu nói xong rất nhanh, cảm thấy ngại ngùng, vội vàng tựa đầu lên vai Cố Thành Lâm, qua ánh đèn vàng có thể thấy rõ vành tai đỏ ửng của cậu, Cố Thành Lâm nặn nặn, ôm cậu vào trong ngực, Ôn Mộc lắng nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của anh, yên tĩnh hồi lâu, hỏi anh: “Cố Thành Lâm, tâm trạng của anh đã tốt hơn chút nào chưa?”

Cố Thành Lâm: “Rồi.”

Ôn Mộc bật ra khỏi lòng anh, chủ động hôn anh một cái: “Vây em sẽ không ngừng cố gắng, để tâm trạng anh ngày càng tốt hơn nữa!”

Ban đêm gió lạnh, Cố Thành Lâm nói: “Vào phòng thôi.”

Phòng ngủ có một cái giường đôi rất lớn, bên cạnh là bồn tắm có cửa thủy tinh trong suốt, không để màn che, nhìn không sót thứ gì.

Cố Thành Lâm đi tắm, Ôn Mộc nằm lì ở trên giường nghiên cứu đường ngày mai xuất phát, vừa nghiêng đầu, trợn mắt lên huyết khí dâng trào, cậu vội vàng dựng thẳng đầu lại, chưa được hai phút lại lén lút nhìn sang.

—————tôi là đường phân cách những gì đã xảy ra—————

Bốn người trong ban nhạc đang đánh mặt chược trong phòng chơi bài ở nhà Sở Dương, cược hai bốn tám xu (*), nửa đêm canh ba lượn lơ khói thuốc, Tiêu Văn nói: “Thành Lâm đi nhầm đường thật hả?”

(*) 2-4-8 xu: một cách tính tiền trong mặt chược, còn 1 cách khác là 1-2-4

Hồchuo đang mất mùa, Cố Thành Lâm không tới hẳn phải tự mình ra trận, thua hai mươi tệ, sắc mặt âm trầm: “Nghe nó đánh rầm ả, dù Sở Dương không tìm được nhà mình, thì Cố Thành Lâm cũng không thể đi nhầm đường, nó là sợ buổi tối tao quỳ xuống xin nó giúp tao chơi mặt chược, nên đi hưởng thụ thế giới hai người với tiểu thiếu gia nhà giàu rồi.”

Sở Dương đẩy bài: “Ừ rồi ù rồi.”

Hồ Tu vỗ bàn: “Đừng đắc ý vội, chờ anh Thành Lâm của tao trở về giết hết bọn mày không còn manh giáp!”

36. Chương 36

Bàn mặt chược này đánh tới bốn, năm giờ sáng, một đám cờ bạc tinh thần uể oải tiêu tụy, Hồ Tu một buổi tối thua bảy mươi sáu tệ lẻ tám xu, hầu như không thắng ván nào, hắn gọi cho Cố Thành Lâm, lòng như tro nguội: “Anh Thành Lâm, hôm nay tối chưa, có thể giành lại mặt mũi cho em không, em xin anh đó.”

Điện thoại là Ôn Mộc nhận, cậu xin lỗi Hồ Tu: “Xin lỗi Hồ Tu, hôm qua chúng tôi đi nhầm đường, chắc xế chiều hôm nay mới đến được.”

Hồ Tu đốt điếu thuốc, vô cùng đau đớn: Đứa nhỏ này thật là khờ.

Chừng ba giờ chiều, hai người đến nơi, nhà Sở Dương vô cùng hoàn mỹ, là một nhà nghỉ có kiến trúc trên nóc dạng chóp nhọn, thỏa mãn mong muốn hưởng thụ phong tình của ngoại quốc Hồ Tu, mọi người đều ở trong nhà không phải chạy lung tung khắp nơi thỏa mãn được tâm lý nằm nhà của Tiêu Văn. Vườn nho hơn một nghìn mẫu trùng trùng điệp điệp rất đồ sộ, đúng lúc gặp tháng mười, vừa kịp đợt nho chín cuối cùng, chỗ này hàng năm mở cửa cho người bên ngoài vào mấy tháng hái nho ủ rượu kiếm thêm chút tiền.

Cố Thành Lâm lái xe đến một tòa nhà hai tầng, Hồ Tu mới vừa tỉnh, đứng ở cửa ngáp mấy cái liền, thấy bọn họ xuống xe, vui vẻ đi qua hỗ trợ mang hành lý, sau khi nịnh nọt, nói với Cố Thành Lâm: “Thua hơn bảy mươi tệ.”

Cố Thành Lâm không phản ứng đến hắn, dẫn Ôn Mộc lên lầu.

Chỗ ở của bọn họ tuy không bằng cái nhà nghỉ chóp nhọn khoa trương kia, nhưng dây nho bò đầy ban công gỗ, xanh um trông rất mát mẻ, Ôn Mộc không cảm thấy mệt, cất hành lý xong liền đi cùng Cố Thành Lâm vào sân, lúc vừa vào cửa cậu đã nhìn chằm chằm một bình thủy tinh đựng đầy nho, miệng tiết nước dãi, muốn nếm thử hương vị nho mới hái.

Cố Thành Lâm ngồi ở ban công sờ sờ gói thuốc trong túi, liếc mắt lên nhìn Ôn Mộc, không móc ra.

“Hi hi.” Ôn Mộc hai ba bước chạy về bên cạnh Cố Thành Lâm, mở tay ra, bên trong là hai quả nho màu xanh đen đã chín, cậu lột vỏ một quả đút vào miệng Cố Thành Lâm, hỏi: “Ngọt không?” echki-dieu2029.wordpress.com

Cố Thành Lâm gật đầu, tùy ý nói: “Trường học của em cũng có mà nhỉ.”

“Trường gì?” Ôn Mộc đang cúi đầu lột quả thứ hai, chuẩn bị ăn.

Cố Thành Lâm nói: “Đại học đó, anh nhớ là trường học của em có chuyên ngành ủ rượu, đằng sau trường cũng có một vườn nho rất nổi tiếng, từng đến đó chưa?”

Động tác trên tay Ôn Mộc dừng một chút, lập tức nói: “Đến rồi, nhưng mà chỉ có một hai lần.”

“Với bạn học à?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Ừm.” Ôn Mộc gật đầu, sơ ý một chút quả nho trong tay rơi xuống đất, lăn vài vòng.

Cố Thành Lâm hỏi: “Chơi có vui không? Ở trong đó như thế nào?”

Ôn Mộc nháy mắt mấy cái, giống như là đang nhớ lại rồi chia sẻ với Cố Thành Lâm: “Vui chứ, bọn em hái rất nhiều nho, còn đi xem các thiết bị ủ rượu, rồi học cách ủ rượu cơ bản... Ừmm... Còn nữa, em với mấy bạn ném được rất nhiều loại rượu vang, em cũng không phân biệt được ngon hay dở.” Vừa nói vừa bóp lỗ tai, Ôn Mộc chỉ khi căng thẳng hoặc là thấy ngại mới làm động tác này, cậu vừa nói vừa nghĩ, như là đang chấp vá lung tung: “Trong đó... Trong đó có một hầm rượu rất lớn, có rất nhiều chai rượu vang khác nhau, có những chai có niên đại từ rất lâu rồi... Đúng rồi còn có phòng ăn, rất nhiều đồ ăn đều là dùng rượu vang để chế biến, ngon lắm í...” Cậu nói xong nhìn về phía Cố Thành Lâm, đột nhiên ngơ ngác, Cố Thành Lâm lặng lẽ nghe cậu nói, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, trong mắt lại xen lẫn tâm tình rất phức tạp không nói rõ được, như là không thể làm gì nổi.

Ôn Mộc nhất thời lúng túng, cậu không chịu nổi sắc mặt này của Cố Thành Lâm, ánh mắt vô lực như là một con dao cùn đâm vào lồng ngực cậu, đau đến nỗi cậu đứng ngồi không yên, cậu lập tức đứng lên, ôm Cố Thành Lâm vào trong lòng sốt ruột hỏi: “Sao, sao vậy... Anh làm sao vậy?”

Cố Thành Lâm không mở miệng.

Ôn Mộc hôn hôn đỉnh đầu anh: “Rốt cuộc anh làm sao thế...”

Cố Thành Lâm dừng lại hồi lâu mới nói: “Em không học đại học phải không.”

Ôn Mộc lập tức sững sốt.

“Vườn nho đó của trường em đã đóng cửa từ năm năm trước rồi.” Cố Thành Lâm ôm eo cậu: “Khi đó chúng ta chỉ mới vừa hẹn hò.”

“Cho nên em vốn không hề học đại học.” Cố Thành Lâm khẳng định.

“Em...” Ôn Mộc đan ngón tay, do dự hồi lâu, cuối cùng thành thật trả lời: “Lúc đó em... không có cách nào đi học... Em không có bạn học, cũng không biết vườn nho đã đóng cửa, em ở nước ngoài chỉ biết mỗi một bác sĩ tâm lý, cũng chưa từng ra khỏi nhà.” Cậu vô cùng khẩn trương: “Anh... đừng ghét bỏ em chỉ là học sinh cấp ba có được không? Em thật sự không phải là không muốn đi học... Nhưng mà bây giờ em đã không sao rồi, em có thể tự học, thành tích của em cũng rất tốt, tuy rằng không sánh được với anh, nhưng mà em cũng từng thi đậu... đại học A mà.”

Cố Thành Lâm hỏi hần: “Còn muốn đến đại học A không?”

“Muốn.” Khóe mắt Ôn Mộc cay cay: “Em rất muốn cùng anh học đại học, em đã mong đợi từ rất lâu rồi.”

Cố Thành Lâm nói: “Vậy anh đi học với em.”

“Nhưng anh đã tốt nghiệp rồi mà.” Ôn Mộc tiếc nuối.

“Tốt nghiệp cũng có thể học mà.”

Ôn Mộc nói: “Anh muốn làm đàn anh của em hả?”

Cố Thành Lâm: “Không được à?”

Ôn Mộc vội vàng nói: “Được chứ.” Cậu xoa xoa đôi mắt: “Nhưng bây giờ anh là nhân vật của công chúng rồi, đi học có thể sẽ có rất nhiều người vây xem đúng không?”

Cố Thành Lâm từ trong lòng cậu ngẩng đầu lên: “Rút lui một thời gian bọn họ sẽ quên ngay.”

“Anh không đánh trống nữa sao?” Ôn Mộc kinh ngạc.

Cố Thành Lâm nói: “Anh chỉ là rãnh rồi không có chuyện gì giúp Hồ Tu một tay thôi, giờ không có thời gian giúp ổng nữa.”

Nghe anh nói xong, Ôn Mộc đầy mong đợi: “Thật là có thể cùng nhau học đại học A sao?”

Cố Thành Lâm hỏi: “Có chờ mong không?”

“Có!” Ôn Mộc gật đầu liên tục.

Cố Thành Lâm chuyển đề tài: “Nhưng em lại mới vừa lừa anh đấy.”

“Em...” Ôn Mộc mới vừa áy náy, liền vội vàng đổi giọng: “Em biết sai rồi.”

Cố Thành Lâm không tha cho cậu: “Nhận sai thôi là chưa được.”

Ôn Mộc không chút suy nghĩ, cúi đầu trình trọng hôn một cái lên miệng anh: “Vây em hôn anh một cái, anh tha thứ cho em nhé.”

Cố Thành Lâm nói: “Một cái?”

“Rất nhiều cái.”

37. Chương 37

Khoảng một lúc sau dưới giàn cây nho bay tới mùi đồ ăn, Ôn Mộc đã thành thói quen ba bữa ăn đúng giờ, chân trước vừa hôn Cố Thành Lâm xong, chân sau đã hối anh đi ăn cơm, Cố Thành Lâm bảo cậu chạy chậm thôi, cậu vội la lên: “Không chậm được, em muốn khỏe mạnh, như vậy mới có thể cùng học đại học với anh.”

Cậu hồ hởi và bông bột, cực kỳ giống năm mười tám tuổi, Cố Thành Lâm mặc cậu lôi kéo, cùng cậu đến phòng ăn.

Sáu người đàn ông và một bàn đầy đồ ăn, Hồ Tu sấp sấp sang Cố Thành Lâm, như đang ám hiệu: “Buổi tối chơi không?”

Cố Thành Lâm nói: “Không chơi.”

“Đừng vô tình như thế mà, anh Thành Lâm.” Hồ Tu bây giờ đã cắt tóc rồi, nếu như hấn còn giữ, chắc bây giờ đã xoắn xoắn lộn tóc ngúng nguẩy rồi.

Tiêu Văn nhìn sang khinh thường: “Coi như tao xin mày đó, đã ba mươi mấy rồi mày đừng suốt ngày gọi Thành Lâm là anh nữa được không?”

“Đừng có vớ vẩn, tao mới vừa tròn ba mươi thôi! Mày có thể giúp tao thắng tiền tao còn gọi mày là bố nữa.” Hồ Tu trừng hấn: “Có hiểu cụm từ ‘co được dân được’ không?”

Ôn Mộc đang vui đầu ăn cơm, nghe hấn nói xong cười “Ha ha” hai tiếng.

Ánh mắt Hồ Tu nhìn theo miếng thịt anh đào từ trên đôi đũa của Cố Thành Lâm chuyển sang đĩa của Ôn

Mộc, lại từ đĩa Ôn Mộc lên trên miệng cậu.

“Anh Ôn Mộc.”

“Phụt khụ khụ...” Ôn Mộc vội vàng quay mặt sang một bên, suýt nữa phun lên cả bàn, cậu uống một hớp nước rồi nói: “Em không biết chơi mạt chược.”

“Thử xem sao, anh dạy cho cậu.” Hồ Tu búng tay một cái, một bụng tâm cơ, hẳn để Ôn Mộc thay thế mình, chỉ cần cậu bị khi dễ, Cố Thành Lâm tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn, lúc đó Ôn Mộc thảm bại rồi, Cố Thành Lâm sẽ ra trận giết địch, thua là chuyện không thể nào, Cố Thành Lâm cả đời này sẽ không thua. echkidieu2029.wordpress.com

Cần nhắc đến tình trạng sức khỏe của Ôn Mộc, đội trưởng Hồ hạ lệnh: “Buổi tối uống cà phê nâng cao tinh thần, không cho hút thuốc!”

Đủ thành ý chưa? Cực kỳ thành ý luôn!

Ôn Mộc không có cách nào từ chối, không trâu bắt chó đi cày, Hồ Tu chính là một con bạc chơi dở điển hình, chuyện của mình lại đẩy sang cho người khác.

Mới vừa đánh được hai ván, tay guitar đã lui, Cố Thành Lâm đã nói không chơi, nhưng nếu Ôn Mộc chơi, anh đương nhiên sẽ không vắng mặt.

Một người rút lui, Hồ Tu cảm thấy hôm nay khá ổn, Cố Thành Lâm nhất định sẽ nhường bài, như vậy cũng được, vẫn có thể thắng như thường, Hồ Tu nhìn về phía Tiêu Văn với Sở Dương nói: “Chơi lớn, hai bốn tám xu cược ra bàn đi!”

Tối nay chơi rất lớn, Ôn Mộc thay Hồ Tu thua năm trăm sáu, Cố Thành Lâm chẳng nhường ai kiếm được cả một bát đầy tiền.

Hồ Tu nhấp ngụm cà phê, đưng vai Ôn Mộc nhỏ giọng thăm thò: “Cố Thành Lâm kì cục thế nhỉ?”

Ôn Mộc đang nghiêm túc nghiên cứu cần phải ra bài nào: “Sao thế?”

“Nó cũng không nhường cậu à? Anh thấy vậy không được đâu.” Hồ Tu chuẩn bị gây xích mích ly gián.

Ôn Mộc nghi vấn: “Sao không được, chơi trò chơi thì phải chơi hết mình chứ.”

Hồ Tu nói: “Cậu rộng lượng thế.”

“Không phải đâu.” Ôn Mộc nói giúp Cố Thành Lâm: “Em cảm thấy anh ấy như vậy là tôn trọng đối thủ, nếu như anh nhường em, vậy thì không công bằng với Tiêu Văn và Sở Dương rồi.”

“Bọn em là quan hệ gì rồi chứ?” Hồ Tu ra vẻ ám muội: “Còn nói công bằng?”

Ôn Mộc mím môi lén lút vui mừng: “Vậy anh cũng không sai mà, chuyện nào ra chuyện đó.”

Hồ Tu câm miệng, muốn gây xích mích tình cảm từ phía Ôn Mộc là không thể thực hiện được, Cố Thành Lâm ở trong lòng cậu thì chỉ một câu cũng không diễn tả được. Ra tay từ bên Cố Thành Lâm? Càng khó nói, nội tâm cậu ta mạnh mẽ chỉ nghe lời của bản thân, nói bóng gió này nọ, hoàn toàn vô dụng.

Chơi đến nửa đêm thì kết thúc, một là không có thuốc lá trợ hứng, hai là mọi người biết sức khỏe Ôn Mộc không tốt không thích hợp thức khuya, ba là, đơn giản thôi, không muốn thua nữa.

Cố Thành Lâm ngồi xếp xấp tiền mặt trên bàn, nội tâm Hồ Tu đau nhói, vỗ vỗ vai Ôn Mộc nhìn như an ủi cậu, thật ra đang an ủi chính mình: “Không sao đâu người mới đều thế này cả, lần sau phải cố gắng hơn.”

Ôn Mộc quả thật hơi ngượng ngùng, nhưng Cố Thành Lâm không thua nên cậu vẫn rất vui vẻ, mọi người tản lên lầu, Cố Thành Lâm nói: “Mời em đi ăn.”

Ôn Mộc hỏi: “Ăn gì thế?”

Cố Thành Lâm nói: “Ăn gì cũng được.”

Thắng khá nhiều, Ôn Mộc còn chỉ chỉ, toét miệng cười: “Có thể đi ăn một bữa tiệc lớn, có thể dẫn mấy anh nhóm Hồ Tu đi không?”

Cố Thành Lâm nói: “Tùy em, mời em ăn, em muốn rủ ai thì rủ.”

Ôn Mộc quyết định: “Vậy thì buổi tối ngày mai đi.”

Hồ Tu đứng ở dưới lầu nhìn chằm chằm bóng lưng của bọn họ mãi đến khi không nhìn thấy người nữa, lấy ra một điều thuốc châm lửa, có vẻ u buồn.

Sở Dương cười trên sự đau khổ của người khác: “Mày ngu thật đấy, sao chơi nổi với bọn nó, người ta là một đội mà.”

Bữa tiệc lớn được tổ chức tại nhà nghỉ của Sở Dương, vòng qua chuyển lại cuối cùng chút tiền này cũng không về tay người ngoài, tâm trạng Hồ Tu rất khá, giương mắt nhìn thấy Cố Thành Lâm đứng ở trên sân thượng, đi tới mượn cái bật lửa.

“Anh thấy cậu có vẻ muốn cai thuốc lá à?” Bao thuốc của Cố Thành Lâm vẫn là từ ngày xuất phát Hồ Tu ném cho anh, trước đây một ngày ít nhất một bao, bây giờ ba, bốn ngày trôi qua mà trong hộp thuốc lá vẫn còn mấy điếu.

Cố Thành Lâm nói: “Cai không nổi, hút ít đi thôi.”

Hồ Tu cười cười: “Không muốn cân nhắc lại sao?”

“Ừm.” Cố Thành Lâm làm việc quyết đoán, sau khi quyết định rút lui thì liền nói cho Hồ Tu, Ôn Mộc ít nhất còn phải bỏ túc một năm, khoảng thời gian này để ban nhạc chuẩn bị trước, không nên để đến lúc đó mới nói.

“Anh biết cậu sớm muộn gì cũng rút lui.” Hồ Tu lang bạt nhiều năm như vậy, rất lời đời: “Năm đó thật rất cảm ơn cậu bằng lòng giúp đỡ anh.”

“Không có gì.” Cố Thành Lâm nhìn chằm chằm tàn thuốc.

“Nhưng mà rời nhóm thì không sao, chỉ là đừng vui quá mà dẹp luôn công ty.” Hồ Tu “hì hì” vui một chút: “Dù sao anh còn phải dựa lưng vào cây đại thụ ông chủ Cố nữa chứ, vững chắc như vậy mà.”

Cố Thành Lâm gắp tàn thuốc, đáp một tiếng.

Hồ Tu lại hỏi: “Đúng rồi, chuyện Viên Khôn thế nào rồi?” Năm Cố Thành Lâm vừa tới thành phố A, Viên Khôn còn tìm đến mấy lần, Hồ Tu cũng biết đại khái đầu đuôi câu chuyện, cùng với Tiêu Văn dẫn thêm người đi đánh một trận, mấy năm qua không còn thấy nữa, Ôn Mộc trở về, hần đột nhiên nhớ ra, hỏi thăm một chút.

Cố Thành Lâm phun ra một vòng khói, ánh mắt hòa tan vào màn đêm sâu thẳm, lạnh nhạt nói: “Sắp rồi.”

Ở nhà Sở Dương gần nửa tháng, cả bọn cùng trở về thành phố A, ban nhạc có một hoạt động phải ra ngoài ăn một bữa, Ôn Mộc cũng bận rộn mấy ngày, buổi tối Ông Đinh Đinh gọi điện thoại cho cậu, báo cáo mình kiểm tra ở lớp được chín trên mười, Ôn Mộc ngồi trên giường khích lệ nhóc, hỏi nhóc muốn quà gì.

Ông Đinh Đinh nói: “Em không cần quà, em chỉ cần anh Ôn Mộc tổ chức sinh nhật cùng với em! Em không muốn chuyển phát nhanh bánh kem đâu!”

Ôn Mộc vội hỏi: “Đinh Đinh tổ chức sinh nhật hôm nào?”

Ông Đinh Đinh phấn khởi nói: “Thứ Bảy!”

Cúp điện thoại, Ôn Mộc cọ đến bên cạnh Cố Thành Lâm: “Thứ Sáu anh có chuyện gì không?”

Cố Thành Lâm nói: “Không có.”

“Vậy chúng ta cùng nhau về thành phố B nhé, Đinh Đinh tổ chức sinh nhật, em cũng muốn về thăm ông.”

38. Chương 38

Thứ Sáu đi từ sáng sớm, mười giờ tới nơi.

Ông Thư Quốc trông rất khỏe mạnh, tám mươi lăm tuổi có thể được trạng thái như vậy đúng là không dễ dàng, ông đương nhiên còn nhớ Ôn Mộc, ngồi ở trong sân hít thở cười với cậu: “Trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi.”

Vui sướng nhất vẫn là Ông Đinh Đinh, không chỉ có bánh kem, Ôn Mộc còn muốn đích thân làm mì trường thọ cho nhóc, hiện đang vừa học vừa làm.

Nhà bếp nằm ở bên trái mảnh sân, rộng rãi sáng sủa, Cố Thành Lâm đứng ở một bên chỉ đạo, Ôn Mộc loay hoay nửa ngày làm cho cả người đầy bột mì, Ông Đinh Đinh làm bộ đi ngang qua nhà bếp ba lần, mì trường thọ mình thích còn chưa làm xong, Ôn Mộc gơ tay chùi chùi mặt, nắm một vắt mềm oặt, hỏi: “Như vậy được chưa?”

Cố Thành Lâm nói: “Mềm quá, chưa được.”

Ôn Mộc lại bỏ thêm chút mì, xoa nhẹ mấy lần, lại hỏi Cố Thành Lâm: “Vậy được chưa?”

Cố Thành Lâm nói: “Cứng quá, vẫn chưa được.”

Ôn Mộc sợ Ông Đinh Đinh bị đói, lại bỏ thêm chút nước, qua lại mấy lần, một vắt mì ban đầu chỉ to bằng lòng bàn tay giờ đã bự tổ chẳng, nhưng Cố Thành Lâm vẫn nói chưa được, Ôn Mộc ủ rũ không thôi, cậu đúng là chẳng làm được gì, chỉ có thể cầu viện Cố Thành Lâm: “Anh giúp em một chút đi, em sợ lỡ giờ cơm.”

Cố Thành Lâm nhú mày: “Không phải em muốn tự làm à?”

Ôn Mộc cũng cảm thấy mình ngày càng phiền: “Nhưng em làm không được.” Trên tay cậu còn dính bột mì, cậu cọ cọ trán lên ngực Cố Thành Lâm, Cố Thành Lâm hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Ôn Mộc cọ thêm hai lần nữa, vô cùng đáng thương, nói: “Em đang làm nũng.”

“Thế à?” Cố Thành Lâm bị câu trả lời này chọc cười, tiếng cười trầm ấm phủ vào tai Ôn Mộc, Ôn Mộc ngơ ngác, đột nhiên ngẩng đầu, sau đó hai người đồng thời phát ra tiếng kêu ngẩn ngủ, đầu Ôn Mộc đụng phải cằm Cố Thành Lâm.

“Đau không?” “Có đau không!”

“Không sao.” “Không đau!”

Không khí đột nhiên yên tĩnh trở lại, bốn mắt nhìn nhau, lại cùng nhau cười ra tiếng, Ôn Mộc giúp Cố Thành Lâm xoa xoa cằm, lau bột mì dính trên mặt anh, lâu không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười này khiến cậu không dời nổi mắt, chỉ có thể ngốc nghếch nói: “Anh cứ như ông lão í, ông lão đẹp trai nhất!” echkidieu2029.wordpress.com

Cố Thành Lâm thay đổi vị trí với cậu, rửa tay xong thì đặt vắt mì lên thớt, Ôn Mộc thấy anh không thêm thắt gì nữa, nghi ngờ nói: “Không phải là chưa được sao?”

“Lừa em thôi, ngốc quá.”

Ông Đinh Đinh lần thứ tư nằm nhòai ở cửa phòng bếp liếc trộm bên trong: “Anh Ôn Mộc ơi khi nào mới được ăn vậy.”

Ôn Mộc đang giúp Cố Thành Lâm buộc tạp dề, vội vàng nói: “Nhanh thôi, sắp xong rồi!”

Cùng một già một trẻ ăn xong bữa trưa, hai người trở về phòng của mình ngủ, vào thu, trời lạnh hơn một chút, Ôn Mộc đang ngủ mơ màng nghe thấy Cố Thành Lâm nói với cậu là phải đi ra ngoài một lúc, cậu đáp lời qua loa, lúc thức dậy Cố Thành Lâm vẫn chưa về, cậu rời giường mặc áo khoác vào, quyết định đi tham quan trong sân một chút.

Tiểu viện rộng rãi được bảo mẫu dọn dẹp sạch sẽ, sát vách nhà bếp để cửa mở, hình như là một kho chứa đồ, Ôn Mộc đứng ở cửa nhìn vào thử, đột nhiên phát hiện chiếc xe đạp cậu mua ở gần khu nhà chung hồi đó.

Xe đạp được bảo quản rất tốt, chẳng có bụi bặm gì, bánh xe vẫn rất căng, trong tay bảo mẫu đang cầm mấy tấm cạc-tông định đem bán ve chai, thấy Ôn Mộc đẩy xe đạp, cười nói: “Thành Lâm bảo cô giữ gìn nó, thỉnh thoảng cô lại lấy ra lau, xẹp bánh thì lại bơm.”

Ôn Mộc cảm kích nói: “Cảm ơn cô.”

Đạp xe trong hẻm được hai vòng, Ôn Mộc đột nhiên hơi nhớ khu nhà chung cậu từng ở hai tháng, mới vừa

chuẩn bị đi về chờ Cố Thành Lâm cùng đi thăm, thì thấy ở cuối hẻm có hai người đang đứng, một là Cố Thành Lâm, một là kẻ đầu sỏ khiến cậu và Cố Thành Lâm chia li năm năm, Viên Khôn.

Viên Khôn vẫn mặc một bộ âu phục phẳng phiu, nhưng mặt lún phún râu, tóc tai ngổn ngang, người thì lờm khờm trông rất chật vật, gã hỏi Cố Thành Lâm: “Con thật sự muốn giao chú cho Phương thị sao?”

Cố Thành Lâm cup mắt, cũng không để ý tới gã.

“Chú... Chú chưa từng đối xử tệ bạc với con mà phải không? Chú cũng là vì tốt cho con mà Thành Lâm, chú muốn cho con một cuộc sống tốt hơn cũng là sai sao? Tất cả những gì chú làm đều vì con, chú muốn con giành lại thứ thuộc về mình cũng là sai sao?” Viên Khôn kích động, huyết thái dương giãn giãn, gã nắm cổ áo Cố Thành Lâm, nắm rất chặt: “Là con không thích tranh giành! Vậy còn mở công ty giải trí làm cái mẹ gì! Phương thị mới là thứ cần tới con! Tại sao con không lấy về! Con muốn như thế nào đây hả!”

Cố Thành Lâm nói: “Tôi muốn ông chết.”

“Con...” Viên Khôn cắn chặt chân răng, hai mắt đỏ đậm: “Khi con còn bé, chú đối xử với con rất tốt mà phải không, lúc con vừa ra đời, chú còn bế con! Thành Lâm, con bây giờ còn nhỏ, chứng cứ con lấy được đều là giả, mẹ con đối xử tốt với chú như vậy, sao chú có thể hại bà ấy được? Thành Lâm con tin chú đi, chú cũng là vì con, cũng là vì không để sự nghiệp của mẹ con không rơi vào tay người khác! Đúng rồi, là do ba con, đều là vì ba con kiêng dè vị trí của ông! Ông rất sợ chết! Nếu như lúc đó ông giúp Phương Tử Hinh! Sao bà ấy có thể bị kéo xuống được!”

Cố Thành Lâm không tốn chút sức nào đẩy tay gã ra, mỗi một câu nói của gã đều chẳng đả động gì được tới anh.

Viên Khôn từng là nhân viên của Phương thị, sau nhiều năm rớt cuộc cũng leo lên được vị trí lý tưởng, gã và Trần Bằng đều giống nhau, điều kiện gia đình không tốt, nhưng Trần Bằng chân thật chịu khó, Viên Khôn thì lòng tham không đáy.

Gã đã sai lại còn không biết đủ, lúc công ty đối thủ mời gọi gã, gã chẳng thèm suy nghĩ cân nhắc, thần không biết quỷ không hay bán lại tài liệu quan trọng của Phương thị, khi đó Phương thị đang trong thời kì rung chuyển, cấp cao biến động rất lớn, Viên Khôn không có đầu óc, không chỉ có khoản tiền mà đối phương cam kết chưa gửi tới, lại còn suýt nữa bị lộ tẩy, gã vì bảo vệ chức vụ, tự cho là thông minh giá họa tất cả cho Phương Tử Hinh, Phương Tử Hinh có ơn với gã, đề bạt gã lên vị trí cao, lúc đó gã nghĩ rất đơn giản, gã cảm thấy Cố Trì Thanh có quyền, mặc dù đẩy mọi chuyện cho Phương Tử Hinh, nhưng có lẽ Cố Trì Thanh cũng sẽ bảo vệ được vợ mình.

Cố Trì Thanh quả thật cũng bị gã làm dao động, nhưng cuối cùng không đầu lại tình cảm phu thê của Phương Tử Hinh, Phương Tử Hinh biết chuyện này sẽ liên lụy đến chồng, hơn nữa Cố Thành Lâm tuổi còn nhỏ, bà không hy vọng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con trai, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chọn bỏ công ty.

Trải qua chuyện này, chốn quan trường khó lường cũng làm cho Cố Trì Thanh uể oải bất kham, hai vợ chồng bàn bạc, dẫn Cố Thành Lâm cùng ra nước ngoài cư trú bắt đầu lại cuộc sống mới, tất cả kế hoạch đều ổn thỏa, nhưng vào ngày xuất phát lại xảy ra chuyện.

Viên Khôn là thân tín của Phương Tử Hình, Phương thị đương nhiên sẽ không để gã ở lại, gã trách Cố Trì Thanh khoanh tay đứng nhìn, trách Phương Tử Hình không tranh không đoạt, trách cái chữ “tình” kia, mẹ nó chỉ vì chữ “tình”, tình thân tình yêu! Một đồng thứ chó má khiến gã mất hết tất cả!

Gã có chút áy náy, nhưng ích kỉ nhiều hơn, cho nên gã muốn cho Cố Thành Lâm đoạt lại Phương thị, như vậy là gã có thể lấy lại chức vị của mình, đồng thời cũng coi như trả Phương thị lại cho Phương Tử Hình.

Thế nhưng Cố Thành Lâm cũng khinh thường...

Viên Khôn tức giận không thôi, trong mắt bắn ra lửa giận, cơ mặt run rẩy, gã đột nhiên móc ra một cây dao ngắn, gầm nhẹ: “Cố Thành Lâm! Mày giao tao cho Phương thị tao sẽ phải ngồi tù! Vào tù tao sẽ xong đời! Tao xong đời thì mày cũng đừng hồng sống sót! Mẹ nó mày xuống địa ngục với bố mẹ mày đi! A ——!”

Cố Thành Lâm vừa định cướp cây dao trong tay Viên Khôn, chỉ nghe gã kêu thảm một tiếng ngã trên mặt đất.

Lòng ngực gầy ốm của Ôn Mộc phập phồng kịch liệt, cầm trên tay một cục gạch vuông màu đỏ, cậu giận không nhịn nổi, như một sư tử con hung mãnh, đá một phát văng luôn cây dao trên tay Viên Khôn, lại dùng sức đập vào bụng gã: “Dám bắt nạt Cố Thành Lâm à, bắt nạt bạn trai tôi à! Tôi... Tôi...” Cậu không biết chữ bậy, không thể làm gì khác hơn là trừng Viên Khôn nói: “Tôi đã báo cảnh sát rồi, ông chạy không thoát đâu! Ông chờ ngồi tù đi!”

39. Chương 39

Ôn Mộc đập rất mạnh, Viên Khôn bị đánh đến choáng váng, lúc cảnh sát đến gã còn chưa bò dậy được, việc này dù sao cũng là do Ôn Mộc ra tay trước, cảnh sát không nói hai lời trực tiếp dẫn ba người cùng đi.

Cố Thành Lâm hỏi cậu: “Có sợ không?”

Ôn Mộc đưa cục gạch cho cảnh sát, phản ứng lại, kéo Cố Thành Lâm nói: “Hơi, hơi.”

Cố Thành Lâm hôn một cái lên trán cậu động viên: “Không sao rồi, có anh ở đây.”

Ngồi trong đồn công an uống chén trà.

Cố Thành Lâm gọi điện thoại cho người của Phương thị, Ôn Mộc cũng đồng thời liên lạc với Ôn Minh, Ôn Minh cũng đang ở gần đây, lập tức chạy tới, thành phố B đâu đâu cũng có người quen, nói hai ba câu liền thả bọn họ, hẩn đốt điều thuốc nhìn Cố Thành Lâm, rồi nhìn về phía Ôn Mộc: “Được đấy, mập lên rồi.”

Ôn Mộc ngồi cùng với Cố Thành Lâm ở hang ghế sau cười nói: “Cảm ơn chú Hai.”

“Đừng cảm ơn chú.” Cánh tay Ôn Minh gác ra ngoài cửa xe, nhìn rất vô tình: “Định nói với ba mẹ cháu thế nào đây, bọn họ không phải kẻ ngốc đâu, chú đã cố hết sức, không che giấu nổi.” Lại hỏi: “Đi đâu đây? Chú chở hai đứa về.”

Trở lại tiểu viện sắc trời đã chạng vạng tối, Ôn Mộc ngồi ở trên ghế của Ông Đinh Đình mặt mày ủ rũ, Cố Thành Lâm tiện tay kéo qua một cái ghế nhỏ ngồi đối diện với cậu hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Ôn Mộc thở dài: “Em không biết phải nói với ba mẹ thế nào nữa, trước đây em từng nói rất nhiều lần, nhưng bọn họ...” Cậu không nghĩ ra được cách nào tốt nên rất lo lắng: “Cố Thành Lâm, chúng ta về thành phố A đi, nếu như ba mẹ tìm em, thì anh giấu em đi, nhất định đừng để bọn họ tìm ra em, nếu bọn họ muốn ngăn cản chúng ta bên nhau... Chúng ta liền...”

Cố Thành Lâm chột chột trán cậu: “Chạy trốn?”

“Cũng không phải không được...” Ôn Mộc hừ hừ.

“Em trách ba mẹ à?” Cố Thành Lâm hỏi.

Ôn Mộc nói: “Trước thì trách, sau này không trách nữa, tuy rằng bọn họ hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ của em, nhưng mấy năm qua em bị bệnh... Ba mẹ em cũng rất khó vượt qua, mẹ em là một người yêu cái đẹp, vậy mà giờ trên mặt toàn nếp nhăn... Bọn họ tự nhận là vì muốn tốt cho em, bảo em làm mọi người đau lòng, tuy rằng em không trách bọn họ, nhưng em muốn vì anh chống lại đến cùng, em biết rất nhiều chuyện không có cách nào vẹn toàn đôi bên... Em tuyệt đối sẽ không từ bỏ anh, anh không phải kẻ lừa gạt, cũng không phải ham muốn thứ gì từ em, nếu như nói anh muốn thứ gì thì chắc là vẻ đẹp trai của em rồi...”

“Bánh thế.” Cố Thành Lâm giúp cậu xoa xoa khóe mắt ửng đỏ: “Bây giờ chưa đẹp trai, mập thêm chút nữa mới được.”

Ôn Mộc toét miệng đùa giỡn: “Vậy anh chờ em nhé, chắc mấy tháng sau mới có thể khôi phục lại vóc người kiện mỹ trước đây.”

Cố Thành Lâm mỉm cười, hỏi: “Em muốn vẹn toàn đôi bên à.”

“Dĩ nhiên muốn chứ, em muốn thoải mái giới thiệu anh với bọn họ, muốn làm bọn họ chấp nhận anh...”

Cố Thành Lâm nói: “Vây em dẫn anh đi gặp bọn họ đi.”

“Hả...”

“Ngày mai phải đi mua đồ tây trước, rồi mua một bó hoa, em giới thiệu anh với ba mẹ, nói cho ba mẹ biết anh là bạn trai của em.”

Ôn Mộc lo lắng: “Nhưng nếu như bọn họ...”

Cố Thành Lâm kéo cậu vào nhà: “Chuyện sau đó cứ giao cho anh.”

Mười giờ sáng hôm sau, Cố Thành Lâm dẫn Ôn Mộc đến một cửa hàng bán âu phục, chủ tiệm biết anh, chạy tới chào: “Thành Lâm đến rồi à.”

“Chú Châu.” Cố Thành Lâm giới thiệu: “Đây là Ôn Mộc.”

Ôn Mộc lễ phép chào.

Âu phục hồi trước của Cố Trì Thanh đều đặt may ở tiệm này, thời gian gấp rút, làm theo yêu cầu chắc chắn không kịp, chú Châu chỉ có thể tìm ra vài bộ có số đo tiêu chuẩn, bảo Cố Thành Lâm đi thử. echkidieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc ngồi ở trên ghế salon đối diện phòng thay đồ chờ đến nóng lòng, hận không thể kéo màn che ra coi một chút.

Cố Thành Lâm mặc âu phục sẽ như thế nào nhỉ, anh ấy có vóc người đẹp, đạt tiêu chuẩn móc áo, áo sơ mi... mặc trên người, có lộ cơ bụng không nhỉ? Ôn Mộc cảm thấy miệng hơi khô, vội vàng dừng suy nghĩ, không để cho mình nghĩ bậy nghĩ bạ.

Lúc màn che phòng thử đồ được vén lên, Ôn Mộc ngẩn người trên ghế salon. <Re-up làm chó>

Âu phục cắt may khéo léo, Cố Thành Lâm đứng thẳng lưng, vai rộng lưng rộng, chân dài thân cao, cổ áo hơi mở lộ ra hầu kết gợi cảm, anh sải bước đi tới bên cạnh Ôn Mộc bên người, cup mắt cười nhẹ: “Đơ rồi à?”

Ôn Mộc bật thốt lên: “Em muốn kết hôn với anh...” Lúc phản ứng lại thì sắc mặt lập tức đỏ lên, chỉ có thể kiên trì hỏi: “Được, được không?”

“Em đang cầu hôn đấy à?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Hơi... hơi tùy tiện thì phải...” Ôn Mộc lúng túng, vội vàng đưa khuy măng sét cho anh, Cố Thành Lâm sửa sang lại tay áo rồi lên xe, giúp Ôn Mộc thắt chặt dây an toàn, nói: “Để anh suy nghĩ một chút.”

Trên đường mua một bó hoa, lúc đến biệt thự nhà mình, lòng bàn tay Ôn Mộc đổ đầy mồ hôi, cậu nghĩ, nếu như ba mẹ lại nói khó nghe với Cố Thành Lâm, cậu sẽ kéo Cố Thành Lâm quay đầu đi ngay.

Ba mẹ Ôn hôm qua nhận được điện thoại của Ôn Minh, không có ra ngoài mà ngồi chờ ở phòng khách, Diệp Du vẫn búi tóc như trước, nhưng nhìn có vẻ già yếu hơn xưa, một khoảng thời gian rất dài bà không hề cảm thấy mình có lỗi, bà đau lòng con trai, nhưng càng không hy vọng cậu bị tổn thương, dù cho cho tới bây giờ bà vẫn không thể xác định mình có sai hay không.

Bà vẫn luôn rất mâu thuẫn, không muốn thừa nhận là bởi vì mình và chồng cố chấp cổ hủ làm con trai yêu quý trở nên gầy ốm tiều tụy, nhưng mãi đến giây phút Ôn Mộc bước vào cửa, bà mới nhắm mắt lại, nước mắt rơi trên gò má.

Chỉ vồn vện mấy tháng mà thôi, Ôn Mộc lại khỏe mạnh hơn năm năm trước kia, cậu hồi phục rất tốt, mập hơn rồi, đầy mắt không còn tối tăm trống rỗng nữa mà tràn đầy hi vọng và kiên định, bà nắm bàn tay chồng mình không ngừng hồi tiếc, là bọn họ sai rồi.

Diệp Du lau nước mắt đi tới cửa, cười cười: “Về rồi à.”

Ôn Mộc nắm thật chặt tay Cố Thành Lâm gọi một tiếng: “Mẹ...”

“Đây là?” Diệp Du nhìn về phía Cố Thành Lâm lòng đầy áy náy.

Cố Thành Lâm nói: “Cháu chào bác, cháu tên Cố Thành Lâm, là bạn trai của Ôn Mộc.” Nói xong tặng bó hoa cho bà: “Hi vọng bác thích ạ.”

Diệp Du nói: “Giỏi... Vào ngồi đi.”

Ăn xong bữa tối đơn giản, Ôn Dịch gọi Cố Thành Lâm vào thư phòng, Ôn Mộc không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn lên gác, Diệp Du đỏ mắt nói: “Đừng lo lắng, ba con không làm gì đâu, chỉ là muốn xin lỗi chuyện năm đó thôi, ông ấy ngượng không dám nói trước mặt con.”

Ôn Mộc gật đầu, nhìn vào đôi mắt tràn đầy cương chiều của bà.

Khóe mắt Diệp Du ẩm ướt: “Mộc Mộc, con có trách ba mẹ không?”

Ôn Mộc lắc đầu: “Con không trách.”

“Vậy còn nó thì sao?” Diệp Du chỉ Cố Thành Lâm: “Năm đó ba mẹ làm như vậy, nó có hận ba mẹ hay không, có đối xử tệ với con hay không, có để con chịu oan ức hay không?”

Ôn Mộc vội vàng lắc đầu: “Không đâu mẹ, ngoại trừ Viên Khôn, Cố Thành Lâm chưa bao giờ trách ai cả, anh ấy thông tình đạt lý, anh ấy chưa bao giờ giận chó đánh mèo người khác, mặc dù nhìn lạnh lùng, nhưng anh ấy thật sự rất tốt, rất dịu dàng... Anh ấy thích con, trong lòng anh ấy chỉ có con... Con muốn ở bên anh ấy cả đời, con muốn kết hôn với anh ấy.”

“Em ấy thăm mền cháu gần ba năm, theo đuổi cháu hai tháng, em ấy rất tốt, rất nhiệt tình và lạc quan, lúc cháu say xe thì mua xe đạp để chở cháu, cháu bị thương sẽ băng bó cho cháu, em ấy rất dịu dàng, trong tim hay trong mắt đều chỉ có cháu... Bác yên tâm, cháu không trách bác, ai đúng ai sai cháu biết chứ, cháu sẽ đối xử tốt với em ấy, cháu muốn kết hôn với em ấy.”

Cố Thành Lâm từ thư phòng đi ra, rồi cùng Ôn Mộc về nhà anh, bọn họ đi ngang qua nhà hàng Tây năm đó Cố Thành Lâm đi đánh đàn dương cầm, đi ngang qua quán bar anh và Ôn Mộc cùng làm thuê, rồi lái thẳng về thành Nam, hoàn cảnh vừa bần vừa loạn vẫn chưa được cải thiện, dây điện bù nhui vẫn giăng kết giữa không trung, vẫn còn có nhiều cuộc ẩu đả chỉ vì vài đồng bạc, khu nhà chung vẫn còn như mấy năm trước, cũ nát và loang lổ tràn ngập trong cuộc sống sinh hoạt của người dân.

Trong sân có rất nhiều người, đầu ngõ có thể nghe thấy tiếng ca lạnh lạnh của Hồ Dao Dao, cô bé mặc một chiếc váy dài lộng lẫy, hát bài tình ca mà anh của cô bé vừa viết gần đây, Ông Đình Đình cảm thấy bài hát này không hay như bài hát đêm vịt mà Hồ Dao Dao hát hồi năm tuổi, nhóc muốn che lỗ tai Ông Thư Quốc lại, mới nhớ ra Ông Thư Quốc bị điếc, không cần làm mấy chuyện thừa thãi này.

Trần Bằng ôm con trai hai tuổi trong lòng đứng ngoài xem, chỉ mới gần bốn mươi mà suốt ngày than già, nhìn thấy thân ảnh hai người, vội vàng nói: “Đến đây nào!”

Hồ Dao Dao kết thúc, Hồ Tu vỗ tay bộp bộp: “Lại đây.”

Âm nhạc không thay đổi, vẫn là vũ khúc êm dịu được đánh bằng chiếc đàn ghita, Cố Thành Lâm dẫn Ôn Mộc đi vào trong, mời cậu nhảy một điệu, động tác của bọn họ vẫn rất chậm, Ôn Mộc ôm chặt anh, một lần cuối cùng vì khoảng thời gian khổ sở đã bỏ lỡ kia, cậu hỏi Cố Thành Lâm: “Chúng ta có thể kết hôn không?”

“Có thể.” Cố Thành Lâm nhếch miệng lên: “Nhưng mà...”

“Còn, còn có nhưng mà nữa à.” Ôn Mộc nhìn một khuôn mặt quen thuộc, trong mắt mông lung.

“Quên mất rồi à? Em còn phải đáp ứng một điều kiện của anh đấy.”

Ôn Mộc nói: “Chưa quên, điều kiện gì? Chuyện gì em cũng có thể đồng ý.”

Cố Thành Lâm nói: “Lời hứa với anh em vẫn chưa nói hết, lần này không được sót một chữ, phải thật hoàn chỉnh.”

Chân Ôn Mộc bước chậm nửa nhịp, đập phải chân Cố Thành Lâm, cậu hơi do dự: “Em...”

Cố Thành Lâm nhẹ nhàng ôm cậu lên, ôm cậu cách mặt đất, trong con ngươi đen nhánh là ánh đèn rực rỡ: “Cho em năm giây, nếu như không nói thì anh sẽ không nhận lời cầu hôn của em...”

“Em, Ôn Mộc!” Cậu vội vàng mở miệng: “Em tên Ôn Mộc hôm nay cam kết... sẽ thích Cố Thành Lâm cực kỳ lâu, mãi đến tận một trăm lẻ một tuổi, đến khi chúng ta đều già rồi, răng đều rơi hết, em vẫn sẽ còn thích anh, yêu anh, em muốn ở bên anh cả đời.”

“Mãi mãi, mãi mãi mãi mãi không xa rời nhau.” Bên tai là tiếng pháo hoa vừa nổ ra và tiếng mọi người hoan hô, hai tay cậu ôm mặt Cố Thành Lâm, cúi đầu hôn lên môi anh.

Bọn họ xác định lễ cưới vào mùa hè hai mươi bốn tuổi, sau lễ cưới, Cố Thành Lâm trở thành nghiên cứu sinh năm nhất, Ôn Mộc lên đại học năm nhất, cuộc sống đại học mong đợi đã lâu tuy rằng đến muộn một chút, nhưng cuối cùng cũng đến rồi.

Năm tháng sau này, Mộc Mộc Thành Lâm, giờ khắc này là anh/em, đời này cũng là anh/em.

(*) Mộc Mộc Thành Lâm: “mộc” là cây, “lâm” là rừng => hai cây chụm lại nên hòn núi cao:))))))

40. Chương 40: Phiên Ngoại 1 nhật Ký Thầm Mến/lễ Cưới Nhỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày kết hôn là do chính tay Ông Thư Quốc đeo kính lão chọn ra, trên tờ lịch ghi ba chữ lớn, NGÀY KẾT HÔN.

Một ngày trước đó Ôn Mộc bồi hồi đến nỗi ngủ không được, vẫn còn ở trong tiểu viện, hai ngày trước được ba mẹ đón về nhà.

Hai giờ sáng cậu định gửi tin nhắn cho Cố Thành Lâm, lại lo là anh đang ngủ, một năm qua giấc ngủ của Cố Thành Lâm đã tốt trở lại, Ôn Mộc sợ quấy rầy anh nhưng lại muốn trò chuyện với anh, nằm trên giường lăn qua lộn lại mà vẫn không ngủ được, không thể làm gì khác hơn là mở đèn lên đi lòng vòng ở trong phòng.

Đã lâu rồi cậu không về nhà mình, trên bàn học vẫn còn để tài liệu ôn tập thi đại học, gợn gợn đến mức không hề thay đổi vị trí, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học thường thức khuya đến một hai giờ sáng, cứ sợ mình không thi nổi đại học A, lúc không chịu đựng thì sẽ viết ở một góc trên trang sách tên của Cố Thành Lâm, như là anh đang ở bên cạnh cổ vũ cho mình. echkidieu2029.wordpress.com

Ôn Mộc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, từ trong ngăn kéo lấy ra một cuốn sổ, đó là nhật ký thầm mến của cậu.

Cậu ngưng ngưng xoa xoa lỗ tai, thảo nào Cố Thành Lâm nói cậu là nữ sinh cấp ba... Còn lén lút viết cái thứ này...

Lật qua lật lại, trên đó viết:

Ngày 9 tháng 10, trời trong xanh

Sau khi nghỉ học một khoảng thời gian dài, cậu ấy cuối cùng cũng xuất hiện rồi, hình như mới cắt tóc nhỉ? Không chắc chắn lắm, cậu ấy chỉ xuất hiện đúng một tiết, nếu như ngày mai cậu ấy đi học, mình sẽ giả bộ đi tới xác nhận xem.

Ngày 10 tháng 10, trời âm u/gió đông nam

Hôm nay cậu ấy không có tới, trời âm u quả nhiên ảnh hưởng đến tâm trạng.

Ngày 11 tháng 10, trời âm u/mưa nhỏ

Cậu ấy cắt tóc thật đó! Hôm nay cách cậu ấy thật gần, bọn mình đều không mang dù, đều cùng mắc mưa, tuy rằng rất vui nhưng mình lại muốn trở thành một cái dù hơn, vì cậu ấy che mưa chắn gió.

Ngày 5 tháng 11, trời trong xanh/tâm trạng âm u

Có nữ sinh tỏ tình với cậu ấy, ở trước mặt rất nhiều người, mình không dám tới gần, mình không dám biết kết quả... Là con gái thật tuyệt...

Ngày 19 tháng 11, trời trong xanh

Bạn cùng bàn nói cho mình biết lí do cậu ấy từ chối nữ sinh kia rồi! Là con trai thật tuyệt!

Ngày 24 tháng 12, trời trong chuyển nhiều mây

Lúc tan học trên bàn của cậu ấy có rất nhiều quả bình an (*), tuy rằng ngày mai sẽ bị thầy dọn hết, nhưng sau khi bị gom đi hết thì mình còn lén để lại quả của mình, hi vọng bàn của cậu ấy có thể nói cho cậu ấy biết, mình rất thích cậu.

(*) quả bình an: vào đêm 24/12, trước Giáng sinh một ngày, người phương Tây gọi đó là đêm bình an. Ở Trung Quốc, người ta sẽ tặng nhau quả bình an để chúc phúc cho đối phương. Quả bình an thường là quả táo tại vì “quả táo” và “quả bình an” phát âm gần giống nhau

Ngày 25 tháng 12, trời có tuyết

Giáng sinh vui vẻ, mình thích cậu.

Ngày 5 tháng 6

Điền nguyện vọng thi đại học, mình chỉ muốn thi vào đại học A, mình muốn ở bên cậu ấy.

“Ting ting” điện thoại rung lên, là tin nhắn của Cố Thành Lâm, Ôn Mộc sợ đến nỗi run cả tay, vội vàng khép quyển nhật ký lại, cuốn sổ này nhất định không thể để Cố Thành Lâm phát hiện ra, quá ngu ngốc luôn, cậu cầm điện thoại lên gọi lại, hỏi: “Anh còn chưa ngủ à.”

Cố Thành Lâm mở cửa sổ ra hút thuốc: “Sao em cũng chưa ngủ?”

“Em ngủ không được.” Ánh mắt Ôn Mộc nhìn đến quyển nhật ký, mấy năm trôi qua, cậu thật sự đã ở bên Cố Thành Lâm rồi.

“Tại sao ngủ không được?” Cố Thành Lâm biết rõ còn hỏi.

Ôn Mộc nói: “Nhớ anh đó.”

“Nhớ như thế nào?”

Ôn Mộc cười khúc khích: “Cái gì cũng nhớ, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một bộ phận trên người...”

Cố Thành Lâm nói: “Em đang quấy rối tình dục đấy.”

“Hả?” Ôn Mộc chớp mắt mấy cái.

Cố Thành Lâm nói: “Mỗi một bộ phận, nhớ kỹ thế còn gì...”

Ôn Mộc vội vàng nói: “Ý em không phải vậy!”

“Vậy là không nhớ?” Cố Thành Lâm hỏi.

“Nhớ chứ...”

“Vậy thì vẫn là quấy rối tình dục.”

“Anh không nói đạo lý.” Bị định tội khó giải thích, Ôn Mộc tùy theo ý anh: “Đúng vậy đó, em muốn ôm anh, còn muốn quấy rối anh nữa.”

“Ồ, vậy em muốn quấy rối anh thế nào?”

Ôn Mộc nói: “Em muốn... Tự tay cởi âu phục của anh, đè anh xuống giường, mạnh mẽ lấp kín cái miệng không nói đạo lý của anh!”

Bọn họ một tuần trước ra nước ngoài lãnh giấy chứng nhận, nhưng không có lễ cưới nên cứ cảm thấy không hoàn chỉnh, vì vậy liền xác định sẽ tổ chức hôn lễ tại khách sạn của Ôn Minh trong ngày nghỉ phép, không quá phô trương, chỉ mời bạn bè thân thích, cha mẹ và trưởng bối.

Xếp mấy cái ghế thành hai hàng xung quanh lối đi, ở trên buộc từng bó hoa tươi, hoa là do Diệp Du tự mình ra sân sau cắt, bà không có cách nào bù đắp sai lầm trong quá khứ, chỉ hy vọng trong cuộc sống tương lai, con trai mình có thể hạnh phúc, bình an.

Ông Đình Đình mặc một bộ âu phục nhỏ cùng Hồ Dao Dao cầm giỏ hoa làm hoa đồng, Hồ Dao Dao cầm điện thoại mất tập trung, Ông Đình Đình hỏi nhỏ: “Cậu sao thế?”

Hồ Dao Dao nói: “Tớ nhớ anh trai.”

Đầu nhỏ của Ông Đình Đình xoay một vòng, nhìn thấy Hồ Tu đang đứng trong sảnh cầm ly rượu tự sướng, nghi hoặc hỏi: “Anh trai cậu không phải đang ở đây sao?”

Hồ Dao Dao ghét bỏ nói: “Không phải anh ruột, là anh trai mà tớ thích, là minh tinh đó.”

“Anh của cậu cũng là minh tinh mà.”

Hồ Dao Dao: “Cậu ngốc hả?”

Ông Đình Đình: “Cậu mới ngốc í.”

“Cậu mới ngốc, người anh tớ nói chính là người tớ thích, không phải anh trai ruột của tớ!” Hồ Dao Dao hừ một tiếng: “Là học sinh tiểu học xem hoạt hình và chơi với búp bê.”

Ông Đình Đình chớp mắt mấy cái: “Cậu cũng là học sinh tiểu học mà, hơn nữa cậu không phải thích anh Thành Lâm sao? Trước đây cậu còn hát bài đêm vị cho anh ấy nghe nữa mà.”

“Đó là thanh xuân đã qua của tớ rồi.” Hồ Dao Dao mười một tuổi thấy đau lòng.

Thanh xuân đã qua của cô bé lúc này đang nắm tay Ôn Mộc từ phía đằng kia sải bước đi tới, mang theo khuôn mặt tươi cười hiếm thấy, bộ âu phục màu đen cắt may khéo léo, đi trên lối đi trải thảm, đứng ở trước mặt mọi người, tuyên thệ với cha xứ, trong lời chúc phúc của mọi người ôm hôn thắm thiết, cái hôn này rất dài rất lâu, một đời một kiếp.

Ông Đình Đình che mắt chạy đến một bên lén lút uống hộp rượu vang, chep chep miệng, hơi choáng, cầm một miếng bánh kem nhỏ lên ăn, ăn xong rồi ngủ, sau khi mở mắt thì đã là buổi chiều, Ôn Minh bao chỗ cho mọi người ăn ngủ qua đêm, Ông Thư Quốc ngồi trên xe lăn, thấy Ông Đình Đình mở mắt, liền lành nói: “Thằng nhóc con dám lén uống rượu.”

Ông Đình Đình hì hì cười: “Anh Thành Lâm với anh Ôn Mộc đâu rồi ạ?”

Ông Thư Quốc nói: “Ở bên ngoài nói chuyện đấy.”

Ông Đình Đình chạy ra khỏi phòng, muốn nói lời chúc phúc mình đã chuẩn bị cho hai anh trai nghe, kết quả đi ra bên ngoài tìm một vòng không phát hiện bóng dáng của bọn họ đâu, nhóc hỏi: “Chị Hồ Tu! Anh Thành Lâm với anh Ôn Mộc đâu rồi?”

“Thằng nhóc còn gọi là chị à?” Hồ Tu xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc: “Chắc là đi thay đồ rồi, hai đứa ngồi uống chén rượu giao bôi mà còn để rớt lên áo.”

Trong phòng tắm lớn tại căn phòng cao nhất của khách sạn, ở giữa đặt một bồn tắm sứ trắng, trên trần treo một chùm đèn pha lê, áo vest của Cố Thành Lâm treo trên móc, áo sơ mi đã bị ướt, cũng không rõ ràng lắm, anh nâng cằm Ôn Mộc lên hỏi: “Cố ý làm đổ lên người anh à?”

Ôn Mộc vội vàng lắc đầu: “Em không cố ý đâu.”

“Thật à?”

“Ừm...” Ánh mắt Ôn Mộc né tránh: “Nếu không em giặt áo sơ mi cho anh nhé?”

“Được thôi.” Cố Thành Lâm không có ý kiến gì.

Áo sơ mi giặt trong quần tây, Ôn Mộc cầm dây nịt, lại hỏi: “Có thể cởi dây nịt trước không?”

Cố Thành Lâm nói: “Tùy em.”

“Tùy em thật à?” Ôn Mộc ngẩng đầu cười, trong mắt mang theo một nụ cười xấu xa giảo hoạt, cực kỳ giống lúc Cố Thành Lâm đùa giỡn với cậu.

Cố Thành Lâm nói được làm được, mặc cho cậu làm xằng làm bậy cởi quần áo mình, toàn thân trần trụi.

Ôn Mộc dương dương tự đắc, cứ nhìn mãi vào cái vật lớn ở giữa hai chân Cố Thành Lâm, rồi cúi đầu nhìn cái lều nhỏ nhỏ căng phồng của mình, chớp mắt mấy cái: “Hay là lát nữa hăng giặt áo nhé...” Vừa nói xong, vị trí trao đổi, Ôn Mộc quy củ mặc lại quần áo, nhìn về phía Cố Thành Lâm nở nụ cười.

“Nhóc hư hỏng.” Cố Thành Lâm cời âu phục của cậu ném qua một bên: “Học thói hư của ai đấy hả?”

“Học của anh đấy.” Ôn Mộc ôm lấy cổ anh, tì lên trán anh: “Anh là tên hư hỏng, đều là do anh dạy đấy, em muốn trừng phạt anh, muốn lấp kín cái miệng không nói đạo lý của anh.”

Cố Thành Lâm cười nhẹ: “Em là quỷ thù dai từ đâu tới đây?”

“Từ nhà anh đó, chỉ chuyên thù dai anh thôi.” Hai chân Ôn Mộc vúi bên hông anh, rồi chặn miệng anh lại.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 2 miếng Ngọc Thạch

Một năm trước, Ôn Mộc vì bản thân vì để bản thân được “chịch” mà tốn không ít tâm tư, ngoại trừ nỗ lực tăng cân còn lén lút mua một miếng ngọc thạch.

Cố Thành Lâm thương cậu, một khoảng thời gian rất dài hai người chỉ có thể “an ủi” lẫn nhau, khả năng dùng miệng tiến bộ không ít, nhưng Ôn Mộc cũng đau lòng Cố Thành Lâm vì mình nhẫn nhịn dục vọng, cậu ở trên mạng tra xét rất nhiều tư liệu, thừa dịp Cố Thành Lâm đến công ty, cậu đeo khẩu trang, xách túi du lịch lớn, mua một miếng thạch hình trụ về nhà.

Bác sĩ đã dặn vật này một ngày ít nhất để ở trong người tám tiếng đồng hồ, Ôn Mộc không thể làm gì khác hơn là chờ Cố Thành Lâm đi làm rồi đặt vào, chờ anh tan làm mới lấy ra.

(*) Mấy thứ trò chơi tình thú này, mình không hiểu cho lắm nên xin đừng thắc mắc tại sao lại như vậy:))))))

Cố Thành Lâm cũng dần dần chuyển từ sân khấu sang hậu trường, người đứng đầu Phương thị bồi thường cho anh rất nhiều, anh không thanh cao, đương nhiên là nhận hết, anh dùng số tiền kia mua đứt Giải trí Sâm Thịnh mở rộng phát triển.

Hôm nay, Ôn Mộc mới vừa đặt vật kia vào trong cơ thể, nằm lì ở trên giường chuẩn bị đọc sách, Cố Thành Lâm gọi điện thoại tới, Ôn Mộc hỏi anh: “Sao thế? Hôm nay không phải có cuộc họp à?”

Cố Thành Lâm nói: “Phòng khách có phải có một tập giấy tờ không?”

Ôn Mộc vừa nghe, vội vàng xuống giường, dìu vật trong cơ thể theo bước chân của cậu mà dâm sâu hơn, làm cậu hừ hai tiếng liền vội vàng cầm miệng, Cố Thành Lâm hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Mộc nói: “Không sao không sao, em đang ở nhà, bây giờ sẽ đến đưa cho anh liền.” echki-dieu2029.wordpress.com

“Không vội, anh đã dời buổi họp...” Nói còn chưa dứt lời, Ôn Mộc đã cúp điện thoại, vội vã ra ngoài, cậu sợ làm lỡ buổi họp của Cố Thành Lâm.

Cậu đi rất vội, nửa tiếng sau cuối cùng cũng tới nơi, đẩy cửa phòng làm việc ra Cố Thành Lâm đang xử lý công chuyện, Ôn Mộc đưa tập giấy tờ cho anh, trên mặt có vẻ ửng hồng không tự nhiên, Cố Thành Lâm nhú mày, kéo cậu ngồi trên đùi mình, đặt tay lên trán cậu xem nhiệt độ, cũng không bị sốt.

Ôn Mộc mất tự nhiên giật giật, cả người rõ ràng hơi căng thẳng.

Cố Thành Lâm hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Mộc nói: “Em... Em sợ làm lỡ giờ họp, lúc chạy có hơi nóng...” Nói xong gơ tay phẩy quạt, kỹ năng diễn xuất vô cùng giả.

Cố Thành Lâm nói: “Xạo à.”

Ôn Mộc đặc biệt chân thành: “Em nói thật mà.”

Đầu tháng ba còn mặc áo lông, lái xe còn có điều hòa, Cố Thành Lâm tin là cậu chạy rất gấp, nhưng anh không tin có thể làm mất cậu ướt át như vậy được.

Anh xốc quần áo Ôn Mộc lên, nắn bóp hông cậu, Ôn Mộc cảm thấy không ổn, cố gắng cưỡng hôn anh để dời sự chú ý, Cố Thành Lâm tránh mặt cậu, bàn tay thô ráp cấp tốc mò vào trong cái quần ẩm ướt của cậu, Cố Thành Lâm “Ồ?” Một tiếng, hơi kinh ngạc, quần lót ôm lấy thứ đồ chơi nhỏ hơi phồng lên, hậu huyệt vì có dị vật thỉnh thoảng đỉnh động và trơn trượt.

Ôn Mộc không đất dung thân, chui đầu vào hõm cổ Cố Thành Lâm, làm bộ như chẳng xảy ra chuyện gì, mà Cố Thành Lâm dường như không cho cậu cơ hội này, ngón tay thô cứng tìm đến cái dây mảnh, nhẹ nhàng kéo hai lần, kích thích Ôn Mộc run lấy bầy.

“Giấu gì đây?” Cố Thành Lâm khàn giọng hỏi cậu.

Ôn Mộc lắc đầu, tìm kiếm một chút hi vọng sống: “Không có gì hết, anh không phải... không phải muốn đi họp sao?”

“Cuộc họp dời đến xế chiều, là do em không đợi anh nói xong.” Cố Thành Lâm liếm lỗ tai cậu đùa giỡn.

“A? A... Anh, anh đừng túm cái kia...” Ôn Mộc muốn chạy trốn, đảo mắt bị Cố Thành Lâm ôm lên bàn làm việc nín lấy cái quần bị cởi ra, cậu dùng áo lông che lại, lại bị Cố Thành Lâm trực tiếp đẩy hai chân ra, phơi bày hạ thân đầy tình sắc ở trong không khí.

Ôn Mộc nhắm mắt chịu thua, cậu tìm cho mình một bậc thang, hừ hừ rên rỉ, làm nũng: “Em thấy khó chịu, anh ‘thương thương’ em một chút có được không...”

Cố Thành Lâm kéo lấy sợi dây cột miếng ngọc, hỏi cậu: “Thương thế nào?”

Hai tai Ôn Mộc đỏ chót, nắm tay Cố Thành Lâm, từ từ rút miếng ngọc trong người ra, “chụt” một tiếng, miếng ngọc chui ra khỏi người, Ôn Mộc vì để che giấu âm thanh xấu hổ đó, vội vàng nói: “Em, em không muốn dùng cái này... Em muốn anh...” Cậu thực sự quá xấu hổ, hai chân ôm lấy eo Cố Thành Lâm khẩn cầu: “Anh ôm em một cái đi, em muốn anh, em thật sự khỏe rồi mà...”

“Cố Thành Lâm... Anh vào đi... Em, em muốn anh...”

Ánh mắt Cố Thành Lâm chợt tối tăm, mở khuy quần lấy cái đồ vật ón kia ra, để ở ngay sát hậu huyết ướm át của Ôn Mộc.

Nơi đó hoàn toàn không cần đồ bôi trơn, ẩm ướt đủ để chuẩn bị tiến vào.

Anh không do dự nữa, hung mãnh đâm cây thịt vào miệng huyết, mạnh mẽ chống đẩy mấy lần, hậu huyết căng mịn đã lâu không gặp khiến anh phát ra tiếng thở dốc thoả mãn, bên trong ẩm áp và nhầy nhụa, ôm lấy côn thịt dữ tợn, mặc nó đầu đá lung tung ở trong cơ thể.

Đầu ti Ôn Mộc cứng như đá, cậu khó nhịn vén áo lên, đầu lưỡi ẩm ướt đã chui vào miệng cậu mút mát, cậu rất lâu rồi chưa được Cố Thành Lâm tiến vào, tâm lý và cơ thể sung sướng đan xen, kích thích mỗi một dây thần kinh, làm cậu vừa đau vừa ngứa, côn thịt thô cứng mỗi khi đụng một cái cũng làm cậu rung động, chất dịch từ côn thịt bắn ra, mãi đến khi khoái cảm như nước thủy triều bao phủ nơi nào đó, đưa cậu lên đỉnh. Ôn Mộc không hề che giấu chút nào mà cao giọng rên rỉ, tinh dịch màu trắng sữa đậm mùi vui vẻ bắn ra, cũng không lâu sau cậu cũng từ từ phát cơ.

Ôn Mộc còn chưa tỉnh táo hẳn, Cố Thành Lâm đã lật cậu lại, để cậu nằm úp sấp ở trên bàn làm việc từ phía sau đâm vào cơ thể cậu, dương vật lại tiếp tục đánh chiếm, đút no cho cái mông căng tròn, hận không thể cùng hậu huyết hòa thành một thể, Ôn Mộc không chống đỡ được khoái cảm tập kích như mưa giông gió bão, lại bắn ra lần nữa, hậu huyết bị đâm tàn tạ, ở phần bụng dưới trướng lên rấ rõ ràng, con vật nhỏ vừa mềm xuống lại chậm rãi ngừng đầu, trào ra chất lỏng màu vàng nhạt.

“Ừm a... Không được Cố Thành Lâm... Đừng mà...” Ôn Mộc lắc đầu lung tung, muốn ngăn cản chuyện sắp xảy ra kể tiếp, nhưng cậu bị chịch đến nổi toàn thân vô lực, lòng ruột mấy lần co rút lại kịch liệt, thứ đồ chơi trong cơ thể ngày càng thô cứng, ở miệng huyết tích vài giọt chất lỏng, cậu càng nhẫn nhẹn, khoái cảm càng kịch liệt.

Ôn Mộc thở hổn hển xin tha: “Đừng mà... Cố, Cố Thành Lâm... Em chịu không...nổi.... Em không muốn bắn...”

Cố Thành Lâm đặt tay trên lưng cậu, ngón tay thô ráp ngăn chặn chất lỏng sắp tràn ra, thấp giọng hỏi bên tai cậu: “Gọi anh là gì? Chúng ta sắp kết hôn rồi đó.” Mỗi một chữ anh nói ra thì anh lại càng đậm mạnh hơn.

Ôn Mộc không chút do dự mà đổi giọng: “Chồng ơi... Em, em không muốn bắn... Chồng ơi... Xin anh đó a a a...”

Cố Thành Lâm bỏ mặc lời cầu xin của cậu, dời ngón tay, tùy ý để cậu chảy ra từ từ, Ôn Mộc xấu hổ rên rỉ, lớp thịt bên trong cũng chẳng có liêm sỉ mà co rút lại, ôm chặt Cố Thành Lâm khiến anh nóng đến nổi bắn tinh dịch vào trong cơ thể cậu, nóng đến nỗi làm anh phải phát run.

Bàn làm việc bừa bộn khắp nơi, Cố Thành Lâm bế Ôn Mộc vào phòng nghỉ ngơi lau rửa cơ thể, cậu ôm cổ Cố Thành Lâm cố gắng nâng mông, nhưng một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể mặc cho tinh dịch chảy ra thấm trải sàn, đi đến đâu cũng có.

“Em muốn báo thù...” Cậu muốn cắn Cố Thành Lâm một cái, lại sợ anh đau, chỉ có thể hung dữ nói: “Anh cứ bắt nạt người ta...”

“Em muốn báo thù thế nào?”

Ôn Mộc mơ mơ màng màng không mở mắt nổi: “Em muốn lột sạch quần áo của anh, đè anh lên giường.”

Cố Thành Lâm cười: “Được thôi, em muốn thế nào cũng được.”

Hôm sau Ôn Mộc xoa eo ném miếng ngọc vào thùng rác, cũng không muốn tiếp tục trêu vào thú tính quá độ của Cố Thành Lâm nữa.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/on-moc-thanh-lam>